

BURMESE
CLASSIC

လူငယ်
ရေဒီယို

R A D I O

L U N A Y

တန်ဖိုး

- America
- ပထမအကြိမ်၊
ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်
- ၁၀၀၀
- ၂၀၀၀ ကျပ်

ရေဒီယို / လူနေ
- ရန်ကုန်၊ အိမ်မက်အသစ်၊ ၂၀၁၂။
(၃၀၄) စာ၊ ၁၂.၂ x ၁၈.၁ စင်တီမီ
(၁) ရေဒီယို

୧୧୭-୧୨

[illegible][illegible]

Eainmakathit presents

ပုဏ္ဏား ရေဒီယို

Eainmakathit

38 (3rd fl) 153rd Lane, Tamwe Ts, Yangon.

195112428, 551403

(က)

“ဦးလေးကြီး... ရေဒီယိုရှိလား”

အီလက်ထရောနစ် အရောင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲသို့ လူငယ်
စုံတွဲလေးတစ်တွဲ ဝင်လာပြီး ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသော ဆိုင်ရှင်
တို့ အထက်ပါအတိုင်း မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရှိတယ်... တစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဟာ... ဘယ်လောက်လဲ... အဲ့ဒါ ဝယ်မယ်”

ဆိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးက ကောင်တာမှထလိုက်ပြီး ဆိုင်၏
တစ်နေရာသို့ လျှောက်သွားကာ စက္ကူဘူးလေးတစ်ခုကို ယူလာ၏။

ပြီးနောက် ကောင်တာပေါ်တင်ကာ-

“... ကျပ် ပေးရမယ်”

“ရတယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရပေးရ”

ကောင်လေးက ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် အိတ်ထဲက ငွေများ

ကို ထုတ်ကာ ကောင်တာပေါ်သို့ ခပ်မြန်မြန် တင်ပေးလိုက်၏။

ဦးလေးကြီးကလည်း ထိုစုံတွဲကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ငွေများကိုယူပြီး စစ်ဆေးလိုက်သည်။

“စမ်းပေးရဦးမလား”

“အင်း... ပိုကောင်းတာပေါ့”

လူငယ်စုံတွဲမှာ လက်ကနာရီကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။

ဦးလေးကြီးက ပါကင်ဘူးကို လေးတိလေးကန်ဖြင့် ဖွင့်ဖောက်လိုက်၏။

“မြန်မြန်လုပ်ပေးပါလား ဦးလေး၊ အချိန်မရှိလို့ပါ”

ဦးလေးကြီးကလည်း ရေဒီယိုလာဝယ်တာပဲ ဘာများအလှင်လိုလဲဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် စိတ်တိုစွာကြည့်ရင်း အရင်ကထက် သွက်သွက်လက်လက် လုပ်လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင်-

“ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်”

ဆိုပြီး ရေဒီယိုမှ အသံထွက်လာ၏။

“လှိုင်းစမ်းပေးရဦးမလား”

“အာ... ရပြီ... ဒီလောက်ဆို ရပြီ”

ကောင်လေးက နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဦးလေးကြီးလက်ထဲမှ ရေဒီယိုကို ကိုယ့်ဘာသာကို ယူလိုက်ကာ စက္ကူဘူးထဲသို့

ပြန်ထည့်လိုက်၏။

“သွားမယ်”

ကောင်လေးဘေးနားက ကောင်မလေးကလည်း ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သံကို ဦးလေးကြီးက ကြားလိုက်ရသည်။

ခဏအကြာတွင် ကောင်လေးသည် ရေဒီယိုကို ဘူးထဲထည့်ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်လေး ပြန်ထွက်သွား၏။

ထိုလူငယ်စုံတွဲကို ကြည့်ပြီး ဆိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးမှာသာ တအံ့တဩနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်-

“ဒီနေ့မှ ရေဒီယိုတွေချည်းပဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောင်းနေရပါလား”ဟုဆိုလိုက်ပြီး မသေချာသလို ပုံစံဖြင့် စာရင်းစာအုပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သေး၏။ စာရင်းစာအုပ်ထဲတွင် ဆိုင်တွင်ရှိသော ရေဒီယို (၅)လုံးမှာ တစ်လုံးမှမကျန် ရောင်းလိုက်ရကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

ထူးဆန်းသည်က ထိုရေဒီယို (၅)လုံးစလုံးမှာ ဒီနေ့ရက်စွဲဖြင့် ရောင်းချလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

(ခ)

အိမ်တစ်အိမ်၏ ဧည့်ခန်းတစ်ခုထဲတွင် လူအများ ထိုင်နေကြလေသည်။ အားလုံး ဝတ်ပုံစားပုံနှင့် အမူအရာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏အိမ်သို့ ကောင်လေး တစ်ယောက်၏ မိဘများက လူကြီးချင်း တွေ့ဆုံစကားပြော မိတ်ဆက်နေခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

“သားနဲ့သမီးကလည်း နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်ကြိုက် နေကြတာဆိုတော့ ကျွန်မတို့ဘက်ကတော့ သဘောတူပါတယ်ရှင်”

ကောင်မလေး၏ အမေက ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစကားကြောင့် ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်ရာ ကောင်မလေးကလည်း လှမ်းကြည့်ချိန်နှင့် ဆုံသွားသောကြောင့် ရှက်ပြီးလေး ပြီးမိကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ ချစ်သူဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် သူတို့နှစ်ဦးဆန္ဒအရ မိဘများကို ပေးတွေ့ကာ အတိအလင်း ဖွင့်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း မိဘနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဘာမှပြောစရာမရှိလောက်အောင် အဆင်ပြေနေကြသောကြောင့် ပို၍ပင် ဝမ်းသာနေကြလေ၏။

“မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ သားနဲ့သမီး အဆင်ပြေတဲ့အချိန်၊ မိဘတွေ အဆင်ပြေတဲ့အချိန်မှာ လုပ်စေချင်တယ်”

ကောင်မလေးအမေကပဲ ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အမေကတော့ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ သူ့အမေကို အာဏာကုန် လွှဲထားပုံရသည်။

“အဲဒါကတော့ ကျွန်မတို့လည်း သဘောတူပါတယ်၊ ပညာတွေ လေ့လာစရာရှိတာ လေ့လာပြီးမှ လက်ထပ်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ရှင်”

ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို တစ်ချက် မဲ့ပြလိုက်သည်။

သူတို့ပုံစံကြည့်ရတာ မြန်မြန်လက်ထပ်ချင်နေပုံရသည်။ သို့သော်လည်း အခုအချိန်မှာ ဒီလိုအခြေအနေလေးဖြစ်နေတာကို ကျေနပ်ရမလို ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ဖက် အပြန်အလှန် ပြောစကားများကို ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးမှာ မကြားကြတော့ဘဲ နှစ်ဦးသား

မျက်နှာအမူအရာများဖြင့် တိတ်တဆိတ် စကားပြောနေကြတော့၏။

ထိုသို့ လုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းမသိ-

“ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဟု အားလုံးက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်မှပင်

အချိန်တော်တော် ကြာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“နောက်လည်း ဝင်လည်ဦးနော်”

အိမ်ပေါက်ဝထိ လိုက်ပါနှုတ်ဆက်ရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး

အပြန်အလှန် စကားပြောနေကြသေးသည်။

“ကိုယ် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် မိမိ”

“အင်း”

ကောင်မလေးက မိဘတွေ ရှေ့မှာမို့လို့လားမသိ မပွင့်

တပွင့် ပြန်ဖြေသည်။

ခဏအကြာတွင် ကောင်လေး၏ မိဘများမှာ ကားပေါ်

တက်ပြီးနောက် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ခြံဝင်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခွာ

သွား၏။

ဤတွင် ကောင်မလေး၏ အမေသည် သူ့သမီးဘက်လှည့်

ကာ-

“သမီး မိမိ”

“ရှင်”

“သမီးကို အမေပြောစရာရှိတယ်”

“ဟင်”

ကောင်မလေးမှာ သူ့အမေစကားကြောင့် ထိတ်လန့်သွား

လေ၏။ သူ့ချစ်သူကို အားနာလို့ လိုက်လိုက်ရောရော ဆက်ဆံ

ခဲ့ပြီး နောက်ကွယ်ရောက်မှ သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်မှာ

လား ဆိုပြီး စိုးရိမ်ပူပန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူမအမေမှာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် သူမလည်း အမေ

နောက်ကနေ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

အဖေကတော့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပြန်ထိုင်နေပြီး သူမအမေ

ကတော့ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အခြေအနေမှာ သိပ်ကောင်းပုံမပေါ်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော သူမအဖေကို အားကိုးတကြီး ကြည့်

လိုက်ပြီး-

“အဖေ . . . အမေက သဘောမတူဘူးလား”

အဖေက မော့ကြည့်သည်။

“နင့်အမေနောက် လိုက်သွားလေ”

ထိုသို့ပြောပြီး စာပြန်ဖတ်နေလေသည်။

“ဒုက္ခပဲ”

ခေါင်းကို ကုတ်ပြီး ခြေလှမ်းများကို လေးတိလေးကန်

လှမ်းရင်း အမေနှင့် အဖေတို့၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို လှည့်ဖွင့်လိုက်

သည်။

“ဟင်”

ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော သူမအမေကို တွေ့လိုက်
ရပြီး အမေ့ရှေ့တွင်လည်း ရေဒီယို အဟောင်းတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်
ရလေသည်။

■

BURMESE
CLASSIC

(၈)

“ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အဆောင်ခန်းထဲတွင် စိတ်ညစ်
ညစ်နဲ့ ကွေးနေသော ယောက်ျားယိုတစ်ဦးမှာ ခုတင်ပေါ်ကနေပြီး
ခေါင်းထောင်ထကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

အဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ နေ့ခင်းပိုင်းဖြစ်သောကြောင့် သူ
တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာကို သိထားသော ယောက်ျားယိုမှာ
ဒွိဟ ဖြစ်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်ကနေ လေးတီးလေးကန် ထလိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

မေးလည်းမေး တံခါးကိုလည်းဆွဲဖွင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြုလုပ်
လိုက်သည်။

“ဦး... ”

အဆောင်ပိုင်ရှင်ရဲ့သားလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ... ဝင်းသန်း ဘာတုံးကွ”

လက်ထဲတွင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုင်ထားသော အဆောင်
ပိုင်ရှင်ရဲ့သား ဝင်းသန်းကို တအံ့တဩ ကြည့်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဦးအတွက် ပါဆယ်ရောက်လာလို့ အမေက အခန်းထဲ
ပို့ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဦးအတွက် ပါဆယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

ကလေးက ပါဆယ်ကို လှမ်းပေးပြီးနောက် သုတ်ခနဲ ဆင်း
သွားလေ၏။ သူ့မှသာ ပါဆယ်ထုပ်ကြီးကိုင်းပြီး အခန်းဝတွင်
ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ရပ်နေသေးသည်။

ထို့နောက် အဆောင်အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး
ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောက်လာသော ပါဆယ်ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်
သည်။

ပါဆယ်မှာ အနည်းငယ် လေးပြီး စက္ကူထူများ အထပ်ထပ်
ခံတာ ထုပ်ထားလေသည်။

နောက်ဆုံးတစ်ခုကို ဖောက်လိုက်၏။

ပါဆယ်ထဲက မြင်လိုက်သောအရာကြောင့် သူ့မှာ ခပ်
ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဘာကြီးလဲဟ”

ဘူးထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ရေဒီယို တစ်လုံးပဲ”

ရေဒီယိုကို သေချာလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ရေဒီယိုမှာ
ခပ်သေးသေး ရေဒီယိုတစ်လုံးဖြစ်ပြီး ရေဒီယိုပေါ်တွင် Frequency
တစ်ခုနှင့် အချိန်၊ နေ့ရက်တစ်ခုကို ရေးထားလေ၏။

ထို့နောက် ပါဆယ်ဘူးထဲတွင် စာပါလိုပါငြား ကြည့်လိုက်
သည်။ ထောင့်တွင် ကပ်နေသော စာခေါက်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ
သောကြောင့် အလျင်အမြန် ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

သူငယ်ချင်း ငါကူညီနိုင်တာ ကူညီလိုက်ပါတယ်။

မင်းဝေ

“ဟင်...”

သူ့သူငယ်ချင်း ‘မင်းဝေ’ဆီမှ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
မျက်မှောင်တစ်ချက်ကျွတ်လိုက်ပြီးနောက် ရေဒီယိုကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့ရသောကြောင့်-

“ဒီကောင် ဘာကြောင်တာလဲ၊ ကူညီတယ်ဆိုပြီး ဒါကြီး
ဘာဖြစ်လို့ ပို့လိုက်ပါလိမ့်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး မိမိနှင့် မိမိချစ်သူတို့ အခက်အခဲ
ဖြစ်နေသည်ကို ၎င်းအား ပြောပြတာကို သတိရလိုက်သည်။

(ဃ)

ကန်ရေပြင်က စိမ်းပုတ်ပုတ်အရောင်တစ်မျိုး ဖြစ်နေ၏။
ဘေးနားက သစ်ပင်များ၏ အရိပ်ထိုးမှု အရောင်ကြောင့်လား၊ သူ့
သဘာဝကိုက ထိုသို့ဖြစ်နေတာလား မပြောတတ်ပေ။

ဘယ်လိုအရောင်တွေပဲ ရှိနေပါစေ ထိုကန်စောင်းပေါ်တွင်
ထိုင်နေကြသော စုံတွဲအသီးသီးကတော့ ထိုအရောင်များကို ဂရု
မစိုက်အားပဲ သူတို့ဘေးရှိ ချစ်သူများကိုသာ ဂရုတစိုက် ရှိနေကြ
သည်။

တချို့က သစ်ပင်အရိပ်အောက်တွင် မလိုအပ်ဘဲ ထီးကို
ဖွင့်ထားကြ၏။ တချို့ကတော့ ကမ်းစပ်နားမှာ စကားလည်း မပြော
ဘဲနဲ့ ကန်ရေပြင်ကိုပဲကြည့်ကာ တွေဝေတုံ့ဆိုင်းနေသည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ဘေးရှိ ကျောက်တုံး အပိုင်းအစလေးများယူကာ ရေကန်
ထဲသို့ ပစ်ချ၏။

“ပလုံ”

အသံနည်းနည်း ကျယ်သွားသည်။

ထိုအသံကြောင့်ပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေသော စုံတွဲတစ်တွဲမှာ အတွေးတို့ဖြင့် ငြိမ်သက်နေရာမှ အသံလာရာကို ရုတ်တရက်လှမ်းကြည့်မိသည်။

ပြီးနောက် လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အချိန်နီးနေပြီ”

သူ့ဘေးနားက ကောင်မလေးကလည်း သူ့လက်ထဲက နာရီကို ယူကြည့်သည်။

“ဟူး”

သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။

ကောင်မလေးက သူ့လက်များကို အချင်းချင်း ပွတ်သတ် နေပြီး ကောင်လေးရင်ခွင်ထဲသို့ မှီလိုက်ပြန်သည်။

သိပ်မကြာတဲ့အချိန်မှာပဲ ကောင်လေးရင်ခွင်ထဲက ပြန် ထွက်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေပြန်သည်။

ကောင်လေးလက်က နာရီကိုလည်း ယူကြည့်ပြန်၏။

“ဟုတ်ရော ဟုတ်လို့လား”

ဘေးရှိကောင်လေးကို တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။

“မသိဘူး၊ ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ”

ကောင်လေးကလည်း မရေမရာ ပြန်ဖြေသည်။

ထိုစဉ်-

“တီ... တီ... တီ...”

ကောင်လေးလက်မှာပတ်ထားတဲ့ နာရီက ထမြည်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နာရီသံကြောင့် ကောင်မလေးမှာ မျက်လုံးဝိုင်းသွားပြီး ကောင်လေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်လေးကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အိတ်တစ်ခု ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်လိုက် ၏။ ရေဒီယိုလေးတစ်လုံး ဖြစ်နေသည်။

“90.7”

ကောင်မလေးက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်သည်။

ကောင်လေး၏ လက်များကလည်း ရေဒီယိုပေါ်က ခလုတ်ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားပြီး Frequency နံပါတ်တစ်ခုကို ချိန်ညှိနေလေ၏။

“ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်...”

လှိုင်းမမိသေးချေ...။

အင်တင်နာကို ရေဒီယိုကနေ ဆွဲထုတ်ကာ ထောင်လိုက်သည်။

“ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်”

သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာတွင် ပေါ်နေသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း ဖုံးမရဖိမရ ဖြစ်လာသည်။

“လုပ်... လုပ်ပါဦး၊ အချိန်ကျော်တော့မယ်”

ကောင်မလေး၏အသံက နည်းနည်းတုန်နေသည်။

ကောင်မလေး၏မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် ချွေးများ ကျဆင်းလာပြီး လက်နှင့် မျက်လုံးမှာလည်း ရေဒီယိုပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ထိုစဉ်-

“ဒေါက်”

ရေဒီယိုမှ ထွက်နေသော ဂျစ်... ဂျစ် မြည်သံများ ရပ်သွားပြီး အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။

အသံတိုးနေသောကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရချေ။
ကောင်မလေးက Volume ခလုတ်ကို နည်းနည်းမြှင့်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှပဲ အသံမှာ ကြည်ကြည်လင်လင်ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟင်”

ရေဒီယို

(၁)

မိုးတဖြောက်ဖြောက် ရွာနေသည်။ ကြေညာထားခြင်း
မရှိဘဲ ရုတ်တရက် မိုးရွာသောကြောင့် တချို့မှာ မိုးလုံသည့် နေရာ
များသို့ ပြေးသွားပြီး မိုးခိုကြရသည်။

ထီးပါလာကြသူများကတော့ ထီးကို အလျင်အမြန် ထုပ်
ဆောင်းပြီး မိုးရေထဲမှာပဲ ဆက်လျှောက်နေကြသည်။

“ရာသီဥတုကလည်း မမှန်တော့ပါလား”

လူတစ်ယောက်က ငြီးတွေးရင်း သူ့လွယ်အိတ်ကို ခေါင်း
ပေါ်တင်ပြီး မိုးရေထဲမှာပဲ ဆက်လျှောက်နေ၏။

ဤသို့ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ပြီး ပုံမှန်အတိုင်း လည်ပတ်နေသော
လမ်းပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ရွာချလိုက်သောမိုးကြောင့် အားလုံး
စရိပ်ရဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အားလုံးက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ ဟိုပြေး၊ ဒီပြေး လုပ်သူ လုပ်၊ ထီးပါလာသူများကလည်း ထီးကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်လို့ဖွင့်နှင့် ချွတ်ရှက်ခတ်နေသော်လည်း ထိုလမ်းမကြီးအတိုင်း ခေါင်းငိုက်စိုက် ချကာ လမ်းလျှောက်လာသော လူငယ်တစ်ယောက်ကတော့ မိုးရွာ တာကိုလည်း သတိပြုမိပုံမပေါ်၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ဘာတွေဖြစ် နေလဲဆိုတာကိုလည်း စိတ်မဝင်စားသည့်ပုံစံဖြင့် လမ်းမကိုသာ ငုံ့ကြည့်ပြီး လေတိလေးကန် ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းလာနေလေ သည်။

လှိုင်းဘောင်းဘီ အစုတ်ကလေးတစ်ထည်နှင့် တီရှပ်အနက် ရောင်လေး ဝတ်ထားသော ထိုလူငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ခဏ အတွင်း မိုးစိုရွှံ့သွားလေ၏။

ဒါကိုလည်း သူက သတိပြုမိပုံမပေါ်။

ဆက်လျှောက်မြဲအတိုင်း ဆက်လျှောက်နေ၏။

မျက်နှာက မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေပြီး မျက်ဝန်းကတော့ မိုးရေတွေလား၊ မျက်ရည်တွေလား ဝေခွဲမရအောင် စီးကျနေလေ သည်။

ခဏအကြာတွင် မျက်နှာပေါ်က မိုးရေများကို သုတ်ချ လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုပါ မော့လိုက်၏။

ထိုအခါမှပဲ ထိုလူငယ်၏ မျက်နှာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်လိုက်ရ၏။ လူငယ်မှာ ရုပ်ရည်ချောမောပြေပြစ်သော လူငယ်

တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထက်မြက်သည့် အတွေးရှိသော လူငယ်တစ်ဦး၏ သွင်ပြင်ဖြစ်သည်။

အခုအချိန်တွင် သူ၏မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအား ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်ကာ ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည့် ပုံစံလည်း ပေါက်သည်။

ထိုလူငယ်၏ အမည်မှာ ချမ်းအေးဟု အမည်ရပြီး သူ့ ဦးလေးအိမ်တွင် ကပ်နေသော မိဘမရှိတော့သည့် တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်သည်။

ယခု သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူငယ်တို့သဘာဝ အတိုင်း အချစ်ကိစ္စပဲ စိုးရိမ်ပူပန်နေခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

ဘာကိစ္စများ ဖြစ်နိုင်မလဲ။

(၂)

တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်အပြီးတွင် မိဘနှစ်ပါးစလုံးက အက်စီးဒန့်တစ်ခုကြောင့် ဆုံးပါးသွားလေရာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

နဂိုကတည်းကမှ သူတို့မိသားစုမှာ ငွေကြေး မချမ်းသာသောကြောင့် မိဘနှစ်ပါး ဆုံးသောအခါတွင် ကျောင်းမှထွက်ကာ ဦးလေး၏ အီလက်ထရောနစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်ကာ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်။

ချမ်းအေးမှာ ကျောင်းဆက်တက်ချင်သော်လည်း အခြေအနေ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကျောင်းဆက် မတက်နိုင်သော်လည်း အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပြီး ကျောင်းဆက်တက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

မိဘများ ရှိနေစဉ်ကတည်းက အိမ်ပိုင်မဟုတ်သောကြောင့်

သူတို့မရှိသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ထိုအိမ်ကို ပြန်အပ်ကာ အတွင်းပစ္စည်းအချို့ကို ရောင်းချပြီး ဦးလေးအိမ်တွင် ဖွင့်ထားသော အီလက်ထရောနစ်ဆိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။

ဘေးကပ်ရပ်အိမ်တွင်တော့ ဦးလေးနှင့် သူ့ဇနီးအပြင် ကလေးနှစ်ယောက်တို့ နေထိုင်ကြသည်။

သူကတော့ ဦးလေးအလုပ်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ရင်း အီလက်ထရောနစ် ပညာသင်ရသည်။ စားရေးသောက်ရေးကို ဦးလေးက စီစဉ်ပေးမည်ဟု ပြောသော်လည်း မိမိကြောင့် သူတို့မိသားစု အခက်အခဲ တွေ့မှာစိုးသောကြောင့် ဦးလေးပေးသည့် လခလေးနဲ့ပဲ အပြင်မှာ ဝယ်စားလိုက်သည်။

အစပိုင်းတွင် ဦးလေးက စီစဉ်ပေးမည်ဟု အတန်တန် ပြောသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ပြောမရသောကြောင့် လွှတ်ထားလိုက်ပုံရသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ချမ်းအေးဘဝက ယိမ်းယိုင်ယိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အခုလည်း တဝန်းဝန်း ရွာနေသော မိုးရေများကို ဂရုမပြုအားဘဲ ရင်တွင်း ပူပန်မှုများဖြင့် လမ်းမပေါ်တွင် ငူငူငိုငိုနဲ့ လျှောက်နေမိသည်။

ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်လောက်အထိ လျှောက်လာမိမှန်းကို သူကိုယ်တိုင်လည်း မသိတော့။

လူနှင့်စိတ် မကပ်ခြင်းသည် သူ့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်

ဖြစ်သည်။ အတွေးထဲတွင် သူ့ချစ်သူ၏ ပုံရိပ်ကို မြင်နေရ၏။
ပထမနှစ်ကတည်းက ချစ်လာရသော သူ့ချစ်သူ။

(၃)

“မောင်ကျော်ဝင်း”

“ရှိပါတယ် ဆရာမ”

“မောင်ဝေဠုကျော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမ”

အားလုံးက ဝေဠုကျော်ဆိုသည့် နာမည်ကြောင့် ထိုအသံ
ထွက်လာသူဆီသို့ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“အမယ်လေး”

လှည့်ကြည့်မိသည့် အနီးဆုံးကောင်မလေးက ထအော်
သောကြောင့် တစ်တန်းလုံး ဝိုင်းရယ်ကြရသည်။

ထိုကောင်မလေး လန့်မယ်ဆိုလည်း လန့်စရာပါပဲ။
နာမည်ကသာ မင်းသားနာမည် ဝေဠုကျော်။ ရုပ်ကတော့ ဆိုးသည့်
အပြင် အသားကလည်း မည်းနေသောကြောင့် ကောင်မလေးမှာ

အလင်းထဲတွင် ရုတ်တရက် လန့်သွားခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

ထိုကျောင်းသားကလည်း ရုက်ကိုးရုက်ကန်းပုံစံဖြင့် အားလုံးကို ‘အဟီး’ဟု လိုက်ရယ်ပြုနေသေး၏။

ဆရာမက အနည်းငယ် ပြုံးရယ်ပြီးနောက် Roll Call ဆက်ခေါ်၏။

ဒီနေ့က ကျောင်းပထမဆုံးတက်သည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမက အတန်းထဲရှိ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ အားလုံးကို နာမည်ခေါ်ရင်း အတန်းတက်စာရင်းကို မှတ်သားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မခင်တင့်”

“ရှိပါတယ် ဆရာမ”

“မောင်ကျော်ခေါင်”

“ဟုတ်”

“မဝင်းပပ”

“ဆရာမ သမီး ဒီမှာပါ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အားလုံးက ထိုကောင်မလေးကို ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ကောင်မလေးမှာလည်း ရုက်ကိုးရုက်တန်းဖြင့် ထောင်ထားသော လက်ညှိုးကို အလျင်အမြန် ပြန်ချပြီး ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။

“မောင်ဝေလင်း”

“ရှိပါတယ်”

“မောင်ချမ်းအေး”

“ရှိပါတယ် ဆရာမ”

နောက်ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်နေသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ပြန်ထူးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

(၄)

ဆရာမ စာသင်ပြီးချိန်တွင် အခန်းထဲ၌ အနည်းငယ် ပွက်လောရိုက်သွား၏။ စကားပြောသံများ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှမ်းခေါ်သံများ၊ စာအုပ်များ ပြုတ်ကျသံ၊ ကောင်လေးတွေက ကောင်မလေးတွေကို စနောက်နေသံများက စာသင်ခန်းတစ်ခုလုံးကို ဆူညံနေစေသည်။

ထိုသို့ ဆူညံနေသော်လည်း နောက်ဆုံးတန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြည့်မနေဘဲ ခုံပေါ်က စာအုပ်များကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် အိတ်ထဲက အရာတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ပြီး ခုံပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။

သူ့ပုံစံကို ကြည့်ရသည်မှာ လုပ်ငန်းလုပ်စဉ်ကို လုပ်နေသည့်

ပုံစံဖြင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်လှသည်။

• ပြီးနောက် အိမ်က ယူလာပုံရသော ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ထိုင်နေသည့် စာရေးစားပွဲပေါ်မှာပင် ထိုင်စားနေလေ၏။

တစ်ခန်းလုံးက ဆူညံနေပြီး ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ရှုတ်နေသောကြောင့် ထိုကောင်လေး၏ အပြုအမူကို သတိမပြုမိဘဲ ရှိနေကြလေသည်။

ကောင်လေးကလည်း အေးဆေးပါပဲ။ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားကာ သူ့ရှေ့ရှိအရာကို လူအများ မြင်သာအောင် ရှေ့သို့ နည်းနည်းတိုးလိုက်၏။

ထိုကောင်လေးမှာ ဆရာမက 'မောင်ချမ်းအေး'ဟုခေါ်ပြီး 'ရှိပါတယ် ဆရာမ'ဟု ပြန်ထူးသည့် ချမ်းအေးဖြစ်သည်။

ခဏအကြာတွင် ထိုကောင်လေး၏ အပြုအမူကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်က သတိပြုမိလိုက်ပြီး သူ့ဘေးနားရှိ သူငယ်ချင်းကို လက်တို့ကာ-

“ဟေ့ကောင်၊ ဟိုကောင်ရှေ့ကဟာကြီးက ဘာကြီးလဲ”

သူ့သူငယ်ချင်းကလည်း စာအုပ်များကို ထည့်နေရင်းကနေ လှည့်ကြည့်ရသည်။

“အာ... ခုနက အမည်ခေါ်သွားတဲ့ ချမ်းအေး မှတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... သူ့ရှေ့က ဘာကြီးလဲလို့”

နည်းနည်းဝေးနေသောကြောင့် မျက်မှောင် နည်းနည်း

ကျွတ်ပြီး ကြည့်ရသည်။

“စာရေးထားတာကို ရှေ့မှာ ထောင်ထားတာကွ၊ အံ့မယ် ဒီကောင်က ထမင်းချိုင့်တွေ ဘာတွေ ယူလာတာပါလား၊ ရှားပါးပဲ ဟေ့... ဒီခေတ်မှာ ယောက်ျားလေးတော်တော်များများက ထမင်း ချိုင့် မထည့်တော့ဘူး၊ ဒီကောင် ဘာကြောင်တာလဲ မသိဘူး”

ထိုကျောင်းသား၏ အသံမှာ အနည်းငယ် ကျယ်သွားပြီး ဘေးရှိသူများပါ သတိထားမိကာ ချမ်းအေးကို လှမ်းကြည့်မိကြ၏။

“ဟင်... ဘာကြီးလဲ”

ချမ်းအေးရှေ့တွင် ထောင်ထားသော အရာကြီးကို ကြည့်ပြီး သို့လောသို့လော ဖြစ်သွားကြသည်။

ကောင်မလေးတချို့ကပါ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ ဖြစ်လာလေ၏။ အခန်းထဲက ထွက်ခါနီး လူတချို့ပင် သတိပြုမိလိုက်သောကြောင့် ခဏရပ်ပြီး ချမ်းအေးရှေ့က စာသားကို ဖတ်ကြည့်မိကြသည်။

မစဉ်းစားချင်သော သူများအတွက်
အခကြေးငွေယူကာ စဉ်းစားပေးသည်။

“အံ့မယ်... ဘာ အဓိပ္ပာယ်တုံးဟ”

စပ်စုသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ချမ်းအေးရှိရာ

သို့ ခုံများကျော်ကာ သွားလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းနာမည်က ချမ်းအေးမှတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါ... ဘာရေးထားတာလဲကွ”

ချမ်းအေးက ပါးစပ်ထဲ ထမင်းတစ်လုတ် သွင်းလိုက်ပြီး-

“ဟိုဟာလေ...”

“အင်း”

ထိုကျောင်းသားက ချမ်းအေးရှေ့ရှိ ထောင်ထားသော စာရွက်ကို ယူပြီး အနီးကပ်ကြည့်သည်။

“မင်း မစဉ်းစားချင်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ငါက စဉ်းစားပေးတယ်

ဇီ၊ ပြောတာပါ”

“ဘယ်လို...”

လက်ထဲက ကတ်ထူစာရွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး တအံ့တသြနဲ့ ပြန်မေးလိုက်သည်။ ချမ်းအေးကလည်း ထမင်းကို ပလုတ်စလောင်းဝါးနေရင်းမှ ပြန်ဖြေသည်။

“မင်း မစဉ်းစားချင်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ငါက အခကြေးငွေ ထူပြီး စဉ်းစားပေးတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“အံ့မယ်”

ထိုကျောင်းသား၏ မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်တက်သွား၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက နားထောင်နေသော သူများကလည်း

ချမ်းအေးကို 'ဘာကောင်လဲကွ'ဟု ထင်သွားကြပုံရသည်။

“ဒါဆို မင်းက ဘာမဆို စဉ်းစားနိုင်တယ်ပေါ့”

ချမ်းအေးက ဇွန်းကို ချိုင်ထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကြောင်းအရာကိစ္စတွေ အပေါ်မှာတော့ မူတည်တာပေါ့။ ဥပမာ- အခြားသူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားပေးပါဆိုတာဆို ဆိုရင်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့”

“ဪ... ဒါဆို မင်းက ဆရာကြီးပေါ့”

ထိုကျောင်းသားက ခနဲ့တဲ့တဲ့ ပြန်ပြောသည်။

သို့သော် ချမ်းအေးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ထမင်းကိုသာ ဆက်စားနေ၏။

“အဲဒါဆို ငါတစ်ခုမေးမယ်ကွာ”

“အင်း”

ဟင်းတစ်ဖတ်ကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

“ငါ အခုတစ်လော ပိုက်ဆံသုံးသောင်း လိုနေတယ်ကွာ အဲဒါ ငါ့အမေဆီကနေ အဲဒီပိုက်ဆံသုံးသောင်းကို ဘယ်လိုတောင်းရမလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားပေး”

အားလုံးက စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် နားစွင့်နေကြလေသည်။

“ဒါဆို ငါ့ကို အချက်အလက် နည်းနည်းတော့ ပြောပြ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“မင်းအမေက မင်းကို ဘယ်လိုသဘောထားတယ်၊ ဘာတွေ ပြောလေ့ရှိတယ်၊ မင်းနေ့စဉ် မုန့်ဖို့ ဘယ်လောက်ရတယ်က အစ ပြောပြရမယ်”

“ဟင်... အဲဒါ လိုလို့လား”

ကျောင်းသားမှာ ဘေးဘီကို တစ်ချက်ငှေ့ကြည့်လိုက်ရာ အားလုံးကလည်း သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်နေသောကြောင့် ပြောရမှာကို ရှက်သလိုလို ဖြစ်နေလေ၏။

“ဖြေရမှာပေါ့၊ ဒါမှ စဉ်းစားလို့ရမှာ”

“ဟင်း...”

ထိုကျောင်းသား အခက်တွေ့နေပုံကြောင့် အားလုံးမှာ ဗြဲစိပြီးစိ ဖြစ်လာကြလေသည်။

သွားစမိတော့ ဆုံးအောင် လုပ်ရပေတော့မည်။

“ဟဲ့... ငါ့အမေက ငါ့ဆိုရင် ဘယ်တော့မှယုံတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟုတ်ပြီ... မယုံ”

ချမ်းအေးက စာရွက်အလွတ်တစ်ခုတွင် ချရေးနေ၏။

“ပြီးတော့...”

ကျောင်းသားက မဖြေသေးဘဲ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေသော သူများကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သေး၏။

ဖြေသင့်မဖြေသင့် စဉ်းစားနေပုံရပြီး ဇောချွေးလည်း ပြန်
နေပုံရသည်။

“ပြီးတော့ ငါ့ကိုလည်း လူခိုက်နဲ့ငွေ အတူမနေလို့ ပြောပြီး
ပိုက်ဆံများများ ပေးလေ့မရှိဘူးကွ”

“အင်း. . . များများမပေး”

“အဲ့ဒါပါပဲကွာ ပြောရင်တော့ အများကြီးပဲပေါ့၊ ကဲ. . .
စဉ်းစားပေး၊ ငါ့အမေဆီက ငွေသုံးသောင်း ဘယ်လိုတောင်းရမလဲ”

ချမ်းအေးက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“တစ်နေ့ မုန့်ဖိုး ဘယ်လောက်ရလဲ”

ပထမတော့ ထိုကျောင်းသားက မပြောဘဲနေမလို့ စဉ်းစား
နေပုံရသည်။

နောက်မှ ချမ်းအေး ဘာများ ဆက်ပြောမလဲဆိုတာကို
စိတ်ဝင်စားလာပြီး-

“၂၀၀၀ ရတယ်”

“ပိုက်ဆံသုံးသောင်းက ဘယ်တော့လောက် ရချင်တာလဲ”

“အင်း. . . တစ်ပတ်အတွင်းလောက်ဆို ရပြီ”

“အဲ့ဒီ သုံးသောင်းရရင် မုန့်ဖိုးဖြတ်ခံလို့ရလား”

“ဘယ်လို”

“မုန့်ဖိုးမယူဘဲနဲ့ သုံးသောင်းပဲ ယူမယ်ဆိုရင် လက်ခံ
လားလို့”

ထိုကျောင်းသားမှာ လက်ကိုယောင်ပြီး ကိုက်ကာ တွေးနေ
လေ၏။ ကြည့်နေသော သူများကလည်း နည်းနည်းတော့ စိတ်
ဝင်စားလာပြီ ဖြစ်သည်။

တချို့ကတော့ နီးစပ်ရာခုံများတွင် ဝင်ထိုင်ကာ နား
ထောင်နေ၏။ တချို့ကတော့ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်ရင်းနဲ့ နားစွင့်
နေလေသည်။

“အင်း. . . ရပါတယ်၊ သုံးသောင်းရရင်ပြီးရော”

“ဟုတ်ပြီ. . . နောက်ဆုံးတစ်ခု မေးချင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားခ ဘယ်လိုပေးမှာလဲ”

“ဟင်. . .”

ကျောင်းသားမှာ အတွေးကျပ်သွားပုံရသည်။

ထို့နောက်-

“မင်း. . . မင်းက ဘယ်လို ယူမှာမို့လို့လဲ၊ ငါက မင်း

အကြံကို လက်ခံလား၊ လက်မခံလားဆိုတာ သိမှ မသိဘဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အဲ့ဒါ ပြောမလို့ပါ၊
လက်ခံမှပဲ ပေးပါ၊ ပေးချင်သလိုပေးပါ၊ ဒါက ကျွန်တော် အထက်
တန်းကျောင်းကတည်းက လုပ်လာတဲ့အလုပ်မို့လို့ အကျင့်ပါပြီး
တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အထိ ဆက်လုပ်ဖြစ်နေတာပါ”

“အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက လုပ်လာတာ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

ထိုကျောင်းသားက တအံ့တသြနဲ့ ပြန်မေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ထိုကျောင်းသားက ချမ်းအေး၏ စဉ်းစားပုံကို သဘောကျလျှင် ရရှိမည့်ငွေမှ 5% ပေးမည်ဟု အားလုံးကြားအောင် ပြောလိုက်လေ၏။

■

(၅)

“မင်းက တစ်နေ့ ၂၀၀၀ ရတော့ တစ်ပတ်ကို ၁၄၀၀၀ နေတဲ့သဘောပေါ့”

“အဲ... အင်း... ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီတော့ မင်းအမေဆီက တောင်းမယ်ဆိုတဲ့ ၃၀၀၀၀ ငွေပို့ ၁၆၀၀၀ ပဲ လိုတော့တာပေါ့”

ချမ်းအေးစကားကြောင့် ထိုကျောင်းသားမှာ တွေဝေသွားလေ၏။

ချမ်းအေးပြောသည့်စကားမှာလည်း မှန်နေသောကြောင့် အာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီတော့ အဲဒီ ၁၆၀၀၀ ရဖို့ မင်းအမေဆီက တစ်နေ့ နှုတ်ဖို့အပြင် ၂၂၈၆ ကျပ် ရဖို့လိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“အင်း... ဟုတ်တော့ ဟုတ်သား”

ကျောင်းသားမှာ ခေါင်းတလည်လည်နဲ့ တွက်ကြည့် နေသေး၏။

“ဒီတော့ မင်းလုပ်ရမှာ တစ်ခုတည်းရှိတယ် မင်းအမေ ဆီက တစ်နေ့ကို ၂၂၈၆ ကျပ် ပို့တောင်းဖို့လိုတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းလိုချင်တဲ့ ပမာဏအပြင် (၂)ကျပ်တောင် ပိုရဦးမယ်”

အားလုံးက ပြုံးစိပြုံးစိနဲ့ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွ၊ လွယ်တော့လွယ်သား၊ ငါ မစဉ်းစားမိဘူး”

“ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ မစဉ်းစားမိလို့ မတွေ့တာပါ။ လာ... ငါပြောပြမယ်။ တစ်နေ့ကို ၂၂၈၆ ကျပ် ပို့တောင်းလို့ရအောင်”

ဟုဆိုပြီး ကျောင်းသားကို သူ့အနားတိုးကပ်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောပြလိုက်၏။

“ဟာ... အေး၊ ကောင်းတယ်၊ မင်းကို ငါးရာခိုင်နှုန်း ပေးဖို့ ပက်ပက်စက်စက် သဘောတူတယ်ကွာ”

ဟုဆိုပြီး ချမ်းအေးကို နှုတ်ဆက်ကာ မြောက်ကြွမြောက်ကြွ နှင့် ထွက်သွားလေ၏။ လမ်းမှာ တွေ့တဲ့လူတစ်ယောက်က-

“ချမ်းအေး ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

မေးတာတောင် လှည့်မဖြေတော့ဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ပြန်ကြည့်သွားသေး၏။ နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါတွင် ထို ကျောင်း

သားမှာ ချမ်းအေးထိုင်နေကျနေရာကို သွားပြီး သူ့ရရှိသည့် ဝေစုံထဲမှ ငါးရာခိုင်နှုန်း လာပေးသည်ကို အားလုံးတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ချမ်းအေး၏ စဉ်းစားခြင်းလုပ်ငန်းအကြောင်းကို တစ်စတစ်စ လူသိများလာလေသည်။

(၆)

အတန်းပြီးချိန်တွင် ချမ်းအေးနားမှာ လူများ ဝိုင်းနေတော့
၏။ အခန်းတူ၊ အတန်းတူ၊ မေဂျာတူ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ
အပြင် အခြားမေဂျာများမှ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကြောင့်
ယခုထက်ပို၍ ချမ်းအေးအနားတွင် လူများနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ချမ်းအေး... ငါ့ချစ်သူနဲ့ ငါနဲ့...”

“ချမ်းအေး... ငါမင်းနဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို စဉ်းစား...”

“ချမ်းအေး...”

“ချမ်းအေး... ဟိုကိစ္စကွာ...”

“ချမ်း...”

စသည့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောသံများကြောင့်
ချမ်းအေးမှာ ကြာလာတော့ စိတ်ညစ်လာပုံရသည်။

ထိုကြောင့် သူ၏ဘေးတွင် တစ်ဖက်ပါ စည်းကမ်းချက်များ
ပါသောစာကို ရေးထားရလေ၏။

သင်္ချာချိန်နှင့် Paper II အတန်း

ပြီးချိန်များတွင်သာ အလှည့်ကျ စဉ်းစားပေး
ပါသည်။ အလှည့်ကျစနစ် ရယူရန်အတွက်
စာအုပ်ထဲတွင် မိမိနာမည်အား ရေးထိုးခြင်း
ဖြင့် တိုက်စနစ်ကို ရယူပါ။

ဤသို့ရေးပြီးနောက် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျောင်းတက်
ချိန်မှစ၍ ခုံလွတ်တစ်ခု (ကျောင်းသားကျောင်းသူများ မထိုင်တဲ့ခုံ)
တွင် တင်ထားလိုက်၏။

အရင်ရောက်သူက အရင်ရေးသွားပြီး နံပါတ်မှတ်ကာ
ထိုနံပါတ်စဉ်အတိုင်းကို ချမ်းအေးက အလှည့်ကျ စဉ်းစားပေးခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ လုပ်လိုက်သော်လည်း လူက များမြဲများနေဆဲ ဖြစ်
သည်။ သို့သော် အရင်လို ဝရုန်းသုန်းကား မဟုတ်တော့ဘဲ စနစ်
တော့ကျသွား၏။

ချမ်းအေးရှေ့ ခုံလွတ်တွင် အလှည့်ကျ တစ်ယောက်က
ထိုင်ရပြီး ချမ်းအေးနှင့် စကားပြောရ၏။

ကျန်လူများက ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ စောင့်
ဆိုင်းနေရ၏။ ဆေးခန်းလာပြသလို ဖြစ်နေလေသည်။

“ချမ်းအေး”

“အင်း... ပြော”

ထုံးစံအတိုင်း ချမ်းအေးက ထမင်းစားနေရင်းမှ ပြန်ထူးသည်။

“ငါ... မင်းကို စဉ်းစားစေချင်တာက ဒီလိုကွ”

“အင်း”

“ငါ့ချစ်သူက ငါ့ကို အရင်ရည်းစားအကြောင်း မေ့ခိုင်းနေတယ်”

“မင်းကလည်း အဲ့ဒါများ မေးနေသေးတယ်၊ မေ့လိုက်ပေါ့၊ မေ့လိုက်ပြီလို့ ပြောလိုက်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒီလို မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုတုံး”

“သူက အတိတ်မေ့သလို မေ့ခိုင်းတာ”

“ဟာ... မဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ငါလည်း ပြောပါတယ်ကွာ၊ အခုအချိန်မှာ သူ့ကို သတိမရတော့ပါဘူး၊ ရင်ထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာပါ... ဘာညာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော မရဘူးကွ၊ ပိုဆိုးတာက သူပြောတာကို မလုပ်နိုင်ရင် သူနဲ့ လာမတွေ့နဲ့တဲ့... သေရော”

လာမေးသော ကျောင်းသားကိုကြည့်ပြီး ချမ်းအေးပင် ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

ဪ... အချစ်... ဟုသာ ပြောရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူလည်း မချစ်ဘူးပေမဲ့ အဲ့ဒီလောက်ကြီး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဖြစ်နေကြလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါဆို တစ်ခါမှ မတွေးဘူးချေ။

ချမ်းအေးက ငွန်းကို ချလိုက်သည်။ လာမေးသော ကျောင်းသားကလည်း သူ့ကို အားကိုးတကြီးနဲ့ ပြန်ကြည့်နေ၏။

“ငါလည်း အချစ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်တော့ မစဉ်းစား တတ်ဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့... တစ်လောက ဖတ်ဖူးတဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ် ကို အခြေခံပြီး စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင်...”

“အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေမဲ့ အတွေးတစ်ခု ရရင် ပြီးရောကွာ”

“အေး... ဒါဆိုလည်း ပြောမယ်ကွာ၊ အဆင်ပြေမပြေ ကြည့်သာ လှုပ်ရှားတော့”

“ရတယ်”

ထိုကျောင်းသားက အနားနားတိုးကပ်လာသည်။

ချမ်းအေးကလည်း အလိုက်သင့် ကပ်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုး လေးပြောလိုက်၏။

“မင်းရဲ့ ချစ်သူဆီကို ပြန်သွား”

“အင်း... သွားပြီးတော့”

“သွားပြီးတော့ သူ့ကို ဒီလိုပြောရမယ်...”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“အမေရိကန် စတမ်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်က ဝါရုအချို့က

နည်းလမ်းအသစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ်လို့ ပြောရမယ်”

“အာ... အဲ့ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ကျောင်းသားမှာ တော်တော်လေး စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။

“ဟ... အဲ့ဒီ တွေ့ရှိတဲ့ နည်းပညာဆိုတာ မျိုးရိုးဗီဇ ပြောင်းထားတဲ့ ကလာပ်စည်းတွေကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကို ကွန်ပျူတာလို လိုသလို ဖျက်နိုင်၊ ဖြည့်နိုင်တဲ့ နည်းစနစ်တစ်ခုပဲ”

“ဟင်... ဟုတ်လို့လား”

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ဘေးက လူများကတော့ တော်တော်လေး စိတ်ဝင်စားနေပြီ ဖြစ်သည်။

အကြောင်းအရာများကို မကြားရသောကြောင့် ဘာပြောနေကြမှန်းတော့ မသိချေ။

“ဪ... သေချာပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့လက သတင်းစာတွေထဲမှာပါတဲ့ သတင်းတချို့ကို စာကြည့်တိုက်သွားပြီး ပြန်ရှာကြည့်လိုက်၊ ပြီးတော့ အဲ့ဒီသတင်းကို ကူးပြီး မင်းကောင်မလေးဆီယူသွား”

“ဟုတ်ပြီ”

“ပြီးတော့... သူတို့တွေဆီမှာတောင် အခုမှ လမ်းစတွေ့ရတာကို ကိုယ်တို့ဆီမှာ ဘယ်လိုမှ မှတ်ဉာဏ်ဖျောက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေးကြောင်း၊ အဲ့ဒီနည်းပညာတိုးတက်လာရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အဲ့ဒီကိုသွားပြီး ဘာညာဆက်ပြောပေါ့ကွာ... ဟုတ်ပြီလား”

“အဲ... မဆိုးဘူးဗျ”

သဘောအကျကြီး ကျသွားသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ထိုကျောင်းသားမှာ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။ ချမ်းအေးမှာလည်း အခုမှပင် အလုံးကြီးတစ်ခုကျသွားလေ၏။

“ကဲ... နောက်တစ်ယောက်”

(၇)

ဒီလိုနဲ့ ချမ်းအေးသည် ကျောင်းမှာ ရေပန်းစားလာလေ၏။ လူချစ်လူခင် ပေါ်လာသည်။ ထို့ပြင် မိဘဆီကရရှိသော ကျောင်းစရိတ် အနည်းငယ်နှင့်အတူ မိမိရှာဖွေသော ကျောင်းစရိတ် ပေါင်းပြီး ကျောင်းတက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

“ချမ်းအေး”

“ဟေး”

“နောက်မှ လာတွေ့ဦးမယ်၊ ငါ့မှာ ပြဿနာလေးရှိလို့”

“အေး... အေး”

လမ်းသွားရင်း ထိုသို့ နှုတ်ဆက်သော သူများက မနည်း

ပေ။

ချမ်းအေး၏ အချိန်ဇယားမှာ ရှင်းသည်။ ကျောင်းကို ဘတ်စ်ကားနဲ့လာ၊ အတန်းတက်၊ အတန်းနားချိန်တွင် ထမင်း

စားရင်း စဉ်းစားပေး၊ အတန်းဆက်တက်။

* အဲ့ဒါတွေက ချမ်းအေး၏ နေ့စဉ်ပုံမှန် အလုပ်လို ဖြစ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်သွားတာလည်းမရှိ၊ ကင်တင်းလည်း ထိုင်တာမတွေ့ရဘဲနဲ့ အခန်းထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေလေ့ရှိသည်။

တစ်ခါတုန်းကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မေးဖူးသည်။

“ဟေ့ကောင် အတန်းထဲမှာပဲ ထိုင်နေရတာ မပျင်းဘူးလား”

ထိုအခါမျိုးကျရင် သူ့အဖြေကြောင့် အားလုံးမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ ငါလည်း ပျင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်မှ ငါ့ကျောင်းစရိတ်လေး ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိမှာကွ”

ချမ်းအေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုတော့ အနည်းနှင့်အများဆိုသလို တစ်ကျောင်းလုံးက သိကြသည်။

သူက စဉ်းစားခြင်းအလုပ်ကို စေတနာနှင့်အတူ ရောစပ်လုပ်ကိုင်သောကြောင့် သူ့ကိစ္စအချို့လည်း ပြေလည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တချို့က သူ့အကြောင်းကို သိ၍ ပိုပိုသာသာ ပေးသွားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးကျတော့ ချမ်းအေးက အတင်းငြင်း၏။

သူရသင့်ရထိုက်တာပဲ ယူပြီး အတင်းပြန်ပေးသည်။

ချမ်းအေး၏ သွင်ပြင်အမူအရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်ပြီး ဝတ်ပုံစားပုံမှာလည်း ရိုးရှင်းလှသည်။ ထို့ပြင် ချမ်းအေးတွင် ဝတ်စုံလေးစုံပဲ ရှိတာကို အားလုံးက ရိပ်မိကြ၏။

မည်သို့ဆိုသော် ထပ်ခါတလဲလဲဝတ်သော ထိုဝတ်စုံများကို ချမ်းအေးက ဝတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စမျိုးကိုတော့ ချမ်းအေးက ရှက်လေ့မရှိပါ။ မရှက် သည့်အပြင် တစ်ခါတစ်ရံ ပုဆိုးတစ်ထည်တည်းကို သုံးရက် ဆက် ဝတ်လာမိသည့် အချိန်များတွင်-

‘3 Days Fashion’ဟု နောက်ပြောင်လေ့ရှိသည်။

အားလုံးကလည်း ထိုသို့နောက်ပြောင်ခြင်းကို ချစ်ခင်ကြ လေသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ ချမ်းအေးရဲ့ သတင်းတစ်ခုကြောင့် အားလုံးမှာ ပို၍ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရလေသည်။ ထိုသတင်း မှာ ဆေးကျောင်းအမှတ်မီသော်လည်း ရိုးရိုးတက္ကသိုလ်ပဲ တက်နေ သည့် ချမ်းအေး၏ သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

မနေနိုင်သော ကျောင်းသားတချို့ကတော့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ သွားမေးသည်။

ထိုအခါ သူက-

“ပိုက်ဆံမရှိလို့”

ဟုသာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ပြန်ဖြေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ချမ်းအေးမှာ တစ်ကျောင်းလုံး၏ ချစ်ခင်ရာ ဖြစ်ပြီး သူ့ထမင်းစားချိန်တွင်လည်း သူ့နား၌ တန်းစီစောင့်ဆိုင်း နေသောသူများလည်း ရှိနေတတ်သည်။

ထို့ပြင် သူ့ကို နာမည်ကျော်စေသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလည်း ကျောင်းထဲ၌ ထပ်ဖြစ်သေး၏။

(၈)

ပါမောက္ခ ဦးသိန်းထွေးသည် ရုံးခန်းထဲသို့ ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ဝင်လာသောကြောင့် ပါမောက္ခအခန်းရှေ့တွင် ထိုင်နေသော စာရေးမ ဒေါ်စန်းသီတာမှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေ၏။

“စန်းသီတာ ကော်ဖီဖျော်ပေးပါဦး”

ဆရာကြီးက ထိုသို့မှာပြီး ရုံးခန်းထဲသို့ အလောတကြီး ဝင်သွား၏။

လေသံနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တစ်ခုခုကို အလိုမကျဖြစ်လာမှန်း စန်းသီတာ ရိပ်မိလိုက်သည်။

ကော်ဖီကို ခပ်မြန်မြန်ဖျော်ရသည်။ ဆရာကြီးက အချို့ လျော့သောက်တတ်သောကြောင့် သတိထားပြီး ဖျော်နေရသည်။

မထင်ရင်မထင်သလို အော်တတ်သောကြောင့် သေချာ ချီခိုက်ရသည်။ အခုလို ဒေါသထွက်လာတဲ့ အချိန်တွေမှာဆို ပိုဆိုး သ်။

ဖျော်ပြီးသား ကော်ဖီကို ငန်းပေါ်တင်ကာ ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ခပ်မြန်မြန် ဝင်လိုက်၏။

ဆရာကြီး စာရေးနေတာကို တွေ့ရသည်။ လက်ကသာ စာရေးနေသော်လည်း ပါးစပ်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေ သ်။

“ငါက တော်လို့ လွှတ်ထားတာကို သင်းက... စာတော် နေလို့ပေါ့ကွာ”

မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကော်ဖီကို ဆရာကြီး ရှေ့ခပ် လှမ်းလှမ်းတွင် တင်ထားလိုက်ပြီး ပြန်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး”

“ရှင်”

“ဆရာ ဦးကျော်သာ ရှိလား”

“အဲ... မရှိဘူး ဆရာကြီး၊ ဆရာက ခွင့်တိုင်ထားတယ်”

“အရေးရယ် အကြောင်းရယ် တိုင်ပင်စရာဆို သင်းတို့က မရှိဘူး။ ဒါဆို ဆရာမ နော်စေးဖောရော”

“ဟို... ဆရာကြီးပဲ မေဂျာကလိုအပ်တဲ့ သင်ကြားရေး ဝစွည်းတွေ ဝယ်ခိုင်းထားတယ်လေ”

ဆရာကြီးက ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ပဲ စာဆက်ရေး နေတော့၏။

ဒေါ်စန်းသီတာမှာသာ ဆက်ပဲရပ်နေရမလား၊ ထွက်ပဲသွားရတော့မလား မသိတော့သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဆရာကြီးက စာဆက်ရေးနေသောကြောင့် တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ-

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“ဟို... အရှေ့ကို ပြန်သွားမလို့ပါ”

“နင်... ဘာအလုပ်လုပ်ဖို့ ရှိနေလဲ”

“ထွေ... ထွေ ထူးထူးတော့ မရှိပါဘူး”

တကယ်လည်း အရေးကြီးကိစ္စမရှိသောကြောင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“နင်... နေကြာခင်ကို သိလား”

“ရှင်...”

ရှုတ်တရက်ဆိုတော့ သူမမှာ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“A-1 က ကျောင်းသူ နေကြာခင်လေ”

“ဪ... သိတယ် ဆရာကြီး၊ စာအရမ်းတော်တာလေ”

နေကြာခင်သည် သူတို့ မေဂျာတွင် အတော်ဆုံး ကျောင်းသူအဖြစ် အားလုံးက လက်ခံထားသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်

ဖြစ်သည်။

အခု ဆရာကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နေကြာခင်အကြောင်း မေးနေတာပါလိမ့်...။

သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ဆရာကြီးသည် တစ်ခုခု စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်နေသောကြောင့် ပြောစရာ လူတစ်ယောက်ယောက်ထို့ လိုက်ရှာနေပုံရသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ သူတော်လွန်းလို့ ခက်နေတာပေါ့”

“သူ... သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

မရဲတရဲလေး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ငါ့ကို ဆရာမတွေက ဝိုင်းတိုင်ကြတယ်၊ နေကြာခင်က ဘယ်သူ့အတန်းပဲဖြစ်ဖြစ် မိနစ် (၂၀) နောက်ကျပြီးမှ လာတယ်တဲ့”

“ဆရာမတွေက မဆူဘူးလား”

“ဆူတာပဲ၊ အဲ့ဒီအခါကျတော့လည်း သူက နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး၊ အချိန်မှန်လာပါမယ်ဆိုပြီး အနူးအညွတ်တောင်းပန်

ရောတဲ့၊ ဆရာမတွေအားလုံးက သူ့ရိုးရိုးသားသား တောင်းပန်နေမှန်း သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ တောင်းပန်၊ ဘယ်လိုပဲ ကတ်ပေး

မေး သူကတော့ နောက်ကျတာတော့ နောက်ကျတာပဲတဲ့”

“ဒါပေမဲ့ သူက စာတော့ တော်တော် တော်တယ်နော် ဆရာ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ စာတော်တော်

အတန်းချိန်မမှန်တော့ သင်တဲ့ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ကသိကအောက်
ဖြစ်တာပေါ့”

“အော်ငေါက်လွှတ်လိုက်ပေါ့ဆရာ”

“အဲဒီအခါကျတော့လည်း ခုနကပြောသလို အမြဲတမ်း
ရိုးရိုးသားသားနဲ့ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး။ အောက်ကျနောက်ကျ
တောင်းပန်တယ်တဲ့... နောက်ပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ လက်တွေ့ လေ့
ကျင့်ခန်းတွေ ရှိရင်လည်း သူနဲ့အဖွဲ့တူကျတဲ့ လူတွေက အမြဲတမ်း
လိုလို သူ့ကို စောင့်ရလို့ နောက်ကျကြတယ်၊ ဒါလည်း သူက တစ်
ဖက်လူ ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ရောတဲ့... ဟူး”

ဆရာကြီးမှာနေကြခင်၏ အပြုအမူများကို ဆရာ၊ ဆရာမ
များအပြင် ကျောင်းသားကျောင်းသူများက တိုင်လိုက်သောကြောင့်
စိတ်ညစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စာတော်သောသူ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်လည်း ပို၍ ဂရုစိုက်
ပုံရသည်။

“ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် မလွယ်ဘူး၊ ငါလည်း သူ့ကို ဘယ်လို
လုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဆရာကြီးခေါ်တွေ့ သတိပေး၊ ဆုံးမလိုက်ပါလား”

“ခေါ်ပြီးပြီ... နှစ်ကြိမ်တောင်၊ အတန်းထဲမှာ တစ်ကြိမ်၊
လက်တွေ့ခန်းထဲမှာ တစ်ကြိမ်၊ သူ့ထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ နောက် မဖြစ်ရပါ
ဘူး၊ အချိန်မှန်မှန် လာပါမယ် ကတိပေးပြီး ပြီးသွားတာပဲ...”

နောက်မှသာ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်တာ”

“ဒေါ်စန်းသီတာမှာလည်း ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမှန်း
မသိ ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာကြီးက စာဆက်ရေးနေလေ၏။ နေကြာခင်အကြောင်း
ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကော်ဖီသောက်လိုက်၊ စာရေးလိုက် လုပ်
နေသည်။

တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောလိုက်ရ၍ ရင်ထဲပေါ့ပါးသွား
သောကြောင့် အလုပ်ဆက်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

“ဆရာကြီး”

“ဟင်”

မော့ကြည့်သည်။

“နင်မသွားသေးဘူးလား”

ဆရာကြီးက ဒီလိုပဲ... တစ်ခါတစ်ရံဆို ဘေးနား လူရှိ
လို့ ရှိမှန်းမသိ အလုပ်လုပ်နေတတ်သည်။

“ဟို... ဆရာကြီးကို တစ်ခုပြောမလို့ပါ”

“ဘာလဲ”

“နေကြာခင်ကိစ္စ ဆရာကြီးစဉ်းစားလို့ မရရင်...
မောင်ချမ်းအေးဆိုတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ကို
စဉ်းစားခိုင်းပါလား”

ဆရာကြီးမှာ မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်လိုက်ပြီး-

“ငါက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ စဉ်းစားခိုင်းရမှာလဲ”

“သူက ဒီကျောင်းမှာ အခြားလူတွေ မစဉ်းစားချင်တာ
(သို့) စဉ်းစားလို့ မရတာတွေကို အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားတဲ့ အလုပ်
လုပ်တယ် ဆရာကြီး”

“ဟေ့ . . .”

ဆရာကြီး၏ လက်ထဲက ဘောပင် ပြုတ်ကျသွားသည်။

(၉)

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး ကျွန်မလည်း အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ
လေးတစ်ခု ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေတဲ့အတွက်
အဲ့ဒီကျောင်းသားဆီ သွားဖူးတယ်”

“နင်က သူ့အကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ရုံးခန်းကို လာလာနေတဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတချို့
ပြောသံကြားလို့ ကျွန်မလည်း မေးကြည့်တာ၊ ပထမတော့ သူတို့ကို
အဲ့ဒီကောင်လေးက နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့ လျှောက်ပြီး
ပြောနေတယ်ထင်တာ . . . နောက်ဆုံး ကျွန်မလည်း သူတို့ကို
မေးကြည့်တော့ အစ်မကိစ္စ အဲ့ဒီကျောင်းသားကို မေးကြည့်ပါလား
တဲ့။ အဲ့ဒီတော့ ကျွန်မက ဟဲ့ . . . ငါ့ကို နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်
တွေ လျှောက်ပြောမှာပေါ့ဆိုပြီး ပြောလိုက်တယ်”

“အဲ့ဒီတော့ သူတို့က ဘာပြန်ပြောလဲ”

“မနောက်ပါဘူး အစ်မတဲ့၊ သွားကြည့်လိုက်ပါ၊ ပြေလည် သွားပါလိမ့်မယ်တဲ့”

ဆရာကြီးက ဘောပင်ကို ပြန်ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး-

“နင့်ဟာက ဟုတ်ရောဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်မလည်း မယုံလို့သွားကြည့်ပြီး သူပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်အတိုင်း လုပ်ကြည့်တာ အဆင်ပြေသွားတယ်”

“ဘာ... အကြံ...”

ဟု ဆရာကြီးက စကားစလိုက်ပြီး နောက်မှ မေးလို့ မကောင်းပါဘူးဟု ထင်သွားလို့လားမသိ ရပ်သွားလေသည်။

ထို့နောက်-

“အေး... အေး... သွားတော့”

ဆိုပြီး စာဆက်ရေးနေလေသည်။

ဆရာကြီးက သူပြောတာကို လက်ခံပုံမရချေ။

ဒေါ်စန်းသိတာကလည်း ဆရာကြီးရှေ့ကနေ ထွက်လာ

ခဲ့သည်။

(၁၀)

ချမ်းအေးတစ်ယောက် ကင်တင်းမှာ ထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ၍ အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟာ... ချမ်းအေး၊ မထိုင်စဖူး ကင်တင်းတွေဘာတွေ ထိုင်လို့ပါလား”

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ကင်တင်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“အေး... ဒီနေ့ အလုပ်ပိတ်တယ်လေ”

“ဟင်... ဘယ်အလုပ် ပိတ်တာလဲ”

“စဉ်းစားတဲ့ အလုပ်လေ”

ကျောင်းသားမှာ ထိုအခါမှ သဘောပေါက်သွားပြီး တဟားဟား ရယ်နေလေ၏။

ထို့နောက် ကင်းတင်းမှာ ထိုင်နေသော ချမ်းအေးကို

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာနှုတ်ဆက်ကြ၏။

ထူးဆန်းတာက မည်သူမှ သူ့ကို အလုပ်အကြောင်း မပြောကြချေ။ အချို့က သူစားထားတာကိုပင် ဝင်ရောက် ရှင်းလင်းသွားကြ၏။

ထိုအချိန်တွင်....

(၁၁)

ကင်တင်းမှာ ချမ်းအေး ထိုင်နေချိန်လောက်တွင် ပါမောက္ခ ဇွဲခန်းတွင်လည်း ပါမောက္ခနှင့်အတူ ဆရာများမှာလည်း ကျောင်းသူ လေးတစ်ယောက်ကြောင့် ခေါင်းရှုပ်နေကြလေသည်။

“သူက ဘယ်လိုပြောပြော၊ ဘယ်လိုဆူဆူ မရဘူးဖြစ်နေတယ် ဆရာ”

ပါမောက္ခနှင့်အတူ ဘေးမှာထိုင်နေသော ဆရာမကပါ ဆရာပြောသည့်စကားကို ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာပြောသလိုပဲ ဘယ်လောက်ပဲဆူဆူ သူက နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဘာနဲ့ညာနဲ့ဆိုတော့ ပြောရတဲ့ ဆရာ ဆရာမလည်း သိပ်ခက်တာပေါ့”

“မိဘခေါ်ပြီး သတိပေးရင်ရော”

ဆရာက ဝင်ရောက်အကြံဉာဏ်ပေးသည်။ သို့သော်

ပါမောက္ခက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး-

“သူ့အဖြစ်က ဆိုးသွမ်းလို့ စာမေးပွဲတွေကျလို့ မိဘ ခေါ်ရတာဆို အကြောင်းမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ အခုဟာက စာက လည်း တော်တယ်၊ လိမ္မာမှုလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ မဖြစ်ဘူး ထင် တယ်”

ပါမောက္ခပြောသည့် စကားကလည်း မှန်နေသောကြောင့် ဆရာနှင့် ဆရာမမှာ ခေါင်းညိတ်၍သာ ထောက်ခံလိုက်ရသည်။

ဆရာကြီးက ခုံကို နောက်ကျောမှီလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ဆရာနှင့် ဆရာမကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာလည်း အကြံအစဉ်နေသည့် ပုံစံများကြောင့် သူလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။

အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ဆရာကြီးမှာ ငြိမ်နေသော ကြောင့် သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ဆရာနှင့် ဆရာမမှာလည်း ငြိမ်နေတော့၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ လူခေါ် ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ အခန်းအပြင်ရှိ စာရေးမ ဒေါ်စန်းသီတာမှာ အခန်းထဲသို့ ခေါင်းလေးပြု ဝင်လာပြီး-

“ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့လဲ ဆရာကြီး”

“ဆရာတို့အတွက် ကော်ဖီသုံးခွက် ဖျော်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် ဆရာများဘက်သို့ မျက်နှာ

ရှုလိုက်ကာ-

“ခဝန်ထိုးခိုင်းပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ပါက ကျောင်း ဆုတ်ခံရမယ်လို့ သတိပေးမယ်ဆိုရင်ရော”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆရာနှင့် ဆရာမမှာ ဟာဟာသလဲလဲ ဖြစ်သွားပြီး-

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဆရာကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ထပ်လုပ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို တကယ်

ဆုတ်ရမှာလား”

ထိုစကားကြောင့် ဆရာကြီးမှာ တွေဝေသွားပုံရသည်။

“တကယ်မလုပ်ဘဲနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ကြည့်တာဆိုရင်ရော”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ စကားတွေက ဘယ်လို အရာ ခင်တော့မလဲ ဆရာကြီး”

“အင်း... ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်”

စဉ်းစားမရ၍လည်း နည်းနည်းစိတ်ညစ်လာလေသည်။

ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကြောင့် ဆရာသုံးယောက်မှာ ခေါင်းစားနေ ကြလေ၏။ စဉ်းစားလို့ မရ၍လည်း စိတ်ညစ်လာလေသည်။ ထိုစဉ်

စာရေးမ ဒေါ်စန်းသီတာက ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ကော်ဖီများကို

ဆရာကြီးရှေ့တွင် တစ်ခွက်ချပြီး ဆရာနှင့် ဆရာမရှေ့တွင် တစ်

ခွက်စီချကာ ပြန်လှည့်ထွက်လိုက်၏။

ဤတွင် ဆရာကြီးက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့်-

“နေဦး... စန်းသီတာ၊ နင်ပြောတဲ့ ဟို... ကျောင်းသား

ဆိုတာ ဘယ်သူ”ဟု မေးလိုက်လေ၏။

(၁၂)

ချမ်းအေးထိုင်နေသောခုံတွင် လူများ တဖြည်းဖြည်း
များလာပြီ ဖြစ်သည်။ ကင်တင်း ထိုင်လေ့ထိုင်ထမရှိသော ချမ်းအေး
က ကင်တင်းမှာ လာထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဘာရယ်မဟုတ်
ဝင်ထိုင်ကြရင်း တော်ကီပစ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းက စဉ်းစားတဲ့ အလုပ်ကို သဘောကျလို့လုပ်တာ
လား”

“အဲ့ဒီလိုရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လုပ်နေကျမို့ လုပ်ဖြစ်
သွားတယ်ဆိုပါတော့”

ချမ်းအေးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြန်ဖြေသည်။

နောက်တစ်ယောက်က အထွန့်တက်ပြီး မေးပြန်သည်။

“စဉ်းစားတဲ့အလုပ်ဆိုတာ တကယ်တော့ မလွယ်ဘူးနော်၊

မင်းဘယ်လို လေ့ကျင့်ထားလဲ”

“ဟီး... ဟီး”

အမေးကို ပြန်မပြောဘဲ စပ်ပြီးပြီးသာ လုပ်နေသောကြောင့်
မေးတဲ့လူမှာလည်း ဆက်မမေးတော့ဘဲ ရပ်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ စကားသံထွက်လာ၏။

“လျှောက်မေးနေတာပါကွာ၊ တကယ်တော့ စဉ်းစားတာ
က ဘာခက်တာမို့လို့လဲ၊ ခေါင်းပါတဲ့လူတိုင်း စဉ်းစားတတ်တယ်”

ထိုအသံကြောင့် အားလုံးမှာ တစ်ဖက်ဝိုင်းကို လှည့်ကြည့်
လိုက်ကြ၏။ ဂျစ်တစ်ဂျစ်ကန်ပုံစံနှင့် ကျောင်းသားသုံးယောက်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

ချမ်းအေးတို့ဝိုင်းက စကားသံများကိုကြားရင်း အမြင်
တတ်နေပုံရသည်။ ချမ်းအေးကိုလည်း သိပ်ကြည်ပုံမရချေ။

ချမ်းအေးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သော်လည်း
သူတို့ဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော စွာကျယ်ကျယ် ကျောင်းသူ တစ်
ယောက်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဘဲ ထရန်တွေ့သည်။

“နင်က ဘယ်လောက်တောင် စဉ်းစားနိုင်လို့လဲ”

“အဲမယ်... ငါက ခေါင်းရှိတယ်၊ နင်တို့တွေလို သူများ
စဉ်းစားတာကိုပဲ အဟုတ်ကြီး ထင်နေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

တစ်ဖက်ဝိုင်းက တစ်ယောက်က ပြန်ပက်သည်။

သူ့အဖော်များကလည်း သူ့စကားကို ထောက်ခံနေသော
ကြောင့် ထိုကျောင်းသူမှာ ပို၍တင်းသွားသည်။

ချမ်းအေးနှင့်အတူ အားလုံးက

“တော်ပါတော့၊ ထားလိုက်
တူ ဝိုင်းတားကြသော်လည်း ကျောင်းသူမှာ ပို၍ဒေါသထွက်လာပုံ
ရသည်။

“နင်က သိပ်တော်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကြည်မင်း”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

ကြည်မင်းဟု ခေါ်ခံရသော ကျောင်းသားကို အားလုံးက
သိကြသည်။

ချမ်းသာသလောက် ဘုဂလန့်တိုက်တတ်သော အကျင့်ရှိ
သောကြောင့် အားလုံးက သိပ်အရောမဝင်ကြချေ။

“ဒါဆို...”

ကောင်မလေးက ဒေါသဖြင့် စကားစမလို့ ရှိသေးသည်။

နောက်တစ်ယောက်က အတင်းထိုင်ခိုင်းပြီး-

“တော်ပါတော့ဟယ်၊ ထားလိုက်စမ်းပါ”

သို့သော် ကြည်မင်းက အငြိမ်မနေဘဲ-

“မတော်ပါနဲ့၊ ကြိုက်တာ မေးစမ်းပါ၊ ငါစဉ်းစားပြီး အဖြေ
ပြန်ပြောပါမယ်”

မျက်နှာကို မထီမဲ့မြင်လုပ်ကာ ပြောနေသောကြောင့်
ချမ်းအေးပင် အတော်ကလေး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

အခြားဝိုင်းများကလည်း သူတို့အဖြစ်အပျက်ကို လှမ်း
ကြည့်နေတာကို တွေ့ရသည်။

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ ပြဿနာတွေ၊ မေးခွန်းတွေ မရှိကြတော့ဘူးလား”

အခြားသူများမှာ တော်တော်လေး ဒေါသထွက်နေကြသော်လည်း သူ့ကို ပြန်ပြောပါက ပေါက်ကရဲတွေအပြင်၊ အဟားခံရနိုင်သောကြောင့် တိတ်တိတ်နေလိုက်ကြသည်။

သို့သော် ကြည်မင်း၏ မြားဦးက ချမ်းအေးဘက်သို့ လှည့်လာ၏။

“ချမ်းအေး”

“အင်း... ပြော”

ချမ်းအေးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း မုန့်ကို ဇွန်းနဲ့ တစ်ဖဲ့ချပြီး ပြန်ထူးသည်။

“မင်းက သိပ်နာမည်ကြီးနေတယ် ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြည်မင်းရာ၊ အလကားလျှောက်ပြောနေတာ”

ချမ်းအေးက စကားနည်းရန်ဆဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သို့သော် ကြည်မင်းက ထိုလောက်နဲ့မရပ်ဘဲ တစ်ဆင့်တက်လာ၏။

“မင်းစဉ်းစားသလောက်ကတော့ ငါလည်း စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်ကွာ”

“ဘယ်လို...”

ချမ်းအေးက မုန့်ကို ဖဲ့နေရင်းမှ ဇွန်းကို ချလိုက်သည်။

ချမ်းအေး၏ မျက်နှာမှာ ခပ်တည်တည် ဖြစ်သွားသည်ကို

အားလုံး တွေ့လိုက်ကြ၏။

ပွဲကြီးပွဲကောင်း တွေ့ရတော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်

နှင့် အခြားဝိုင်းများကလည်း စောင့်ကြည့်နေ၏။

“မင်း မကြားဘူးလား၊ မင်း စဉ်းစားသလောက်ကတော့

ငါလည်း စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောတာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါမေးတာကို မင်းစဉ်းစားပေးပြီး ဖြေ

လေး”

“ဟဲ... ဟဲ၊ ဖြေနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အလကားမရဘူး

လေ... မင်းလိုပဲ စဉ်းစားခတော့ ယူရမှာပေါ့”

အားလုံးက ချမ်းအေးကို တားရန်ပြင်လိုက်သော်လည်း

နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“အိုကေလေ၊ မင်းတောင်းသလောက် ပေးမယ်၊ မှန်ပြီးလက်ခံနိုင်ရင်ပေါ့”

“ကဲ... ဒါဆိုမေး”

“ခဏလေး”

ချမ်းအေးက လက်ပြလိုက်သောကြောင့် ကြည်မင်းက-

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်း စဉ်းစားထားတာကို ဒီက ကင်တင်းမှာရှိတဲ့သူတွေ လက်ခံရင် မင်းနိုင်ပြီ၊ အကယ်၍များ မင်းအဖြေကို သင့်တော်တဲ့

အကြံဉာဏ် ထပ်ပြီး ငါကဖြည့်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါနိုင်တယ် ဘယ်လိုလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ကြည်မင်းမှာ တစ်ချက်တွေဝေသွား ပုံရသည်။

ထို့နောက်-

“မင်းက ညစ်ပြီး၊ ပေါက်ကရတွေ၊ အခက်ကြီးတွေ မေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မခက်ပါဘူးကွ၊ ငါ အရင်ပြောပြမှာပေါ့”

တည်ငြိမ်လွန်းသော ချမ်းအေးကို ကြည့်ပြီး လူတော်တော်များများမှာ ထိုပွဲကို စိတ်ဝင်စားလာကြလေသည်။

တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်ဖြင့် အချို့က ကင်တင်းအပြင်တွင် ရပ်ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဒါဆို ဘာလဲ”

ချမ်းအေးက မဆိုင်းမတွဘဲ ပြန်ဖြေသည်။

“အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာရှိတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကနေ အခြားအခန်းတစ်ခန်းကို ရောက်ဖို့ ဖြစ်နိုင်သမျှ နည်းတွေကို စဉ်းစားပေးရမယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဒါများကွာ”

ကြည်မင်းနှင့်အတူ သူ့အပေါင်းအပါများက ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။

ကြည်မင်းမပြောနှင့် ကင်တင်းမှာရှိတဲ့ လူတွေပင် ချမ်းအေးအမေးကို ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ပြန်ကြည့်နေကြလေသည်။

ကြည်မင်းက အားလုံးကို တစ်ချက်တွေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ချမ်းအေးဘက်ကို မျက်နှာမူကာ-

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါ စဉ်းစားပေးပါ့မယ်၊ စဉ်းစားခ ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“မင်းကြိုက်သလောက်တောင်းပါ”

ကြည်မင်းက သူ့ဘော်ဒါများနှင့် တစ်ချက်တိုင်ပင်နေလေ၏။

ပြီးမှ-

“ဒီမှာ ချမ်းအေး”

“အင်း... ပြော”

“မင်းက ပိုက်ဆံသိပ်မရှိဘူးဆိုတော့... ငါအရမ်းကြီးမတောင်းပါဘူး၊ ငါတို့စားထားတာပဲ ရှင်းပေး”

ချမ်းအေးက သူတို့စားထားတဲ့ ဝိုင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ဌေးသားတစ်ယောက်စားထားတာ ဖြစ်သောကြောင့် အစားအသောက် စုံစုံလင်လင်နဲ့ ကြေးနည်းနည်းကြီးမဲ့ပုံ ပေါ်သည်။

သူ့မှာက အဲ့ဒီလောက်တော့ ပိုက်ဆံမပါ။ သို့သော် ကိစ္စမရှိပေ။ ဘေးနားက ထိုင်နေသောသူများက သူတို့ ဝိုင်းရှင်းပေး

မည်ဟု ဆိုကြသည်။ ချမ်းအေးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကြည်မင်းကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကြည်မင်းက-

“မင်းစဉ်းစားခိုင်းထားတဲ့ အကြောင်းအရာက သိပ်လွယ် နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါဖြေရမှာပေါ့ကွာ... ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

ဘေးနားက သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို မေးငေါ့ပြီး ပြောလိုက်သေးသည်။

ထိုနှစ်ယောက်ကလည်း ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံလေ၏။

“အိမ်တစ်အိမ်မှာရှိတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကနေ အခြား အခန်းတစ်ခန်းကို ရောက်ဖို့အတွက် ဖြစ်နိုင်သမျှနည်းတွေက... အဲ့ဒီ အခန်းကို ပြေးသွားလို့ရတယ်၊ လမ်းလျှောက်သွားလို့ရတယ်၊ ခုန်သွားလို့ ရတယ်၊ ဖားခုန်ခုန်မယ်၊ ကျွမ်းထိုးပြီး သွားမယ်၊ ဒီဘက် တံခါးက ထွက်ပြီး ဟိုဘက်တံခါးကို ဝင်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီဘက် ပြတင်းပေါက်ကနေ ကျော်ခွပြီး ဟိုဘက်ပြတင်းပေါက် မှန်ကနေ ဝင်မယ်... အင်း”

ကြည်မင်းက ခဏစဉ်းစားနေ၏။

ထိုနည်းတူ ကင်တင်းရုံလူများကလည်း ကြည်မင်းနည်းတူ စဉ်းစားနေကြောင်း သူတို့ မျက်နှာအမူအရာများကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် သိနိုင်၏။

ကြည်မင်း စဉ်းစားတာတွေကလည်း မှန်နေသည်ဟု

အားလုံး တွေးလိုက်ကြ၏။

“ပြီးတော့... အင်း... ကုန်သလောက်ပဲကွ၊ ငါ စဉ်းစားတာ အဲ့ဒါတွေပဲ”

ကြည်မင်းက သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ချမ်းအေးက ဖဲ့ထားသောမုန့်ကို ငွန်းနဲ့ယူပြီး စားလိုက် သည်။

“မင်းပြောတာတွေ တော်တော်စုံပါတယ်”

“ဟဲ... ဟဲ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ကဲ... ငါတို့ဝိုင်းကို ရှင်းပေတော့”

“နေဦး မင်းပြောတဲ့အထဲ အရေးကြီးတဲ့အတွေးတွေ ကျန် သေးတယ်”

“ဟင်...”

ချမ်းအေးစကားကြောင့် အားလုံးမှာ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွား ကြသည်။

မည်သို့ဆိုသော် ကြည်မင်းပြောသွားသည့် နည်းလမ်းများ မှာလည်း အတော်ပင် စုံလင်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အခြား နည်းလမ်းများကိုလည်း သူတို့ပင် ထပ်စဉ်းစား၍ မရတော့။

“ဒီဘက် အခန်းတံခါးကနေထွက်ပြီးတော့ အိမ်အပြင်ကို သွားမယ်၊ Taxi ငှားပြီးတော့ ကားဂိတ်သွားမယ်၊ ကားလက်မှတ်တွေ ဝယ်ပြီးတော့ ခရီးစုံထွက်မယ်၊ ပြီးရင် နယ်ကပြန်လာတဲ့အခါ Taxi

ငှားပြီး အိမ်ရှေ့မှာ Taxi ကို ရပ်ခိုင်းမယ်ကွာ၊ ပြီးမှ အိမ်ရဲ့ နောက်
ဖေးပေါက်ကနေ အိမ်ထဲဝင်မယ်၊ ပြီးရင် ဒီဘက်အခန်း တံခါးကို
ဖွင့်ပြီး ဒီဘက်အခန်းထဲကို ဝင်မယ်၊ အဲ့ဒီလိုရော မဖြစ်ဘူးလား”

“ဟင်...”

ချမ်းအေးစကားကြောင့် ကြည်မင်းနှင့်အတူ အားလုံးပါ
ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြသည်။

“မင်း... တမင်ညစ်ပြောတာပဲ”

“ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

ချမ်းအေးပြောသည့် နည်းမှာလည်း ဖြစ်နိုင်စရာဖြစ်သော
ကြောင့် ကြည်မင်းမှာ ဆက်ငြင်း၍ မဖြစ်တော့။

ချမ်းအေးက ဆက်ပြောသည်။

“မင်းက အဲ့ဒီအခန်းကို ရောက်ဖို့အတွက် ခရီးတို့
လေးတွေ၊ ဖြစ်နိုင်မဲ့နည်းလမ်းတိုလေးတွေပဲ စဉ်းစားတာကိုး၊
တတယ်တော့ အဲ့ဒီအခန်းကိုရောက်ဖို့ နည်းလမ်းအချည်ကြီး
တွေသွားဖို့ လိုအပ်ရင် သွားရမယ်ဆိုတာကို မင်းမှ မတွေး
မိဘဲ”

ချမ်းအေးက ထိုသို့ပြောပြီး ရေတစ်ခွက် သောက်ချလိုက်
သည်။

ထိုစဉ် ပါမောက္ခခန်းမှ စာရေးမတစ်ယောက် ဝင်လာ

ပြီး၊

“အမယ်လေး ချမ်းအေးရယ် ရှာလိုက်ရတာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အစ်မ”

“နင့်ကို ပါမောက္ခက တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဟင်... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ထားလို့လဲ”

“အယ်... ဘာမှတော့ မလုပ်ထားပါဘူး၊ ပါမောက္ခက
နင့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားခိုင်းမလို့နဲ့ တူတယ်”

“ဟင်”

အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးတွေကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး
ကန့်သတ်ထားကြတယ်။ အခန်းတစ်ခုကနေ အခြားအခန်း
တစ်ခု တူးတာကို အတွေးလေးတစ်ခု ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုရင်...။
အခြားတိစ္ဆာတွေမှာများ...။

(၁၃)

ဆရာတစ်ယောက်သည် စာသင်ခန်းတစ်ခုထဲတွင် ကျောင်း
သားကျောင်းသူများကို အားရပါးရ စာသင်နေ၏။

သို့သော် ကျောင်းသားတွေက ဆရာစာသင်တာကို နား
ထောင်ကြဘဲ ဝင်ပေါက်တံခါးဆီကိုသာ တစ်ချက်တစ်ချက် စိတ်
ရောက်သွားကြ၏။

သင်နေသည့် ဆရာကိုယ်တိုင်လည်း မကြာခဏ ဆိုသလို
တံခါးပေါက်ကို ကြည့်ကြည့်မိ၏။

မကြာမီအချိန်တွင် အခန်းတံခါးသည် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်
သွားပြီး နေကြာခင်သည် ညင်ညင်သာသာ နူးနူးညှဲညှဲလေး ဝင်လာ
၏။

ဆရာက နာရီကို မသိမသာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။
သူ့ဖုန်းအတိုင်း မိနစ်နှစ်ဆယ် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ ဝင်လာတာတွေ့တော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ
ဆရာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဆရာက သူတို့ကို ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ နေကြာခင်သည် တံခါးကနေ ဝင်လာပြီး အတန်းရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်သည်။ ဤတွင် ဆရာသည် ကိုယ်ခန္ဓာကိုကိုင်းညွတ်ကာ နေကြာခင်ကို အလေးပြုလိုက်၏။

ဆရာ၏ အလေးပြုမှုကြောင့် နေကြာခင်သည် တစ်ချက်တုတ်ဆိုင်းသွားချိန်တွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူများကလည်း ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာထကာ နေကြာခင်ကို တိတ်တဆိတ် အလေးပြုကြ၏။

နေကြာခင်သည် အတန်းရဲ့ အနောက်ဘက်ကို ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ထက်ဝက်လောက် ရောက်တော့ ဘေးဘက်ကို ချိုးသည်။ ထို့နောက် သူထိုင်နေကျနေရာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

သူ့နေရာက အတန်းအလယ်မှာ ရှိ၏။ ဆရာက သူ့အခန်းဝက ဝင်လာကတည်းကစပြီး သူ့ခုံမှာ ထိုင်တဲ့အထိ အလေးပြုနေသည်။ ထိုနည်းတူ တစ်တန်းလုံးက ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေကလည်း တိတ်တဆိတ် အလေးပြုနေကြပြန်သည်။

နေကြာခင် သူ့နေရာသူ ရောက်သောအချိန်တွင် အတန်းသားအားလုံးမှ အခန်းပြင်ကို ဝုန်းခိုင်းကျပြီး ထွက်သွားကြ၏။ အခန်းထဲတွင် ဆရာနှင့် နေကြာခင်တစ်ယောက်သာ ကျန်နေခဲ့သည်။ နေကြာခင်သည် ထွက်သွားသောသူများကို တအံ့တဩနှင့်

ကြည့်လိုက်၊ ဆရာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်နှင့် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ ဆရာကလည်း သူ့စာအုပ်များကို အေးအေးဆေးဆေး ထုတ်သိမ်းနေလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာက သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စာနှင့် ယောက်ဆိုင်သော အခြားအကြောင်းအရာများ၊ ရာသီဥတု အကြောင်းအရာများကို အာလာပသလ္လာပ ပြောနေလေ၏။

ဆရာက စကားအနည်းငယ်ပြောပြီးနောက် အတန်းထဲမှ ထွက်မလို့ ပြင်စဉ်တွင်-

“နေကြာခင်”

ဟု လှမ်းခေါ်၏။

“ရှင်”

“ပြီးရင် ကင်တင်း သွားမှာလား”

နေကြာခင်လည်း ယောင်နနနှင့်-

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို လမ်းကြောင်းအတူတူပဲ သွားရအောင်လေ”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

လွယ်အိတ်ကို ကမန်းကတန်းလွယ်လိုက်ပြီး အခန်းအပြင်ကို ဆရာနှင့်အတူ ထွက်လိုက်ရသည်။

(၁၄)

ဆရာမှာ တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောဘဲ လျှောက်နေသောကြောင့် နေကြာခင်မှာလည်း ဘာမှမပြောရဲဘဲ ဘေးကနေသာ ကပ်လိုက်လာခဲ့ရသည်။

ခဏအကြာတွင် ကော်ရစ်တာကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းစောင့်က ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်ပြီး တိတ်တဆိတ် အလေးပြုပြန်၏။

ဆရာကို အလေးပြုတာပဲဟု စိတ်ထဲ တွေးမိလိုက်သော်လည်း ထိုကျောင်းစောင့်မှာ မိမိရှိရာသို့ ဦးတည်ပြီး အလေးပြုနေသောကြောင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

ဘာတွေများ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်။ ဆရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာပုံစံမှာလည်း ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်နေလေသည်။

ကျောင်းစောင့်ကြီးကို ကျော်သွားပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ကျောင်းစောင့်ကြီးမှာ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ပြန်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟင်. . .”

ဖြတ်သွားသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတစ်စုက သွားနေရင်းမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး သူမဘက်လှည့်ကာ ငြိမ်ငြိမ်လေး အလေးပြုပြန်လေသည်။

“ဒုက္ခပဲ”

တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သော်လည်း အလေးပြုသောသူများရှေ့သို့ ဖြတ်သန်းစဉ်တွင် စိတ်ထဲတစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်နေ၏။ သူမတို့ ကျော်သွားပြီးမှသာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများက ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် လမ်းမှာတွေ့သမျှ လူတိုင်းသည် နေကြာခင်ကို ရပ်ပြီး တိတ်တဆိတ် အလေးပြုကြ၏။ မည်သို့မျှ နောက်ပြောင်ခြင်းမရှိဘဲ ရိုးရိုးသားသားပုံစံဖြင့် အလေးပြုကြခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းတစ်လျှောက် အလေးပြုခံရပြီးနောက် ကင်တင်းသို့ သွားရာလမ်းသည် မေဂျာပါမောက္ခရုံးခန်းရှေ့ကနေ ဖြတ်သန်းသွားရလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာက ကျန်နေခဲ့မည်ဖြစ်ပြီး နေကြာခင်ကတော့ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားရမည် ဖြစ်သည်။ ခဏအကြာတွင် ရုံးခန်းရှေ့နားရောက်သောအခါ ဆရာက-

“ကဲ. . . သမီးသွားတော့၊ ဆရာ ရုံးခန်းထဲဝင်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် ရွဲခန်းထဲကနေ ပါမောက္ခထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဆရာကြီးသည် အရေးကြီးကိစ္စဖြင့် သုတ်သုတ်ပြာပြာ ထွက်လာပုံရသည်။

ဆရာကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ-

“ဪ... ဆရာ၊ ဆရာကိုတွေ့ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး သူ့မကို အခုမှတွေ့သွားသည့်ပုံစံဖြင့် ဦးညွှတ်လိုက်လေ၏။

“ဟင်...”

ထို့နောက် ဆရာနှင့် စကားဆက်ပြောနေတော့၏။
နေကြာခင်လည်း စာအုပ်လေးပိုက်ကာ ရွဲခန်းရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့ရ၏။
နေကြာခင် ထွက်သွားသည်ကို ပါမောက္ခက တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆရာဘက်လှည့်ကာ-

“အဆင်ပြေလား ဆရာ”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ပြေတယ် ဆရာကြီး၊ တိုက်ထားတဲ့အတိုင်း ကွက်တိပဲ၊ ဒါနဲ့ သူ့ကို ဘယ်လိုသဘောနဲ့ အဲဒီလိုလုပ်နေတာလဲ ဆရာ”

“မသိသေးဘူး၊ ချမ်းအေး လုပ်နေတာပဲ”

ဟုဆိုကာ ရွဲခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ၏။

ထိုသို့ သုံးရက်ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ပြီးနောက်
တစ်နေ့တွင်-

(၁၅)

ကော်ရစ်တာတွင် ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်လှမ်းပြီး လျှောက်
လာနေသော ဆရာတစ်ယောက်သည် လက်ကနာရီကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်၏။

သူဝင်ရမည့်အတန်းချိန် ရောက်ဖို့အတွက် ငါးမိနစ်လို
သေးသည်။ သို့သော် လမ်းလျှောက်တာနဲ့ဆိုရင် အတန်းထဲ ရောက်
သည့်အချိန်မှာ ကွက်တိဖြစ်နိုင်သည်။

ခြေလှမ်းကို ပုံမှန်ပဲ လှမ်းနေလိုက်သည်။ အခြားအတန်းက
ကျောင်းသားနှစ်ယောက်က လှမ်းနှုတ်ဆက်သောကြောင့် ပြန်နှုတ်
ဆက်လိုက်သည်။

ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပြီး ခဏအကြာတွင် အတန်းရှေ့နား
ရောက်သောကြောင့် အတန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများက မတ်တတ်ထရပ်ကြသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာ”

ဆရာက ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီးနောက် သူထိုင်နေကျ စားပွဲကိုသွားကာ စာအုပ်များကို တင်လိုက်၏။

မနေ့က သင်ထားသော သင်ခန်းစာ ဘယ်လောက်ရောက် နေပြီလဲဟု တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်သည်။

ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ၏ စာအုပ်လှန်သံ၊ စာအုပ် ထုတ်သံများကိုလည်း ကြားနေရ၏။

“ဆရာ. . .”

ရှေ့တန်းကနေ သူ့ကို တိုးတိုးလေး လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ဘယ်သူများ ခေါ်နေတာလဲဆိုပြီး လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာ. . .”

ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်က လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့် သူ့ကို ခေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ သမီး”

“သူ. . . သူရောက်နေတယ်”

“ဘယ်. . . ဘယ်သူ”

ဆရာမှာ စာအုပ်များကို လှန်နေရင်းမှ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“နေကြာခင်လေ ဆရာ. . . သူ ဒီနေ့ စောစောရောက် နေတယ်”

“ဟင်. . .”

ဆရာမှာ တအံ့တသြဖြစ်သွားပြီး နေကြာခင် ထိုင်တတ်သည့် နေရာသို့ မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပါသည်။

နေကြာခင်သည် သူမ ထိုင်နေကြ နေရာမှာရှိနေပြီး စာအုပ်များထုတ်ကာ မနေ့က သင်ကြားပြီးသည်များကို ကြည့်နေပုံရ၏။

ဆရာက အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် စာသင်ရန် အတွက် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် စာကြောင်းအနည်းငယ် ချရေးလိုက်သည်။

(၁၆)

မိုးတိတ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ချမ်းအေးသည် ခေါင်းတွင် အနည်းငယ်စိုနေသော ရေများကို သပ်ချလိုက်သည်။

အတွေးတို့ ကောင်းနေသောကြောင့် ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်း မသိချေ။ အရှေ့တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင် တွေ့ရသည်။

နည်းနည်းချမ်းလာသောကြောင့် ကော်ဖီပူပူလေးတစ်ခွက် သောက်ပြီးမှ ဆက်သွားတော့မည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

“ကော်ဖီတစ်ခွက်ပေးပါ ညီလေး”

နီးစပ်ရာခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း စားပွဲထိုးကို လှမ်းအော် လိုက်သည်။

“ရှယ်လား အစ်ကို”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး... ရိုးရိုးပဲလုပ်”

ရေနွေးခွက်ကို ကျင်းပြီး ရေနွေးထည့်လိုက်သည်။ ရေ နွေးက အခုမှ ထည့်ထားပုံရသည်။ ပူပြီး အငွေ့တထောင်း ထောင်း ထနေ၏။

ထို့ကြောင့် အအေးမခံတော့ဘဲ တစ်ငုံသောက်လိုက်ရာ ရင်ထဲတွင် ပူဆင်းသွား၏။

“ဟူး”

ရင်ထဲက အပူနှင့် ပေါင်းသွားသောကြောင့် ပိုပူသွားသလို ခံစားရသည်။

ဘေးဝိုင်းက စုံတွဲတစ်တွဲကို သတိထားမိလိုက်သည်။ သာမန်ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးဖြစ်ပြီး နှစ်ဦးစလုံးမှာ ပုံမှန် လူတန်းစားထဲက ဖြစ်ပုံရသည်။

မုန့်တစ်ခုကို နှစ်ယောက်ဖွဲစားရင်း လက်ဖက်ရည် တစ် ခွက်ကို အတူတူသောက်နေကြသည်။

ထိုသို့ ဘဝလေးက တစ်ခါတစ်ရံ ကြည်နူးဖို့ ကောင်း သည်။

မိုးလေးတစ်ဖွဲနှစ်ဖွဲ ပြန်ရွာပြန်သည်။ ဆိုင်က နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရာ ချိန်ထားသည့် အချိန်ရောက်ဖို့ နာရီဝက်ခန့် လိုသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်ကာ အရှေ့ဘက် အတွဲကိုပဲ ကြည့်နေမိသည်။

(၁၇)

“နောက်တစ်ယောက်”

အသံကို တိုးတိုးလေးခေါ်ရင်း ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းချိုင့်ထဲက ဟင်းဖတ်တစ်ခုကို ခပ်ယူလိုက်သည်။ ဟင်းဖတ်ဟုဆိုသော်လည်း ဟင်းဟု နာမည်တပ်ကောင်းရုံသာ ရှိသည့်ဟင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ချမ်းအေးကတော့ ဒါတွေ သိပ်ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ စားလို့ရရင် ပြီးရောပဲ။

စားနေစဉ်မှာပဲ သူ့ရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်သည်။

ရေမွှေး၏ သင်းရနံ့ကြောင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

ရေမွှေးနံ့ကလည်း အကောင်းစား ရေမွှေးနံ့ဖြစ်၏။

“အင်း... ဘာစဉ်းစားပေးရမလဲ”

ထုံးစံအတိုင်း လူကိုမကြည့်ဘဲ မေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မနာမည်က နေကြာခင်ပါ”

ပါးစပ်ထဲက ထမင်းကို ဆက်မဝါးနိုင်တော့ဘဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်...”

စွဲဆောင်မှုရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မက ရှင်နာမည်ကြီးနေလို့ လာတွေ့တာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မကိစ္စကိုလည်း ရှင်ပဲ အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်တာဆို”

ချမ်းအေးမှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ... စိတ်ပညာရှင် ပါမောက္ခ တစ်ယောက်ရဲ့ ကုပေးတဲ့ ဖြစ်စဉ်လေးတစ်ခုကိုပဲ ပြောပြလိုက်တာပါ”

(မှတ်ချက်။ ။ ဤနည်းသည် ကမ္ဘာ့အတော်ဆုံး စိတ်ကုဆရာဝန် မီလ်တန်အဲရစ်ဆင်၏ နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုနည်းသည် ဩဇာအာဏာကို အလေးပြုခြင်း စတဲ့ အမိန့်နာခံသော ပုံစံဖြင့် ကုသသောနည်းလမ်း ဖြစ်ပါသည်။ အသေးစိတ်ရှင်းပြပါက စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သွားနိုင်သောကြောင့် အတိုချုံးကာ ရှင်းပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

“ဘာပဲပြောပြောပါ ကျွန်မ အဆင်ပြေပါတယ်၊ လူတွေပြောနေတဲ့အတိုင်း ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ထား

လိုက်ပါတော့”

နေကြာခင်ပုံစံကို ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပြောနေမှန်း ချမ်းအေးရိပ်မိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်ပဲ မသိချင်ရောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။ သူမက ဆက်ပြောသည်။

“အခုက လူတွေပြောနေတဲ့အတိုင်း ဟုတ်၊ မဟုတ် လာကြည့်တာပါ”

နေကြာခင်က သူ့ရဲ့ မာနအတိုင်း မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ထားပြီး မေးလေ၏။

ချမ်းအေး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံ ရှိသည်။ ရုပ်လှသည်။ ပြီးတော့ စာတော်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ မာနလေးရှိတာတော့ အပြစ်မပြောလိုပါ။

သို့သော်လည်း မိမိကလည်း မိမိအလုပ်အကိုင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် မာနထားရပေလိမ့်မည်။

“အင်း... ဒါဆို ကျွန်တော်က ဘာများ ကူညီ စဉ်းစားပေးရမလဲ”

နေကြာခင်က ချမ်းအေးရဲ့ ဟင်းခွက်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

မျက်နှာထား တစ်မျိုးဖြစ်သွားသော်လည်း ချမ်းအေးက မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

“မပြောခင် အရင်ဆုံး ကူညီစဉ်းစားပေးခဲ ဘယ်လောက်ထူးမှာလဲ”

ချမ်းအေးက စတီးချိုင့်ကို ပြန်ဆင့်လိုက်ပြီး-

“အခြားသူတွေကိုတော့ ကျွန်တော် ငွေကြေး အနည်းငယ် ထူပါတယ်”

“အင်း... ဒါဆို ကျွန်မလည်း ပေးမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားကိုတော့ ငွေကြေး မတောင်းချင်ဘူး”

သူမက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ အမျိုးအမည် မသိသော အကြည့်ဖြစ်သော်လည်း ချမ်းအေးမှာ ထိုမျက်လုံးဒဏ်တို့ ခံနိုင်သောကြောင့် ချက်ချင်းမျက်နှာလွဲလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို... ရှင်က ဘာတောင်းဆိုမှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့နော်... ရှင်အကြံဉာဏ်က ကျွန်မလက်ခံနိုင်တဲ့ အကြံဉာဏ်ဖြစ်မှရမှာ”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ယူတယ်ဆိုတာလည်း သူတို့အောင်မြင်မှ ယူတာပါ။ မအောင်မြင်ရင် မယူပါဘူး”

“ပြီးရောလေ... ကဲ... ကျွန်မက ဘာပြန်ပေးရမှာလဲ”

ဂျစ်တီဂျစ်ကန်လုပ်ပြီး သူ့ကို ပြန်မေးလေ၏။

ထိုအပြုအမူကိုပင် ချမ်းအေးမှာ စိတ်မဆိုးနိုင်ပဲ ရင်ထဲမှာ ဖျော်နေသည်ကို တွေ့ရတော့ သူ့ကိုသူပင် အံ့သြနေလေ၏။

“မေးနေတယ်လေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ အတွေးလွန်သွားလို့ပါ”

“ကဲ... ပြော”

ချမ်းအေးက သူမကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့

နောက်-

“ကျွန်တော့်အပေါ်ကို စိတ်မခုရဘူး”

“ဟင်... ဘာကို”

သူမက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး တအံ့တသြနဲ့ ပြန်မေး

လေ၏။

သူကလည်း စိတ်ထဲမှာရှိတာကို တစ်လုံးချင်းစီ ပြောပြ
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားအပေါ်မှာ လုပ်ခဲ့တာကို စိတ်ရှင်း
စေချင်တယ်”

ခဏကြာသည်အထိ သူမက စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။

ထို့နောက်မှ-

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်”

(၁၈)

“ကျွန်မမှာ အိမ်က သဘောတူထားတဲ့ လူတစ်ယောက်
နို့တယ်”

“ဟင်...”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့လက်က စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထား
သော ချိုင့်နဲ့တိုက်မိပြီး ချိုင့်မှာ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

“ခလွမ်း... ဂွမ်း”

ချိုင့်မှာ ပိတ်ပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် တကွဲတပြားစီ မပြစ်
သွားဘဲ ပြန်ကောက်ယူလိုက်သည်။

စိတ်အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သတိ
ထားမိလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသူ့ကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရဘူး၊ သဘော
ထည်း မကျဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါဆို ဆဲလွတ် ပစ်ချင်တဲ့ အခြေအနေ

တွေ၊ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြန်ပြောချင်တဲ့ အခြေအနေတွေတောင်
ဖြစ်ဖူးတယ်”

သူငြိမ်ပြီး နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မိဘမျက်နှာက ရှိသေးတော့ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့

မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ခဲးတုန်းက သဘောမတူဘူး ဆိုတာရော အဲဒီလူ သိလား”

“သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိလည်း မျက်နှာပြောင်တိုက်နေတာ

ပါပဲ”

“ကျေးဇူးရှင်တွေလား”

“ဘယ်လို. . .”

“ဪ. . . ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို မိဘတွေ ဆင်းရဲတုန်းက
ကူညီခဲ့တဲ့သူတို့. . . ဒါမှမဟုတ် အခြား. . .”

“အာ. . . ဘာတွေ ပြောနေတာလည်း၊ တစ်ခုမှ မဟုတ်
ဘူး။ အဲ. . . ဒါပေမဲ့ စီးပွားဖက်တွေတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မ အဖေကတော့ ကျွန်မသဘောပါပဲ၊ သူ့ကို လွှတ်ပေးထား
တယ်ဆိုတာလည်း ပြောမကောင်းလို့သာ လွှတ်ပေးထားပုံရပါတယ်၊
အဲဒီတော့ ကျွန်မကလည်း လူတစ်ဖက်သားကို ဆဲဆိုပြီးလည်း
မပြောတတ်ဘူး၊ မပြောချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့လည်း ဆဲဆိုချင်နေတယ်”

“ဘယ်လိုကြီးတုံး”

ချမ်းအေးမှာ အတွေးရခက်သွားသည်။

သို့သော်လည်း ကောင်မလေးရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို
ခိုင်မိလိုက်၍လည်း ပျော်သလိုဖြစ်သွားရသည်။

“ကျွန်မစဉ်းစားနေတာ. . .”

“အင်း. . .”

“ဆဲတဲ့စကား ပြောချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆဲလို့ဆဲမှန်း သူ
သိစေချင်ဘူး၊ အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာ အခုထိ မရလို့. . . ရှင်
အား စဉ်းစားတတ်လား မေးကြည့်တာ”

သူ့အနည်းငယ် ရယ်ချင်သွားသည်။

ချစ်စရာကောင်းသည့် မိန်းကလေးအချို့မှာ ဖြစ်တတ်
သော စိတ်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ဆဲတာကို ဆဲမှန်းမသိအောင်
စဉ်းစားပေးရမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

အနားက လူများကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စကားများ
ကို ကြားပြီး အတော်အသင့် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ချမ်းအေးက ခေါင်းနည်းနည်း ကုတ်လိုက်၏။ သူ့စဉ်းစား
ခိုင်းတာက ဟုတ်သလိုလိုနဲ့ မဟုတ်ဘူးဖြစ်နေသည်။

နေကြာခင်ကလည်း သူ့ကို စူးစမ်းတဲ့အကြည့်ဖြင့် ကြည့်
နေ၏။ သူမအကြည့်မှာ ပညာစမ်းလိုခြင်း၊ ပေါက်ကရခေးခြင်း
တော့ ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ တကယ်အခက်အခဲတွေ့လို့ ချိန်းသားသား

မေးခြင်းလည်း ဖြစ်ပုံရသည်။

သူဇိုးသားတာက အကြောင်းမဟုတ်။ မဇိုးမသား ဖြစ်နေသော သူ့မှာသာ ဇိုးဇိုးသားသားဖြေဖို့ အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်-

“ဒီလိုလုပ်ကြည့်ပါလား”

“အင်း... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အရမ်းကြီးလည်း မရှိင်းဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ပြေပြေလေးတော့ ရှိင်းတယ်”

“အဲဒါလည်း ဖြစ်ပါတယ်”

ချမ်းအေးက ရှေ့ကို နည်းနည်းတိုးလိုက်သည်။

ထို့နောက် စာရွက် အလွတ်တစ်ရွက်ကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲကာ စာကြောင်းအချို့ ချရေးလိုက်၏။

ထို့နောက်-

“ကျွန်တော်ပေးတဲ့စာကို သင့်တော်တဲ့အချိန်မှာ ညှပ်ညှပ်ပြီး စကားပြောပေး၊ ဒါဆိုရင် ဖြစ်ပြီ”

“အင်း... ဟုတ်လား”

စာကို နေကြာခင်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။ နေကြာခင်ကလည်း အချိန်ဆွဲမနေဘဲ ချမ်းအေးရှေ့မှာပဲ ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

ဒီမှာ...

ဦးကောနဲ့ ဒေါ်ကောက ကြည်နေလို့ အဟုတ်မမှတ်နဲ့၊ ကျွန်မက စမူရှင်။ ကျွန်မစိတ်ပါမှလည်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ရှင်လို ငေါက်ကို... အင်း... နောက်တစ်မျိုးပြောရရင် ရှင်လို ဟာဂန်ဂျွတ်တို့ ကျွန်မက နဲ့ပဲ... ဒီလိုမှ မဟုတ်ပဲနဲ့ ရှေ့ဆက် တိုးလာရင်တော့ ချောကလတ်ကျွေးလိုက်လို့ မင်္ဂလာဆောင်သွားရမယ်။ ဘာမှတ်နေလဲ။ ရှင် စံနာပါနာကုတ် ဖြစ်သွားမှ ကျွန်မ အဆိုးမဆိုနဲ့။ ငါးသေတ္တာထဲထည့်ပြီး ငြိမ်းချမ်းနယ်မြေထဲ သွားပစ် လိုက်မယ်။ ကျွန်မတော့ ရှင်ကို အက်(ခ)ကေတယ်ရှင်။ ဒါပဲ... အဲဒါကိုမှ ရှင်က နားမလည်သေးရင်လည်း ဇလိုနတ်ဝဲသွားစားလိုက်...။

“ဟင်... ဟုတ်လား”

သူမ မျက်လုံးအရောင် တောက်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ချမ်းအေးက ထိုစာများဘေးမှာပဲ စာကြောင်းအချို့ချရေးလိုက်သည်။

(၁၉)

“ဟင်... ဘာ... ဘာကြီးလဲ... ချောက်လက် ကျွေးတာတွေရော... မင်္ဂလာဆောင်တာတွေရော... အဲ့ဒီလို ပြောလိုက်လို့ ကျွန်မက သဘောတူတယ် ထင်နေဦးမယ်”

နေကြာခင်က ချမ်းအေးရေးပေးသော စာကိုဖတ်ပြီး အထိတ်တလန့်နှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“အာ... ခင်ဗျား... အကုန်လုံးကို အဓိပ္ပာယ်နားလည်လား”

ထိုသို့ပြောလိုက်သောကြောင့် နေကြာခင်က စာကို တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်လေ၏။ ပြီးနောက်-

“အင်း... သေချာဖတ်ကြည့်တော့လည်း နားမလည်ပြန်ဘူး”

“ဘယ်နားလည်မလဲ၊ အဲ့ဒါ ဘန်းစကားနဲ့ ပြောထားတာ”

ဒီမှာ...

(ဦးတော) အဖေ နဲ့ (ဒေါ်တော) အမေက (ကြည်) အဆင်ပြေနေလို့ အဟုတ်မမှတ်နဲ့။ ကျွန်မက (စမ္မ) မိန်းကလေးရှင်...။ ကျွန်မ စိတ်ပါမှလည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ရှင်လို (ငဆိုတ်)လူတုံး လူအ ကို... အင်း... နောက်တစ်မျိုးပြောရရင် ရှင်လို (ဟာဂန်ဂျွတ်) အသုံးမကျတဲ့ သူတို့ ကျွန်မက (နံပ)အလိုမရှိဘူး။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ချွေဆက်တိုးလာရင်တော့ (ချောက်လက်) အုတ်နီခဲနဲ့ ထု လိုက်လို့ (မင်္ဂလာဆောင်) အသုဘဖြစ်သွားမယ်။ ဘာမှတ်နေလဲ။ ရှင် (စံနာပါတုတ်) အနိစ္စရောက်သွားမှ ကျွန်မ အဆိုးမဆိုနဲ့။ (ငါးသေတ္တာ) ခေါင်းထဲထည့်ပြီး (ငြိမ်းချမ်းနယ်မြေ) သုဿာန်၊ သင်္ချိုင်းထဲ သွားပစ်လိုက်မယ်။ ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို အက်(ခ)ကေ (စိတ်ကုန်)တယ်။ ဒါ...။

အဲ့ဒါကိုမှ ရွှင်က နား မလည်သေးရင်လည်း (လေ့နပ်)
ခွေးမစင်ပဲ သွားစားလိုက်။

နေကြာခင်မှာ စာရွက်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောနေလေ၏။
သဘောကျပြီး ရယ်နေပုံမှာ မျက်လုံးများကပင် လိုက်ရယ်
နေသည်ဟု ထင်ရသလိုပင် ဖြစ်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်... ချက်ချင်းဆိုတော့ ဟိုဘက်က မနာတော့
ဘူးလေ၊ အဓိပ္ပာယ်က ကိုယ်ပဲသိနေတော့ ပြောရတာ ကောင်းတာ
ပေါ့၊ ပြီးမှ အဓိပ္ပာယ်ပြလိုက်ပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

ဝင်လာတုန်းက ပုံစံနဲ့ မတူတော့သော နေကြာခင်ရဲ့ မျက်
နှာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ရုတ်တရက် ငေးကြည့်နေတုန်းမှာပဲ
နေကြာခင်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်စဉ်းစားချက်ကို လက်ခံတယ်၊ ဒီတော့ ရှင်
တောင်းတဲ့ ကတိကိုလည်း ကျွန်မပေးမယ်”

သူတို့နှစ်ဦး၏ အပြုံးကို ဘေးနားက လူများက ကြည့်ပြီး
ကြည်နူးမှုများ ကူးစက်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုသို့ဖြင့်-

(၂၀)

ထိုသို့ဖြင့် အားလုံးထင်ထားသည့်အတိုင်း ချမ်းအေးနှင့်
နေကြာခင်တို့သည် ချစ်သူများ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ အားလုံးတ
လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ဖက်ညီလှသည့် စုံတွဲလို ထင်ကြ
သလို ချမ်းအေးကိုလည်း ကူညီကြ၏။

ချမ်းအေးသည် ငွေကြေးမတတ်နိုင်သောသူဖြစ်သော
ကြောင့် အစစအရာရာ ချွေတာရမှန်း အားလုံးသိကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ လည်ပတ်ရန်အတွက် နေရာများကို
သူငယ်ချင်းများက လိုက်ပို့ခြင်း၊ လက်ဆောင်များ ဝယ်ပေးရန်
အတွက် ပြုလုပ်ပေးခြင်း၊ ကင်တင်းထိုင်သည့် အရာများကို ကြိုတင်
သူက ဝင်ရှင်းပေးသွားခြင်းတို့ ပြုလုပ်ကြလေသည်။

ချမ်းအေးက ဘယ်လောက်ငြင်းငြင်း အားလုံးက စေတနာ
နဲ့ ပြုလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုသော် နေကြာခင်မှာ

၁၂

လူနေ

ငွေကြေးချမ်းသာသော မိသားစုမှ ဖြစ်သောကြောင့် ချမ်းအေး
မျက်နှာငယ်မှာကို အားလုံးက စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ချမ်းအေးကလည်း သူ့အတိုင်းအတာနှင့် သူသုံးရသော
ကြောင့် ဖောဖောသီသီမသုံးနိုင်ပေ။

ဒါကိုသိသော နေကြာခင်ကလည်း ချစ်သူဖြစ်ကတည်းက
ဆိုင်များ သိပ်ထိုင်လေ့မရှိဘဲ အိမ်ကနေ ချိုင်ယူလာကာ သူနှင့်အတူ
အတန်းထဲမှာပဲ ထိုင်စားလေ့ရှိသည်။

အကြံဉာဏ်တောင်းသူများကိုလည်း ဝိုင်းကူစဉ်းစားပေး
လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို နှစ်ယောက်
အတူတူသောက်ကြသည်။ မုန့်တစ်ခုကိုလည်း ညီတူမျှတူ စားကြ၏။

နေကြာခင်က သူ့မှာ ပိုက်ဆံပါကြောင်း ပြောသော်လည်း
ချမ်းအေးက သူ့ရှိတာလေးနှင့်ပဲ စားပါဟု တောင်းဆိုသောကြောင့်
နောက်ပိုင်းတွင် မရှိ၊ ရှိတာလေးပဲ စားကြသည်။

မနေနိုင်သော သူများက အတင်းဝင်ထိုင်ပြီး မုန့်များ
မှာကာ ရှင်းသွားတတ်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ ချစ်သူဘဝ
သည် ပျော်စရာလည်းကောင်းသလို ကြည့်နူးစရာလည်း ကောင်းလှ
သည်။

တစ်နေ့-

(၂၁)

တစ်နေ့... အဲဒီတစ်နေ့ ဆိုတာကလည်း ရှေ့မှာ ပြော
ထားသလို ချမ်းအေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးစလုံးက ကားမှောက် သေဆုံး
သွားပြီး တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ တစ်နေ့ပါ။

အဲဒီနေ့က ကျောင်းမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ညနေ
ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ သစ်ပင်ရဲ့ အရိပ်အောက်တွင် ကျောင်းသား
တစ်ယောက်က လွယ်အိတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး
ကျောင်းသူကောင်မလေးကတော့ လက်ထဲမှာ ထမင်းချိုင့်လေး
နှစ်ချိုင့် ကိုင်ထားသည်။

“ငါ မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျောင်းမတက်တော့ဘူး”

“ဟင်... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါအလုပ်လုပ်ရတော့မယ်လေ၊ ငါ့ကို ကျောင်းထားပေး”

မိဘတွေလည်း မရှိတော့ဘူး”

ကောင်မလေးက တစ်ချက် ရှိုက်ငိုသည်။

“နေကြာကူညီမယ် ဆိုရင်ရော”

ကောင်လေးက ခေါင်းခါသည်။

“ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်ရဦးမယ်လေ၊ ဒီတော့ အခုအချိန် ကတည်းက အလုပ်တစ်ခု စလုပ်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့... ဒီလိုပဲ ကျောင်းမှာ လာလာတွေ့မှာပေါ့”

ကောင်မလေးက ချိုင့်နှစ်ချိုင့်ကို ကိုင်ထားရင်းနဲ့ သူ့ကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရနိုင်သော သူ့ချစ်သူရဲ့ စိတ်ကို လည်း သူသိနေသည်။

“ကိုယ် နေ့တိုင်းလာမှာလား”

“အင်း... ”

ဖက်ထားသောကြောင့် ကောင်လေး၏ မျက်ဝန်းများ စိစွတ်နေမှုကို ကောင်မလေးက မတွေ့ချေ...။

“နေကြာ... ကူညီနိုင်စရာရှိတာ ကူညီမှာပါ။ အခက်အခဲ ရှိရင်တော့ နေ့ကြာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနော်၊ ဒီတစ်ခုတော့ ကတိပေးပါ”

ကောင်လေးက ထိုအချက်ကိုတော့ လိုက်လိုက်လျောလျော သဘောတူလိုက်သည်။

“နေကြာလည်း ကိုယ့်ကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်နေပေးပါ”

ကောင်မလေးက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပိုပြီးဖက်ထားလိုက်

သည်။

• စကားနဲ့ မဖြေဘဲ အပြုအမူဖြင့် ဖြေလိုက်သော ကောင်မ လေးအဖြေကို နားလည်လိုက်သည်။

သူကလည်း တင်းကျပ်စွာ ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။ အချိန် သည် သူ့ချစ်သူပြန်ရတော့မည့်အချိန်ဟု ကောင်လေးက တွေးမိ လိုက်သည်။

ဖက်ထားသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ခွာလိုက်သည်။ သူမ လက်ထဲ က ချိုင့်ကိုလည်း လှမ်းယူလိုက်၏။ ကောင်မလေးက မလွှတ်ပဲ ဆတ် လက် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“သွားတော့”

ကောင်လေးက အတင်းပြန်လွှတ်သည်။ ကောင်မလေးက ပေရပ်နေ၏။

“သွားတော့”

ကောင်မလေးက လက်ထဲက ချိုင့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ မျက်ရည်များ စီးကျလာတာကို လက်ဖမိုးဖြင့် သုတ်လိုက်၏။

“သွားတော့... ကိုယ် မနက်ဖြန် လာခဲ့ပါ့မယ်”

ကောင်မလေးအိမ်က မြင်သွားပြီး ကောင်မလေး ဆူခံ ရမှာကို ကောင်လေးက စိုးရိမ်နေပုံရသည်။

သူမ အိမ်က လာကြိုသော ကားကလည်း အခုချိန်ဆိုရင် လိုက်ရှာနေလောက်ပြီ။

“သွားတော့... နေကြာမသွားရင် ကိုယ်အရင် သွားရလိမ့်မယ်”

ကောင်လေးက နောက်ဆုံးစကား ဆိုလိုက်သည်။ သူ့ မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်များ ဝဲနေပြီဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးက ကောင်လေးနဖူးကို ဖျတ်ခနဲ နမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ချိုင့်ကိုကိုင်ရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကောင်လေးသည်လည်း သူ့ချစ်သူကို ခဏနေသည်အထိ စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပြီးနောက် သူမနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ချမ်းအေးဟုခေါ်သော ကျောင်းသား တစ်ယောက်သည် တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို ကျောခိုင်းခဲ့၏။

ကျောင်းက လူများက သူ့ကျောင်းဆက်တက်နိုင်ရန် ဝိုင်းကူမည်ဟုပြောသော်လည်း ဘယ်သူ့ရဲ့အကူအညီကိုမှ သူ လက်မခံခဲ့။

နောက်ဆုံး ပါမောက္ခကိုယ်တိုင်ကပါ ကျောင်းစရိတ် ကူညီမည်ဟု ဆိုသော်လည်း လက်မခံခဲ့ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျောင်းရဲ့ သစ်ပင်အောက်၌ နေ့တိုင်း လိုလို သူ့ချစ်သူအား လာစောင့်တတ်သော ချမ်းအေးကို တွေ့ကြရလေသည်။

(၂၂)

“ခွမ်း”

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ ရေနွေးပန်းကန် ကျကွဲသံကြောင့် ချမ်းအေးအတွေးများ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဆိုင်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ချိန်းထားသည့် နာရီချက်ခါနီးပြီဖြစ်သောကြောင့် စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်ကာ သူ့သင့်ငွေကို ရှင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆိုင်မှ ထွက်ကာ ချိန်းထားသည့် နေရာသို့ တည်ထွက်လိုက်သည်။ သူ့သွားရမည့် နေရာမှာ အရင်တုန်းက ထိုင်ခဲ့သည့် တက္ကသိုလ်နယ်မြေထဲသို့ ဖြစ်သည်။

သူ့ချစ်သူနဲ့ တွေ့ဖို့လား။

မဟုတ်ပါ။

ဒါဆို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့လား။

မဟုတ်ပါ။

ဒါဆို ဒီတက္ကသိုလ်ထဲကို ဘာကိစ္စရှိလို့ လာရပါသလဲ။

ခန္ဓာကိုယ်က ရေစက်တို့မှာ ခြောက်သွေ့နေပြီ ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီနဲ့ ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ပြီးနောက် အိတ်ကတ်ထဲက စာကို ထုတ်ကာ တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။

ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ့အိမ်သို့ လာပေးသွားသည့် စာဖြစ်သည်။

သေချာပြောရလျှင် ပါမောက္ခ ဦးသိန်းထွေးက ယနေ့တွင် သူနှင့် မဖြစ်မနေ လာတွေ့ရန် ရေးထားသည့် စာဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးက တကူးတက ရေးပေးလိုက်သော စာကြောင့် သူ့အခု ပါမောက္ခရုံးခန်းသို့ သွားနေရခြင်းဖြစ်သည်။

■

(၂၃)

ရုံးခန်းထဲတွင် ဆရာကြီးနှင့် သူနှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိနေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ကော်ဖီတစ်ခွက်ရှိနေပြီး ဆရာကြီးရှေ့တွင်လည်း ကော်ဖီတစ်ခွက်ရှိနေလေသည်။

ဆရာကြီးသည် သူ့ကိုစကားမပြောသေးဘဲ စာအချို့ ချရေးနေသောကြောင့် ချမ်းအေးလည်း စကားမစရဲသေးပဲ ဆရာကြီး ရှေ့တွင် ကုပ်ကုပ်ကလေးပဲ ငြိမ်ပြီး နေနေရသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူက ရှေ့တွင်ရှိသော ကော်ဖီကို လှမ်းသောက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခါမှပဲ ဆရာကြီးဆီက အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“မင်းသတင်းတွေ ငါကြားရတယ်”

ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းနေသောလက်မှာ ရပ်သွားပြီး-

“ဘာ... ဘာတွေများ ကြားရလို့လဲ ဆရာကြီး”

“ကောင်းတဲ့သတင်းတွေရော ဆိုးတဲ့သတင်းတွေရောပေါ့
ကွာ”

သူသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ့သူငယ်ချင်းအချို့နှင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများက
သူ့ချစ်သူကို စောင့်လေ့ရှိသော သစ်ပင်အောက်တွင် လာရောက်
တွေ့ဆုံလေ့ရှိသည်။

အဆင်ပြေလား၊ ဘာလားနှင့် စကားစမြည် လာပြောလေ့
ရှိသည်။ လက်ဆောင်ပေးတဲ့ လူလည်းရှိသည် စသည်ဖြင့် အကြောင်း
အရာအချို့ကို စကားအဖြစ် ပြောမိလေ့ရှိသည်။

ထိုကနေတစ်ဆင့် ဆရာကြီး သိနေပုံပေါ်သည်။

“ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့... ဘာများ
ခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးက မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး မျက်စေ့တစ်ဖက်ကို
လက်နှင့်ပွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချမ်းအေးကို ကြည့်လိုက်ကာ-

“ခိုင်းစရာရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... မေးပါဆရာကြီး”

“မင်း... အခက်အခဲ တစ်ခုဖြစ်နေတယ်ဆို”

“ဘာ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး-

“နေကြာခင်အိမ်က သူ့ကို ယောက်ျားပေးစားတော့မယ်
ဆို”

“ဟင်...”

ချမ်းအေးမျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်သွားတာကို ဆရာကြီး
တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းနဲ့ ချစ်ကြိုက်နေတာကို သူ့အိမ်က သိသွားလို့လား”

ချမ်းအေးက ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြ
လိုက်သည်။

သူ့လိုလူမျိုးကို နေကြာခင်မိဘတွေက သဘောတူမည်
မတုတ်ပါ။

“အဲ့ဒီတော့ နေကြာခင်က မင်းကို ဘာပြောလဲ”

ခေါင်းကို ငုံထားရာမှ ဖြေးညင်းစွာ မော့လိုက်ပြီး ဆရာကြီး
တို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ခိုးပြေးခိုင်းပါတယ် ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးက သူ့စကားကြောင့် တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး-

“အဲ့ဒီတော့... မင်းက...”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်လို ခိုးပြေးရမှာလဲ ဆရာကြီးရယ်၊
သူ့ဘဝ၊ သူ့အခြေအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့် အခြေအနေ
နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ဖြစ်လည်း ခဏတာပါပဲ၊ နောက် ဒုက္ခ

ရောက်တဲ့အခါမှ သူနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်အပြစ်တွေ တစ်ယောက်တင်ရင်း ဒုက္ခရောက်နေရမှာကို ကျွန်တော် မလိုလားပါဘူး ဆရာကြီး”

“ဒါဆို မင်းက သူ့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်တော့မယ်ပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် ချမ်းအေး တုန်လှုပ်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ သူ့အလိုလို တိတ် ဆိတ်သွားလေသည်။

“မင်းကို နေကြာခင်က ဘာမှမရှိပဲ သိလျက်နဲ့ သိပ်ချစ်ခဲ့တာကို တစ်ကျောင်းလုံးသိတယ်၊ နောက်ပြီး မင်းကလည်း သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ အားလုံး သိနေတာပဲ”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်ခွဲချင်မလဲ ဆရာရယ်”

“မင်း... တခြားနည်းလမ်းတွေ၊ ဘာတွေ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော်က သူများတွေအတွက် စဉ်းစားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ် ဆရာကြီး... ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အလှည့် ကိုယ့်အရေးဆိုတော့ ထူပူပြီး ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

“အေးလေ... ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ငါမင်းကို တစ်ခုပြောချင်လို့ ခေါ်လိုက်ရတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဆရာကြီး”

“ငါ... မင်းကို ကူညီမယ်”

“ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်...”

တအံ့တဩကြည့်ပြီး စကားဆက်ပြောရန် ပြင်နေသော ချမ်းအေးကို ဆရာကြီးက လက်ကာပြလိုက်သောကြောင့် ပြောချရင်း တန်းလန်းနဲ့ ရပ်သွားလေ၏။

“မင်းက ဘယ်သူ့အကူအညီကိုမှ လက်မခံဘူးဆိုတာ ဆရာကြီး သိပါတယ်၊ အခုမင်းကို ကူညီမယ်ဆိုတာ အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုကိုပဲ ပြောပြပေးမှာပါ၊ ကျန်တာက မင်းအပေါ် အာမည်သွားမှာပါ”

ချမ်းအေးသည် ဆရာကြီးစကားကို စိတ်ဝင်စားသွားလေ၏။

ချစ်သူကိုလည်း မစွန့်လွှတ်ချင်၊ ဒုက္ခတွေလည်း မရောက်အောင် ချင်သည့် သူ့စိတ်သည် စဉ်းစား၍မရသော အခြေအနေကြောင့် ဆရာကြီးစကားကို စိတ်ဝင်စားသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်-

“ဘာများလဲ ဆရာကြီး”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာကြီးက ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့

နောက် ရုံးခန်းထဲရှိ ဗီဒီယိုရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

၃၂၇

လူ

ထို့နောက် ဝိရိယကနေ စက္ကန့်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလာပြီး
ထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်သို့ စက္ကန့်ကို တင်လိုက်ပြီး စက္ကန့်
ထဲကနေ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်လေ၏။

“ဟင်”

ရေဒီယို အဟောင်းလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နေ့ရက် - September, 25
အချိန် - 11:30 A.M
နေရာ - တက္ကသိုလ်တစ်နေရာ

(၂၄)

ပါမောက္ခ ရုံးခန်းထဲကနေ လူငယ်လေးတစ်ဦး ထွက်လာ
လေ၏။ လက်ထဲတွင် အိတ်တစ်အိတ် ကိုင်ထားပြီး အခြားတစ်ဖက်
တွင်လည်း စာအိတ်လေးတစ်အိတ်ကို ကိုင်ထား၏။

ထိုလူငယ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တက်ကြွသည့် အရိပ်
အယောင်များတွေ့ရပြီး လက်ထဲက ကိုင်လာသော အရာကိုလည်း
တစ်ချက် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ဆရာကြီးရဲ့ ရုံးခန်း
ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုလူငယ် ထွက်သွားသည်ကို လိုက်ကြည့်ရင်း ရုံးခန်း
အတွင်းရှိ စာရေး၊ ဒေါ်စန်းသီတာမှာ တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်မိ
သည်။

“ဆရာကြီးက ဘာပေးလိုက်တာပါလိမ့်”

(၂၅)

“ဟင်... တကယ်”

ကောင်မလေး၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းဝင်းလက်သွားကာ ကောင်လေးကို တအံ့တဩနဲ့ ကြည့်နေလေ၏။

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ် နေကြာကို ခိုးပြေးတော့မယ်”

ကြားလိုသော စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ ကောင်မလေးမှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာက တည်သွားပြီး ဘာကြောင့် ဒီလိုမျိုး အစဉ်အစီဖြစ်သွားရတာလဲဆိုတာကို သံသယ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့်-

“ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပြောင်းသွားတာလဲ”

ဟု တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။

• ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးသည် တက္ကသိုလ်ဝင်း အတွင်းရှိ ခုံတစ်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မေးနေတယ်လေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ စိတ်ပြောင်းသွားတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ်မှာ နေကြမှာလဲဟင်”

ကောင်မလေးက မရဲတရဲ မေးပြန်သည်။

ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့လူလားသော အိတ်ထဲကို နှိုက်ကာ ပစ္စည်းတစ်ခု ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ကိုယ်တို့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်က ဒီအပေါ်မှာပဲ မူတည်တော့တယ်”

ဟုဆိုပြီး ကောင်မလေးကို ပြောလိုက်လေသည်။

ကောင်မလေးက ကောင်လေးလက်ထဲက အရာကို ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဟင်... ဒါက ရေဒီယိုပဲ၊ ဘာ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကောင်လေးက သူ့ချစ်သူကောင်မလေး၏ ဆံပင်များကို သပ်တင်ပေးလိုက်ရင်း-

“ဒီရေဒီယိုက ကိုယ်တို့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ နေရမဲ့နေရာကို လမ်းညွှန်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို...”

ကောင်မလေးက သူ့ချစ်သူများ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလား
ဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် စူးစမ်းကြည့်နေလေ၏။

ဒါကို ကောင်လေးကလည်း ရိပ်မိလေသည်။

“ကိုယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာပါ”

ကောင်မလေးက ကောင်လေးလက်ထဲက ရေဒီယိုကို
ယူကြည့် သည်။

သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီးနောက်-

“ရေဒီယိုက နည်းနည်း ဟောင်းနေပြီပဲ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒါ ဆရာကြီးရဲ့ ရေဒီယိုလေ”

“ဘယ်လို”

ကောင်မလေးက အလန့်တကြားနဲ့ သူ့ကိုကြည့်လိုက်စဉ်
မှာပဲ ကောင်လေးက အောက်ပါအကြောင်းအရာများကို ပြောပြ
လိုက်လေ၏။

“မနက်ဖြန် ၇၆ ရက်နေ့ မနက် ၉:၀၀ နာရီမှာ ဒီရေဒီယိုရဲ့
Frequency 90.7 ကနေပြီးတော့ အစီအစဉ်လေးတချို့ လွင့်ထုတ်
လိမ့်မယ်၊ အဲ့ဒီအစဉ်အစီလေးတွေထဲမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့
အနာဂတ်ကို ဖန်တီးလို့ရမဲ့ နေရာတစ်နေရာကို သွားနိုင်မယ့် လမ်း
ညွှန် ပါလိမ့်မယ်တဲ့”

“အနာဂတ်ကို ဖန်တီးလို့ရမဲ့နေရာ ဟုတ်လား”

“အင်း...”

“ဘယ်... ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ”

“အဲ့ဒါတော့ ဆရာကြီးက မပြောပြလိုက်ဘူး”

“ဆရာကြီး... ဆရာကြီးက ပြောလိုက်တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ သူ့အမျိုးသမီးက အဲ့ဒီကို ရောက်ဖူး
တယ်တဲ့”

“သေ... သေချာလို့လား”

ကောင်မလေးက မယုံကြည်စွာနဲ့ ပြန်မေးသောကြောင့်
ကောင်လေးက သူ့ချစ်သူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဆရာကြီးကတော့ လိမ်မယ်မထင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ဟာက ဘာမှန်းမသိလို့
မယုံ မကြည်ဖြစ်မိတာပါ”

ထိုအခါ ကောင်လေးသည် သူ့အိတ်ထဲက စာအိတ်တို
ထုတ်ယူ လိုက်ကာ-

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း မယုံကြည်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတ
ဒီဓာတ်ပုံလေးတွေ ထုတ်ပြတယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့ချစ်သူကောင်မလေး ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ကောင်မလေးကလည်း ထိုပုံများကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်
လေ၏။ ဆရာကြီးနှင့် ဆရာကြီးအမျိုးသမီးတို့ ငယ်ငယ်တန်းက
အတူ တွဲရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံများဖြစ်သည်။

ဘာမှန်းမသိသည့် အဆောက်အဦတစ်ခုကို နောက်ခံ

ထားကာ ရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုပုံထဲတွင် နှစ်ယောက်သား ပျော်ရွှင်နေပုံမျိုး တစ်ဦး
လက်ကို တစ်ဦးတွဲထားကြ၏။

ဘဝအတွက် ယုံကြည်မှုများ ရှိနေကြသည့် ပုံစံလည်း
ဖြစ်နေကြသည်။

“ပြီးတော့ ဆရာကြီးက ပြောသေးတယ်”

“ဘာ... ပြောတာလဲ”

“သူ့ဘဝ ဒီလိုအေးဆေးနေနိုင်တာ အဲဒီနေရာရဲ့ ကျေးဇူး
တွေ မကင်းဘူးတဲ့”

“ဟင်...”

“ပြီးတော့... တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါပဲ လွင့်တဲ့ 90.7က အစီ
အစဉ်ကို နားထောင်ဖြစ်အောင် နားထောင်ပြီး ကိုယ်တို့နှစ်ဦးကို
အဲဒီနေရာကိုရောက်အောင် သွားပါတဲ့။ ကိုယ်တို့လိုပဲ သွားမယ့်
အတွဲတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်”

“ဘယ်... ဘယ်လို သွားရမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ သူလည်း မသိဘူးတဲ့။ တစ်နှစ်တစ်ခါ
ပြောင်းလဲနေတာဆိုတော့ သူတို့တုန်းကလို တူချင်မှ တူမှာပေါ့တဲ့”

“ဆရာ... ဆရာကြီးကရော အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ် သိခဲ့
တာလဲ”

“သူ့အဖေက သူ့ကို မသေခင် ပြောသွားတာ။ သူ့အဖေနဲ့

သူ့အမေလည်း အဲဒီကို ရောက်ဖူးတယ်”

“အို...”

သူ့ချစ်သူရဲ့လက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထား
သိတ်သည်။ အနာဂတ်သည် မဝေးတော့သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

အဲဒီအချိန်မှ နားမထောင်လိုက်ရရင်
သင် တစ်နှစ်ထပ်စောင့်ရလိမ့်မည်

(၂၆)

ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ဆိုသည် ခရီးဆောင်အိတ်ကိုယ်စီဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင်
ထိပ်တတ်ရပ်နေကြ၏။

သူတို့လက်ထဲတွင်လည်း ဟောင်းနွမ်းသော ရေဒီယို
သေးတစ်လုံးကို ကိုင်ထား၏။

“8:45 မိနစ်ရှိပြီ”

ကောင်မလေးက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်သည်။

ကောင်လေးကတော့ ရေဒီယိုကိုကြည့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှား
နေပုံရသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် အိမ်လေးတစ်လုံးထဲတွင်လည်း မိသားစု
အစ်စု ထိုင်နေကြသည်။

လူငယ်စုံတွဲဖြစ်ပုံရသော သူနှစ်ဦးနှင့်အတူ မိဘနှစ်ပါး
အည်း ပါဝင်နေ၏။ မိဘနှစ်ပါးမှာ ကောင်မလေး၏ အဖေနှင့်

ဆရာ

လူမ

အမေ ဖြစ်ပုံရသည်။

လူငယ်နှစ်ဦးမှာလည်း နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်ကြိုက်ပြီးမှ မိဘများက လက်ထပ်ပေးရန် သေဘောတူထားသော သူနှစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသည်က သူတို့အလယ်ရှိ ခုံပေါ်တွင် ရှိသော ရေဒီယိုလေးတစ်လုံးကိုသာ စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အမေဟာက ဟုတ်ပါ့မလား”

သမီးဖြစ်သူက မေးလိုက်သောကြောင့် အမေဖြစ်သူမှာ ပြီးရုံသာ ပြီးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ယောက်ျားဘက်လှည့်လိုက်ပြီး နောက်-

“နင့်အဖေနဲ့ငါနဲ့က အဲဒီကနေ ဖြတ်သန်းလာတာပါ ဟယ်”

ဟုဆိုကာ ရေဒီယိုကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူ့သမီးလက်ထဲသို့ ရေဒီယိုလေး ထိုးပေးကာ-
“သွားတော့”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုစုံတွဲဘေးတွင်လည်း ခရီးဆောင်အိတ်များ ချထားသည်။

(၂၇)

လူငယ်သည် သူ၏ အဝတ်အစားများကို အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ လက်က နာရီကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“နောက်ကျနေပြီ”

အိတ်ကို အလျင်စလိုပိတ်လိုက်ပြီးမှ ခုံပေါ်ရှိ သူ့ချစ်သူနဲ့ နှိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကို တွေ့လိုက်သောကြောင့် အိတ်ကိုပြန်ဖွင့်ပြီး ဓာတ်ပုံကို ထိုးထည့်ရသေးသည်။

ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် ဘာကျန်ခဲ့သလဲဆိုပြီး တစ်ချက် စစ်ဆေးလိုက်သည်။

“ဟာ... အရေးကြီးတာ မေ့နေတာပဲ”

သူ့ကိုသူ မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာခေါင်းရင်းတွင်ရှိသော ပစ္စည်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ရေဒီယိုလေး တစ်လုံးဖြစ်သည်။

ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ပြီးတော့ သော့ပိတ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခေါက် သော့ပိတ်ခြင်းသည် ဒီအဆောင်သို့သူ့အတွက်

၁၄၀

လူထု

နောက် ဆုံးသောပိတ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အဆောင်ပိုင်ရှင်ကို မတွေ့ရဘဲ အဆောင်ပိုင်ရှင်ရဲ့သား
ဝင်းသန်းကိုသာ တွေ့ရသည်။

“မင်းအဖေရော”

“မရှိဘူး အပြင်သွားတယ်”

“ဪ... အေး၊ ညကတော့ ငါပြောပြီးပါပြီ၊ အခု သွား
တော့မလို့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

“ဦးက မနေတော့ဘူးလား”

“အေး...”

ထို့နောက် လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သင်္ဃာတ
မပြတ်သေးဘဲ ဆက်မေး၏။

“ဒီမှာ မနေဘူးဆိုတော့ ဦးက ဘယ်မှာ နေမှာလဲ”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဒါကတော့ ရေဒီယို နားထောင်ခန်းမှာ
ကွ”

ဟုဆိုပြီး ရေဒီယိုကို ပုတ်ပြကာ အဆောင်ခြံထဲမှ ထွက်သွား
လေ၏။ ဝင်းသန်းလည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် ကျန်ခဲ့ပြီးနောက်-

“ဒီဦးက ခွေးသွားပြီ”

ဟု တွေးလိုက်ရင်း ညကျ အဖေပြန်လာရင် ပြောပြရမယ်
ဆိုပြီး တေးမှတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

9:00 a.m

(၂၈)

လက်ထဲက ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
လိုင်းဖမ်းရန်အတွက် ခလုတ်တစ်ခုကို လှည့်လိုက်၏။

“ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်”

ဘာသံမှ မထွက်လာဘဲ တဂျစ်ဂျစ်အသံများသာ မြည်နေ
၏။ ရေဒီယိုက အင်တင်နာကို ထုတ်လိုက်သည်။

ရေဒီယိုမှာ ဟောင်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် တချို့နံပါတ်
များမှာ မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် လိုင်းနံပါတ်များကို သေချာကြည့်ပြီးနောက်
အတိ အကျဖြစ်စေရန်အတွက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ချိန်လိုက်သည်။

“ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်... တီ... တီ

အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“လာ... လာပြီ”

လိုင်းဖမ်းနေသော ကောင်လေးဘေးတွင် အထုပ်အပိုးနှင့်
ရပ်နေသော ကောင်မလေးမှာ သီချင်းသံကြားလိုက်ရ၍ ဝမ်းသာ
အားရဖြစ်သွားလေ၏။ သို့သော် အသံမှာ တိုးလွန်းသောကြောင့်-

“အသံ... ကျယ်... ကျယ်ပါဦး”

အသံခလုတ်ကို နည်းနည်းမြှင့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်အသံမှာ ဟိန်းခနဲထွက်သွားပြီး လမ်းသွား
လမ်းလာအချို့က သူတို့စုံတွဲကို ဘယ်လိုစုံတွဲလဲဆိုသည့် အကြည့်
ဖြင့် ကြည့်ကြည့်သွားကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးမှာလည်း အခြားသူများကို ဂရုမပြုအားဘဲ
ရေဒီယိုက လာနေသော အသံကိုသာ အားစိုက်နားထောင်နေကြ
သည်။

“သီ... သီချင်းတစ်ပုဒ် လာနေတာပဲ”

90.7 ရေဒီယို

9:00 a.m

“ဘာ သီချင်းလဲ”

. “မသိဘူး... သီချင်းတော့ သီချင်းပဲ”

သံစဉ်များက ဝိဝိဿသကြားရပြီး စာသားများမှာ ဝေဝါး
နေ၏။

အခြားဘာသာစကားဖြင့် ဆိုထားသည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဟု
ပင် ယူဆရမလို ဖြစ်နေသည်။

ဘာပဲပြောပြော ထိုသီချင်းကိုတော့ ရေဒီယိုနားထောင်တဲ့
သူတိုင်း စိတ်ထဲတွင် လိုက်မှတ်ထားလိုက်ကြသည်။

မကြာမီအချိန်တွင် သီချင်းမှာ ပြီးဆုံးသွားလေ၏။ ထို့
နောက် ဘာများ ဆက်လာဦးမလဲဆိုပြီး ဂရုစိုက် နားထောင်နေကြ
လေသည်။ အသက်မရှူရဲ...။ ရေဒီယိုက ထွက်ပေါ်လာသည့်
အသံသည် သူတို့၏ ဘဝပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်-

“ဟင်”

“သီချင်း... သီချင်းပဲ ထပ်လာတယ်”

“ခု... ခုနက သီချင်းနဲ့ အတူတူပဲဟ”

“ဟုတ်တယ်... သေချာတယ်၊ အတူတူပဲ”

ခုနက လွင့်ခဲ့သော သီချင်းကိုပဲ ထပ်လွင့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်...။ ဘာမှ ထင်မြင်ချက် မပေးနိုင် သေးဘဲ သီချင်းကိုသာ သေချာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ထိုသီချင်းကိုပဲ နောက်ထပ် နှစ်ကြိမ်တိတိ ထပ်လွင့်ပေးလေ၏။ ထိုသို့ လွင့်ပေးခြင်းကြောင့် သီချင်းကို နားနည်းနည်း စွဲသွားပြီး အချို့စာသားများမှာ နားလည်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

“ကို... ဒုတိယစာကြောင်းလေးက ‘ဘယ်ကိုသွားမယ်’ ဆို ပြောထားတာနဲ့ တူတယ်နော်”

ချစ်သူ၏ ပြောစကားကြောင့် နောက်တစ်ခေါက်တွင် နားစိုက်ထောင်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုပဲ ကြားတယ်”

ထိုအခါမှပဲ သီချင်းသည် တစ်ခုခုကို သိစေလိုသည့် ဆန္ဒ နှင့် ထပ်ကာထပ်ကာ လွင့်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ သီချင်းကို နား ထောင်လိုက်... ထင်သည့် စာသားကို Note စာအုပ်ထဲတွင် ရေးမှတ်လိုက်နဲ့ လုပ်နေမိသည်။ ထိုသို့ဖြင့် သီချင်းမှာ ဆယ်ကြိမ် ထိတိ လွင့်အပြီးတွင် ရပ်သွားလေသည်။

“ရပ်... ရပ်သွားပြီ”

သီချင်း ရပ်သွားပြီးနောက် နောက်ထပ် တီးလုံးတစ်မျိုးသာ ပေါ်လာလေ၏။ စာသားများမပါပဲ တီးလုံးများသာ ဖြစ်သည်။

ရေဒီယိုအစီအစဉ်များတွင် အစီအစဉ် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အကူးတွင် တီးသည့် တီးလုံးများနှင့် ဆင်တူ၏။

လက်ထဲက ကိုင်ထားသော Note ထဲရှိ စာများကိုလည်း ဖတ် ကည့်မိသည်။

သီချင်းထဲက ပီပီသသ ကြားရသည်ဟု ထင်ရသော စာသားများကို ချရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

- ပုံဆွဲမယ်
- ဘယ်ကိုသွားမယ်
- ဘာကားစီးမလဲ
- ဘယ်မှာဆင်းမလဲ
- ဘယ်မှာနေမလဲ

ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းလိုက်သည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိသော်လည်း သီချင်းစာသားများတွင် အထက်ပါစာသားများ ပါဝင်ကြောင်း သူတို့နှစ်ဦးစလုံး လက်ခံခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ် ရေဒီယို ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

2:15 (a.m)

‘တစ်နှစ်မှာ တစ်ရက်၊ တစ်ရက်မှာ မိနစ် ၃၀ ခန့်သာ ခွင့်တဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရေဒီယိုအစီအစဉ်ကို နားထောင်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ ‘အချိန်နဲ့ တစ်ပြေးညီ နိုင်ငံပေါင်းစုံ ဘာသာစကားများနဲ့လည်း လွှင့်ပေးနေပါတယ်’

‘အခုချိန်ကစပြီး မနှစ်က ဒီလိုနေ၊ ဒီလိုအချိန် ရေဒီယို အစီအစဉ်ကို နားထောင်ပြီးနောက် သတ်မှတ်ထားသော နေရာကို ထာရောက်ခဲ့ကြသော စုံတွဲများကို ကြေညာပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်’

‘မောင်ကျော်လွင်ဦးနှင့် မသူဇာအေး’

‘မောင်သိန်းထွန်းဇော်နှင့် မစုစုအောင်’

‘မောင်ဇော်မျိုးထွန်းနှင့် မဝါဝါစိုး’

‘မောင်အောင်ကျော်လွင်နှင့် မသီရိကျော်တင့်’

‘မောင်ဖြိုးနေလင်းနှင့် မနီနီအောင်’

‘.....’

‘.....’

‘.....’

‘.....’

9:25 (a.m)

‘ကြေညာခဲ့တဲ့ လူတွေကတော့ မနှစ်က ကျွန်မတို့နေရာကို
အောင်မြင်စွာ ရောက်လာခဲ့တဲ့ စုံတွဲတွေ ဖြစ်ပါတယ်’

♪_♪_♪_♪_♪_♪_♪_♪_♪_♪_♪_

ကြေညာသည့် အတွဲများကို ရေတွက်ကြည့်ထားရာ အတွဲ
ပေါင်း သုံးဆယ်တိတိဖြစ်သည်။

မိမိတို့နှင့် နိုင်ငံတူများ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဝမ်းသာ
အားရ ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် သူတို့ပြောသည့် နေရာသို့ ရောက်
ပါက ဘယ်လို အခွင့်အရေးတွေရှိသည်၊ ဘာတွေ အခက်အခဲတွေ့
မည်၊ ဘယ်လိုသွားရမည် စသည်တို့ကို မသိသေးသောကြောင့်
ရေဒီယိုကနေ ဘာများ ဆက်ပြောမလဲဟုဆိုကာ နားထောင်နေရ
သည်။

‘မကြာခင်အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အစီအစဉ် ပြီးဆုံးမှာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် ရေဒီယိုကို နားဆင်နေကြတဲ့ စုံတွဲများအား နောက်
ဆုံးစကားလေး ပြောပါရစေ’

“ဟင်...”

သူ၏လက်သည် နေကြာခင်ရဲ့ လက်ကို ရုတ်တရက် ကိုင်လိုက်မိသည်။
နေကြာခင်ရဲ့ ငာကလည်း သူ့လက်လိုပင် အေးစက်နေ
၏။ သူလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။

ရေဒီယိုက အသံခလုတ်ကိုလည်း အဆုံးထိ တင်ထားလိုက်
သည်။

“ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်”

9:27 (a.m)

‘အခုပြောမဲ့ စကားများကို နားထောင်နေတဲ့ စုံတွဲများထဲ
ရေးမှတ်ထားကြစေလိုပါတယ်ရှင်...။’

ဒါမှသာ ကျွန်မတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ဆီ လာနိုင်ဖို့အတွက်
ကြိုးစားတဲ့အခါမှာ ပြန်လည်မှတ်မိ အသုံးပြုနိုင်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။

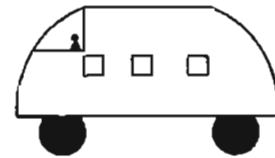

‘ပြီးနောက်မှာတော့ ကျွန်မပြောတဲ့ အကြောင်းအရာဟာ
နောက်ထပ် နှစ်နာရီအတွင်းသာ အကုန်ဝင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ
ပြောတဲ့ အကြောင်းအရာကို နားမလည်ခြင်း၊ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်း
မသိဖြစ်ခြင်းများ မဖြစ်ပေါ်စေဖို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။
ချက်ချင်းနားမလည်ပါက စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်။ သို့သော် ခုနက
ဆိုခဲ့သလို နောက်ထပ် နှစ်နာရီကျော်မှ စဉ်းစားမိခဲ့မယ်၊ အဖြေရခဲ့
မယ်ဆိုပါက ထိုအဖြေသည် အသုံးဝင်တော့မည် မဟုတ်ပါကြောင်း
ကြိုတင် အသိပေးပါရစေ...’

‘စာအုပ်များ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် စပြောပါမယ်ရှင်’
လွယ်အိတ်ထဲက မှတ်စုစာအုပ်ကို ကမန်းကတန်း ထုတ်
လိုက်သည်။ အရေးထဲ ဘောပင်ရှာမတွေ့သောကြောင့် ကြန့်ကြာ
နေသေးသည်။

“ပြော... ပြောနေပြီ”

‘သူ့ချစ်သူ၏ သတိပေးသံကြောင့် ရေဒီယိုမှ လာတဲ့အသံကို
နားစွင့်မိလိုက်ရာ ပုံလေးတစ်ပုံကို ဆွဲခိုင်းနေကြောင်း သိရလေ၏။
ဆွဲရမည့်ပုံကိုလည်း အသေးစိတ် ညွှန်ကြားသောကြောင့်
လွယ်လွယ်ကူကူပင် ဆွဲနိုင်လေသည်။’

ကလေးတစ်ယောက်ဆွဲထားသည့် ကားပုံတစ်ပုံနှင့် တူ
သည်။ ပုံဆွဲရန် နည်းလမ်းကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ထပ်ပြောနေ၏။
မမှတ်မိ၊ နားမလည်သော သူများ၊ မှားနေသောသူများ
ပြန်ဆွဲရန် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့လည်း မှားမှားစွာသောကြောင့် ရေဒီယိုက
အသံကို သေချာနားထောင်ရင်း စာအုပ်ထဲရှိ ဆွဲထားသောပုံကို
ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

ဆွဲထားသည့် ပုံသည် မှန်ကန်၏။ မိုးရှင်းသော ပုံဖြစ်သော
ကြောင့် မှားနိုင်စရာ မရှိပေ။

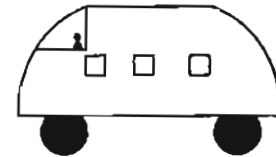
ပုံတော့ ဆွဲပြီးပါပြီ။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း၊ ထင်သည်

၁၅၆

လူနာ

အတိုင်းပင် ထိုပုံဆွဲသည့်နည်း လမ်းအပြီးတွင် မေးခွန်းတစ်ခု ထွက်လာလေ၏။

■

ထိုအပေါ်က ကားသည် လက်ဝဲဘက်သို့ သွားနေသည့် ကားလား (သို့) လက်ယာဘက်သို့ သွားနေသည့် ကားလား။ ထိုဘက်တွင် သင့်အတွက် ကားတစ်စီး စောင့်နေသည်။

‘အခုလို နားဆင်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်...။ ရှင်တို့ လိုက်ပါဖို့အတွက်လည်း နောက်နှစ်နာရီအတွင်း ကားတစ်စီး အဆင်သင့် စောင့်ကြိုနေပါတယ်ရှင်... ဒီမေးခွန်းအတွက် အကျိုးဝင်တဲ့ နိုင်ငံများကတော့...။...။...။...။...။...။ နိုင်ငံတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်နှစ်နာရီမှ ဆုံကြပါစို့။’

(၂၉)

“ဟင်”

နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနာရီခွဲပြီးလို့ ငါးမိနစ်
စွန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

၁၁:၃၀ အထိတော့ အချိန်ရသေးသည်။ နေကြာခင်က
ချမ်းအေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မတို့အတွက် ကားတစ်စီး စောင့်နေတယ်လို့...
ပြော သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်... ဘယ်မှာလဲ”

“အဲ့ဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ သူ့မေးခွန်းထဲမှာတော့ ပါတယ်
ထင်တယ်”

ချမ်းအေးသည် ဆွဲထားသော ကားပုံကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကားက လက်ဝဲဘက်ကို ရွေ့နေတာလား၊ လက်ယာဘက်ကို ရွေ့နေတာလား။ နည်းနည်းတော့ ခေါင်းစားသွားသည်။

လွယ်တော့လည်း လွယ်လိမ့်မည်ဟု ခံစားရသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ရပ်နေသည့်နေရာမှာ ကားလမ်းမဘေးရှိ သစ်ပင်အောက်တွင် ဖြစ်သည်။

နေကြာခင်က သူ့လက်ထဲက စာအုပ်ကိုဆွဲယူပြီး ကြည့်သည်။ 'အချိန်သည် သူတို့အတွက် အရေးကြီးနေပြီဖြစ်သည်။ အကယ်၍ နောက်နှစ်နာရီအတွင်း ထိုကား ဘယ်နေရာမှာ ရပ်နေမှန်း မသိပါက သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့နေသည် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

“ဟေး... ”

ကားတစ်စီးပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်က သူတို့နှစ်ဦးကို လှမ်းအော် စနောက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကလည်း နောက်လည်း နောက်ချင်စရာပင်၊ အိတ် နှစ်လုံးကို ဘေးချပြီး ရေဒီယို နားထောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

(၃၀)

“ဦး... ”

ကားတစ်စီးက အရှိန်နဲ့ ဖြတ်သွားသောကြောင့် နှစ်ယောက်သား လန့်ပြီး ထခုန်မိကြသည်။

အတွေးကိုယ်စီနဲ့ စဉ်းစားနေသောကြောင့် ပိုပြီးလန့်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“မို့မို့အမေကလဲကွာ၊ မိဘတွေ နှစ်ဖက်စလုံး သဘောတူနေပြီပဲဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကို သွားစေချင်တာလဲ”

ကောင်လေးက ခေါင်းကို တစ်ချက်ကုတ်ရင်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေလေ၏။

အရေးထဲ ရေဒီယိုက ဘာပုံတွေ ဆွဲခိုင်းမှန်းမသိ၍ စိတ်ညစ်တာက ပိုဆိုးသည်။

“ဪ... မောင်ရယ် အမေက ကောင်းစေချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

၁၆၂

လူအနု

ဇေဒီယို

၁၆၃

“အဲ့ဒီမှာက ဘာရှိလို့လဲ”

“အဲ့ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ... မိဘက မကောင်းတာတော့ မလွတ်လောက်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါကို စဉ်းစားနိုင်မှ သွားလို့ရမှာပါ”

“အင်း... အဲ့ဒါတော့ ရှိတယ်နော်”

ဇော်မြင့်ဦးဆိုသည့် လူငယ်သည် ထိုအတွေးကြောင့် အတော် အတန် ဝမ်းသာသွားသည်။ ချစ်သူ မိုမိုဟန်ကို ချစ်၍သာ သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောရခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ နေရာကြီးကို သူ မသွားချင်ပေ။

သူ့မှာ ပြည့်စုံသည်။ ထို့ကြောင့် မပြည့်စုံတဲ့ စုံတွဲတွေ သွားတဲ့နေရာကို သွားစရာမလိုဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်မိသည်။

မိုမိုဟန်ကတော့ စာအုပ်ထဲတွင် ရေးထားသောပုံကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်-

“ပွမ်... ပွမ်”

ဘတ်ကားတစ်စင်းက လက်လှမ်းပြုပြီး လိုက်မလားဟု လှမ်းမေးသည်။ မေးလည်း မေးချင်စရာပင်၊ သူတို့နှစ်ဦးက ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တွင် ရပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟင်... ”

ဘတ်စ်ကားကိုကြည့်ပြီး မိုမိုဟန်က တအံ့တဩ ရေရွတ်သောကြောင့် ဇော်မြင့်ဦးလည်း ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး ဘာဖြစ်တာလဲဟု အလျင်အမြန် မေးလိုက်ရလေသည်။

“ဒီ... ဒီပုံကို ကြည့်ပါဦး”

BURMESE
CLASSIC
.com

(၃၁)

“ဒီ... ဒီပုံကို ကြည့်ပါဦး”

အဆောင်ကယူလာသော အိတ်ကို မနိုင်တနိုင် မထားရင်း
သူ့ချစ်သူအား ပုံကို လှမ်းပြလိုက်သည်။

တစ်လမ်းလုံး ရေဒီယိုကိစ္စကို ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်
လုပ်လာသော သူ့ချစ်သူ ထိုက်ထိုက်မှာ သူ့ပုံကို ဝတ်ကြေတန်းကြေ
ကြည့်လိုက်သည်။

ခိုးပြေးမယ်ဆိုခဲ့တုန်းက အစီအစဉ်ရှိ၍သာ ပြောခြင်း
ဖြစ်သည်ဟုယူဆပြီး လိုက်လာခဲ့ရာ အခု ဘာမဟုတ်သည့် ရေဒီယို
ပရိုဂရမ်လေးတစ်ခုသည် မိမိတို့၏ ဘဝဆိုသောကြောင့် ချစ်သူ
ကိုကိုမိုးကို စိတ်တိုလျက်ရှိနေပြီး အိမ်ကိုပင် ပြန်ချင်နေပြီဖြစ်သည်။

အခုလည်း ဘာမဟုတ်သည့်ပုံနှင့် နောက်ပြောင်ထားပုံရ
သော ရေဒီယိုအစီအစဉ်က မေးခွန်းကို အသည်းအသန် စဉ်းစားပြီး

ပြောဆိုနေတာကို နားထောင်နေရ၏။

“ဒီ... ဒီပုံကို ကြည့်ပါဦး”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

တကယ်လည်း စိတ်မရှည်တော့ချေ... လမ်းဘေးမှာ

ရပ်နေရတာ တော်တော်လေး ခြေညောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒီ... ဒီကားက လက်ဝဲဘက်ကို သွားနေတဲ့ ကားဖြစ်

သိမှ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ ကြည့်လေ... ဒီကားပုံမှာ ကားပေါ်ကိုတက်တဲ့

အပေါက်မရှိဘူး”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

ကိုကိုမိုးပြောသည့် စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားသော

ကြောင့် ပုံကို ယူကြည့်မိသည်။

ကိုကိုမိုးပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။ ကားပုံမှာ

အပေါ်တက်တဲ့ တံခါးမပါဘဲ ကားပြတင်းပေါက် တံခါးတွေသာ
ပါသည်။

“ကိုယ်တို့နိုင်ငံက ကားတွေက တံခါးပေါက်တွေက ညာ
ဘက်မှာ ရှိတာလေ”

“ဟင်... ”

“ဒီတော့ ကားမောင်းတဲ့ ခေါင်းခန်းက ဒီပုံအတိုင်း

၁၆၆

ကြည့်မယ်ဆိုရင် လက်ဝဲဘက်မှာ ရှိရမယ်”

ကိုကိုမိုးပြောမှပဲ တွေးမိသည်။

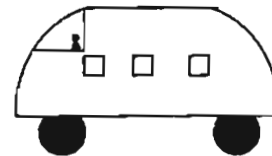
ကားဆရာသည် ကားမောင်းတဲ့ခေါင်းခန်း ဘယ်ဘက်မှာ ရှိမည်။ ဒါဆို ကားက လက်ဝဲဘက်အခြမ်းကို သွားနေတဲ့ကား ပေါ့...။

■

(၃၂)

ချမ်းအေးသည် ဆွဲထားသော ကားပုံတွင် အောက်ပါ အတိုင်း ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

ကားသည် မိမိတို့နိုင်ငံ၏ ကားစနစ်အရ လက်ဝဲဘက်ကို သွားနေသည့်ကား ဖြစ်သည်။ ထိုပုံကို ကြည့်ပြီးနောက် နေကြာခင်ရဲ့ ဓမ္မကလေးလေး ဝိုင်းသွား၏။

“ဒါဆို... နေကြာတို့ကို စောင့်နေတဲ့ကားက ဘယ်မှာ

လဲ”

“ကိုယ်တို့ကို စောင့်နေတာ လေအိတ်ကား၊ Express ကားတော့ သေချာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့အပြင် အခြားအတွဲတွေလည်း ရှိနိုင်သေးတာပဲ”

ပြောပြောပြီးခြင်း နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဆယ်နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။

နေလည်း အနည်းငယ်ပူနေပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် တစ်နာရီခွဲပဲ လိုတော့သည်။

ထိုနေရာကို သွားမဲ့အချိန်များအား ဖယ်လိုက်မည်ဆိုပါက နာရီဝက်ခန့်သာ ကျန်တော့မည်ဖြစ်သည်။

(၃၃)

“ဘယ်လို အဲ့ဒီကားကို မြှောက်ဘက်အရပ်မှာ ရပ်ထားမယ် ဟုတ်လား”

ဇော်မြင့်ဦးက သူ့ချစ်သူ မိုမိုဟန်စကားကို လက်မခံသော ကြောင့် မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ပြီး ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါဟာ သွားရမဲ့ အရပ်မျက်နှာကို ပြောထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ လက်ဝဲဘက်ကို သွားတယ် ဆိုတော့ ပြောရရင် မြောက်ဘက်ပေါ့”

“အင်း”

“ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ရတာ မှတ်မိလား”

“ဘာလဲ”

“နေထွက်ရာ အရပ်ကို မျက်နှာမူပါ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထားပါ။ . . . နေထွက်ရာ အရပ်သည် အရှေ့. . . ”

“သိပြီ သိပြီ”

“လက်ဝဲဘက်ဆိုတော့ မြောက်ဘက်ကို ညွှန်ထားတဲ့ သဘော ပေါ့”

“ဒါဆို မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ရပ်ထားတဲ့ ကားတွေကို အကုန် လျှောက်ကြည့်ရမဲ့ သဘောလား၊ ညမိုးချုပ်သွားမယ်နော်”
သူ့ချစ်သူကိုကြည့်ရင်း သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိသည်။
သို့သော်လည်း အချိန်မရှိသောကြောင့် ရန်ဖြစ်ဖို့ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ နေထွက်လာရာ အရပ်ကို မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်၏။ လက်ဝဲဘက်...။

ဇော်မြင့်ဦးက သူ့ချစ်သူ ပြုမူနေပုံများကို အသေအချာ လိုက်ကြည့်၏။

“လက်ဝဲဘက်ဆိုတော့ မြောက်အရပ်ဆိုတာ ဟိုဘက်မှာ ပေါ့”

လက်ဆန့်တန်းရာ ဘက်ကို လိုက်ကြည့်မိသည်။

“ဒါဆို မြောက်ဘက်မှာ ကားနဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာရှိလဲ”
သူမက မစဉ်းစားဘဲ ဖြေလိုက်သည်။

“အဝေးပြေးကားဝင်း ရှိတယ်လေ”

“ဟင်... ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သေချာစဉ်းစားကြည့်လေ၊ အဝေးပြေး ကား

ဝင်းက အဲ့ဒီဘက်မှာရှိတာပဲ၊ ဒီတော့ အဝေးပြေးကားဝင်းထဲက ကားတစ်စီးက မိုမိုတို့ကို စောင့်နေတဲ့ကား မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ အဲဒီ ကားက ဘယ်ကားလဲဆိုတာ ကားဝင်းရောက်မှ သိမယ်ထင်တယ်”

“ဟင်... ဒါဆို မိုမိုကလည်း အခြားနိုင်ငံက ကားဝင်း တွေကလည်း နိုင်ငံရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ ရှိနေလို့ အဲ့ဒီလိုမျိုး မေးခွန်း တို့ ရေဒီယိုက မေးတာလား”

“မသိဘူးလေ၊ အဝေးပြေးကားဝင်းရှိရင်ရှိ၊ မရှိရင်၊ ကား ချောင်းဝယ်ရေး စခန်းတို့၊ ကားစက်ရုံကြီးတို့ စတဲ့ ကားနဲ့ ပတ်သက် ဘာရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ရဲ့ ဘတ်ကားစခန်းတွေက မြောက်ဘက်မှာ ရှိရင်လည်း ရှိမှာလေ။ အဲဒါကြောင့် ရေဒီယိုမှာ ကြေညာကတည်းက အကျုံးဝင်တဲ့နိုင်ငံတွေကို ပြောသွားတာ ကြွေးဘူးလား”

သူ့ချစ်သူရဲ့ အတွေးကိုတော့ ဇော်မြင့်ဦး သဘောကျသွား သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့ချစ်သူက Taxi တစ်စီးကို လှမ်းတားလိုက် သောကြောင့် သူလည်း ချထားသော ခရီးဆောင်အိတ်များကို ခပ်မြန်မြန်ယူလိုက်ရသည်။

အဝေးပြေးကားဝင်း

(၃၄)

အဝေးပြေးကွင်းကို ရောက်တော့ ၁၁ နာရီထိုးခါနီးပြီ ဖြစ်သည်။

Taxi ပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်းမှာပင် အခက်အခဲနှင့် စတွေ့ရသည်။ မည်သို့ဆိုသော် အဝေးပြေးကားဝင်းသည် အကျယ်ကြီးဖြစ်ပြီး ကားပေါင်းမြောက်များစွာကို တွေ့ရလေသည်။

ခရီးသည်များ၊ လူခေါ်သည့် အသံများ၊ အထုပ်အပိုး တင်ချနေသည့်အသံများနှင့် တူညီအသက်ဝင်နေသော ကားဝင်းကြီးဖြစ်သည်။

ထိုသို့ လူပေါင်းစုံ၊ ကားပေါင်းစုံနှင့် ကျယ်ဝန်းနေသော ကားဝင်းကြီးတွင် မိမိတို့အတွက် ကားကို ဘယ်လိုရှာမည်နည်း။

တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်၊ ကားပေါင်းစုံ လိုက်ကြည့်ဖို့ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်...။ ကြည့်နေရင်းနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်

သွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ချမ်းအေးနှင့် နေကြာခင်မှာ စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ဖြစ်သွားပြီး ယူလာသော အထုပ်များကို မြေကြီးပေါ်သို့
ပစ်ချထားလိုက်ကြသည်။

Taxi ကားများကလည်း သူတို့ရှေ့မှာ တဝီဝီနှင့် ဝင်ထွက်
သွားလာနေသည်။ လူတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ကလည်း ဘယ်သွား
မလဲ လာမေးနေသေး၍ လက်ခါပြလိုက်ရသည်။

တကယ်ကို ဘယ်သွားလို့ သွားရမုန်း မသိသည့် အခြေ
အနေဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ကို... တစ်ခုခု စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမှတော့မယ် ထင်
တယ်၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

သူ့ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့် ပုံစံများကို
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသွားသည်။

သူသာ ယခု ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မချမိဘူးဆိုပါက ဒီလို စိုးရိမ်
ပူပန်နေစရာ အခြေအနေတွေ ကြုံရမည်မဟုတ်ပါ။

“အစ်ကိုတို့၊ ခဏလောက်ဖယ်ပေးလို့ရမလား မသိဘူး”
အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စုံတွဲတစ်တွဲကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

“ဘာ... ဘာကို”

“ဟို... ဒီမြေပုံလေး ကြည့်ချင်လို့၊ ခဏလောက် ဖယ်

ပေးလို့ ရမလားလို့”

ထိုအခါမှပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေသည့် နေရာ
နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်...”

ကားဝင်းတစ်ခုလုံးရဲ့ မြေပုံဖြစ်နေတာကို တွေ့ရသည်။
ချမ်းအေးသည် အထုပ်ကိုယူပြီး နေရာရွှေ့ပေးလိုက်သည်။
ထိုစုံတွဲမှာ သူတို့နှစ်ဦးကို ကျော်လိုက်ပြီး မြေပုံကို သေချာကြည့်
နေလေ၏။

“မိုမိုရယ် သေချာလို့လား”

“အင်း... မသေတော့ မသေချာဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ညှိမြ
စရာရှိရင် မြေပုံထဲမှာပဲ ရှိမှာပေါ့”

ကောင်လေးကို ကြည့်ရသည်မှာ ကောင်မလေးလောက်
ထက်မြက်မည့်ပုံ မပေါ်ချေ။

မြေပုံကို ထပ်ကြည့်ကြပြန်၏။ ထို့နောက် ချမ်းအေးမှာ
သူတို့ နှစ်ယောက်ကို သံသယဝင်လာလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ချစ်သူနားကို ကပ်ကာ-

“သူတို့လည်း ရေဒီယိုကနေ တဆင့်လာတာလား မသိဘူး”
နေကြာခင်လည်း သူတို့နှစ်ဦးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမြေပုံထဲမှာ ဘယ်နေရာမှာ ကားရပ်ထားဘယ်ဆိုတာ
မပါပါဘူး”

၁၇၈

လူနေ

ထိုစကားကြောင့် ချမ်းအေးနှင့် နေကြာခင်ပါ မျက်လုံး
ပြုသွားလေသည်။

သူတို့ မတွေ့မိသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
သူတို့နှင့်အတူ မြေပုံကို ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

(၃၅)

မြေပုံမှာ ကားဝင်းတစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ်ရေးထားသည့်
ရွက်ရှက်ခတ်နေသော မြေပုံတစ်ခုဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အခြေခံ
အားဖြင့် ကားဝင်းတစ်ခုလုံးကို အောက်ပါအတိုင်း အကွက်ခွဲထား
လေသည်။

ချမ်းအေးနှင့် နေကြာခင်ကလည်း မြေပုံကို ဝင်ရောက်ကြည့် နေသောကြောင့် ခုနကစုံတွဲကလည်း သူတို့စုံတွဲကို ပြန်ကြည့်လေ၏။

နောက်မှ ရိပ်မိသွားပုံရပြီး သူတို့ကို တစ်ချက်ပြီးပြကာ မြေပုံကို ဆက်ကြည့်နေလေ၏။

ချမ်းအေးနှင့် နေကြာခင်သည်လည်း သူတို့နည်းတူ မြေပုံကို အနီးကပ်ကြည့်လိုက်၊ အဝေးကနေ ကြည့်လိုက်နှင့် လုပ်နေမိသည်။

ထိုစဉ် မြေပုံ၏ အောက်ဘက်တွင် အင်္ဂလိပ်စာသားတစ်ခု ရေးထားတာကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် မြေပုံကို ညွှန်ပြထားသည့် စာသား ရေးထားသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အနီးကပ်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် အောက်ပါ စာသားရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

Houdini's Last Trick

ချမ်းအေးက သေချာကြည့်နေသောကြောင့် ခုနက စုံတွဲကလည်း သူကြည့်ရာ နေရာကို လိုက်ကြည့်ကြ၏။

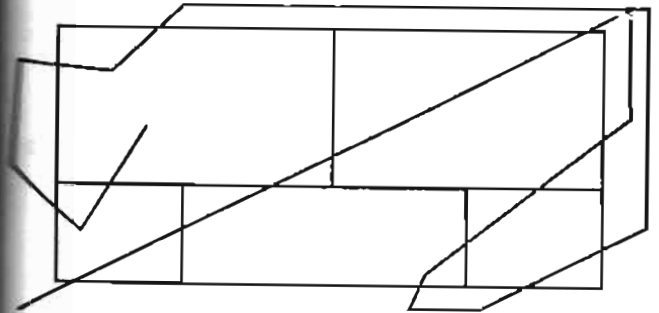
Houdini... Houdini...

စိတ်ထဲမှာ ထိုစကားလုံးကို သိဖူးသလိုလို ခံစားနေရသည်။

“ဒါ လူနာမည်နဲ့ တူတယ်”

နေကြာခင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

နေကြာခင်ကလည်း ခေါင်းယမ်းပြီး သူမ မကြားဘူးကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ ဤတွင် မြေပုံပေါ်က ကားလမ်းကြောင်းသို့လို အခြား လမ်းကြောင်းတစ်ခုလိုလို ဆွဲထားသော မျဉ်းကြောင်းတစ်ကြိုးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်... သိပြီ”

သူ့စကားကြောင့် နေကြာခင်အပြင် ခုနက စုံတွဲပါ စိတ်ထဲစားသွားကြလေသည်။

“ဘာ... ဘာလဲ”

“Houdini ဆိုတာ နာမည်ကြီးတဲ့ မျက်လှည့်ဆရာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ပဲ။ ဒီမျဉ်းတွေမြင်မှ သတိရတယ်”

သူက ဆွဲထားသော မျဉ်းများကို ပြလိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ ဘာလဲ”

“အောက်မှာ စာရေးထားတာကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် Howd...”

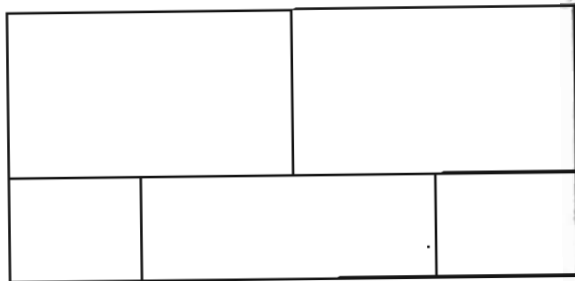
ရဲ့ နောက်ဆုံး လှည့်ကွက်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ သူပေးခဲ့တဲ့ ပထမဆုံး
လေးတစ်ခုပေါ့။ အခုထိ မဖော်နိုင်သေးဘူး”

သူ့စကားကြောင့် မြေပုံကို ထပ်ကြည့်မိကြသည်။

ချမ်းအေးက လွယ်အိတ်ကို မြန်မြန်ဖွင့်ကာ စာအုပ်
တစ်အုပ် ထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခုနပုံကို ပြန်ဆွဲကာ-

“သူ့ ပဟေဠိက ဒီလိုဗျ”

ဟုဆိုပြီး ပုံဆွဲပြလိုက်၏။

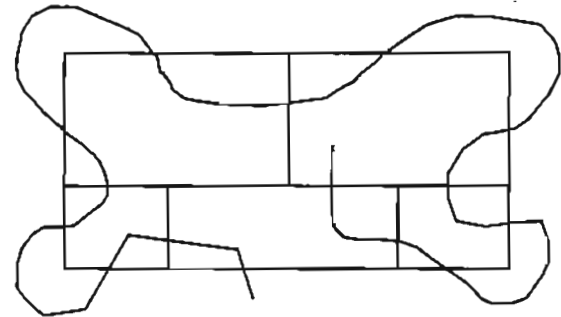
(တစ်ဖက်ပါပုံအား မျဉ်းတစ်ပိုင်းကို တစ်ခါပဲ ဖြတ်ပြီး
မျဉ်း အပိုင်းများ စုံအောင် မျဉ်းကြောင်းရှည်တစ်ခု ဖြတ်ဆွဲပါ။
မျဉ်း တစ်ပိုင်းကို နှစ်ခါမဖြတ်ရပါ။)

“ဆိုလိုတာက... မျဉ်းရှည်ကြီးတစ်ခုကို အဲ့ဒီအပေါ်မှာ
ဆွဲတဲ့အခါ မျဉ်းပိုင်းလေးတွေကို တစ်ခါစီပဲ ဖြတ်မျဉ်းပိုင်းစုံအောင်
ဖြတ်ပြီးဆွဲရတဲ့ မျဉ်းရှည်တစ်ခုကို ဖန်တီးရတာပါ”

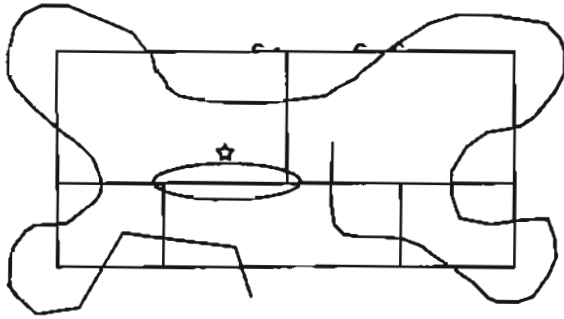
“လွယ်လွယ်လေးပဲ”

ချမ်းအေးစကားကို လူငယ်က ကြားဖြတ်ဝင်ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် ချမ်းအေးက သူဆွဲထားသောပုံကို ထိုးပေး
လိုက်၏။ ထိုလူက မျဉ်းကြောင်းရှည်တစ်ခု ဆွဲလိုက်သည်။

ချမ်းအေးက သေချာကြည့်ပြီး မျဉ်းပိုင်းလေး ကျန်ခဲ့သည့်
နေရာကို ဝိုင်းပြလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဘယ်လို ကြိုးစား ကြိုးစား မျဉ်းဝိုင်းတစ်ခုမှာ ကျန်ခဲ့ ပြီးရင်း ကျန်ခဲ့မြဲ ဖြစ်သည်။

(မှတ်ချက်။ ။ စာဖတ်သူလည်း စမ်းသပ်ကြည့်လိုက် စမ်းသပ်ကြည့်ပေးရန် ဖြစ်ပါသည်။)

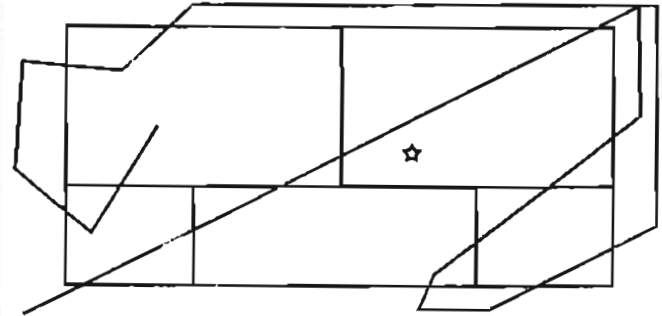
နောက်ဆုံး ထိုလူငယ်မှာ လက်လျော့လိုက်လေ၏။

“မရဘူးကွာ... အချိန်လည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ သူက ဘာဆိုလိုတာလဲ”

သူက မြေပုံရှိ မျဉ်းရှည်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ပြီး ကျန်ခဲ့သော မျဉ်းပြတ်တစ်ခုကို ထောက်လိုက်၏။

ထိုမျဉ်းပြတ်နေရာမှာ လမ်းတစ်ခုဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက် ရ၏။

“ဒီလမ်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကိုစောင့်နေတဲ့ ကားရပ်ထားရ မယ်”

☆ - ကားလမ်းတစ်ခု

အချိန်မှာ ၁၁ နာရီခွဲဖို့ ဆယ်မိနစ်သာ လိုတော့ပြီ ဖြစ် သည်။

(၃၆)

လက်တစ်ဖက်က အိတ်ကို ဆွဲထားပြီး တစ်ဖက်က ချစ်သူ
လက်ကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ဒီလမ်းထဲမှာဆိုတာ မသေချာသေးသော်လည်း ဇွေးချယ်
စရာမရှိသောကြောင့် နောက်ဆုံးမျှော်လင့်သည့် စိတ်ကူးဖြစ်သည်။

ကိုကိုမိုးသည် သူ့ချစ်သူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့
ချစ်သူ ထိုက်ထိုက်၏ မျက်နှာမှာ မှန်ကုတ်ကုတ်ဖြစ်နေပြီး သူ့ကို
လည်း စိတ်တိုနေပုံရသည်။

သူခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာသော်လည်း မျှော်လင့်ချက်
မရှိပဲ စိတ်ညစ်နေပုံရသည်။

“မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်နော်”

လမ်းထဲသို့ အတော်အတန် ဝင်ပြီးသည့်နောက် ထိုက်
ထိုက်က ညည်းညူလာပြီ ဖြစ်သည်။

“တွေ့မှာပါ။ ဒီလမ်းထဲမှာပဲ ရှိမယ်”

ပြောသာပြောရသည် လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တဲ့အထိ
အခြား ခရီးသွားကားများကိုသာ တွေ့ရပြီး သူတို့ကို စောင့်နေသည့်
ကားရဲ့ အရိပ်အရောင်ကိုမှပင် မတွေ့ရချေ။

နာရီကိုကြည့်လိုက်၏။ ၁၁ နာရီခွဲဖို့ သုံးမိနစ်သာလိုတော့
သည်။ သူလည်း စိတ်ဓာတ်ကျချင်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ဒီကားနဲ့သာ လိုက်ခွင့်မရခဲ့ပါက သူ့ချစ်သူကို ဘယ်ကို
ခေါ်သွားရမည်နည်း။ အမျိုးတွေကလည်း အတူအညီမရနိုင်။
သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အနီးအနားမှာ မရှိဘဲ ရှိတဲ့လူတွေက
လည်း မိဘတွေနဲ့အတူနေသောကြောင့် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။

တွေးရင်းနဲ့ ဇောချွေးများ ပြန်လာ၏။

ထိုက်ထိုက်ကလည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့ချစ်သူ၏
မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ ဝဲနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်ဘဝကိုလည်း မတော့
နစ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

တိုးတိုးလေး တောင်းပန်လိုက်သည်။

၁၁ နာရီခွဲဖို့ တစ်မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ သူ့ချစ်သူက
လည်း သူ့ကိုသနားလာပုံရပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ မှီလိုက်လေ၏။

“ဟင်”

ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ထားသော Express ကားတို
လှမ်း မြင်လိုက်ရပြီး ကားခေါင်းခန်း မှန်တွင် အောက်ပါ စာသားနှင့်
ဂဏန်းကို ကပ်ခွာဖြင့် မသေးမကြီး ကပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
၏။

90.7 Radio

(၃၇)

ကားပေါ်တွင် ကားမောင်းသူ တစ်ဦးနှင့် အကူ (၂)ဦးကို
တွေ့ရ၏။ ကားနားသို့ ရောက်သောအခါ ကားမှာ ထွက်ရန်အတွက်
စက်နှိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။

“နေဦး လိုက်ဦးမယ်”

သူ့ချစ်သူလက်ကိုဆွဲပြီး အရင် တင်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ
သူက နောက်ကနေ တက်လိုက်ကာ ကားထဲကို သေချာကြည့်မိသည်။

“ဟာ . . .”

သူ့လိုပဲ စုံတွဲများကို ကားထဲမှာ အပြည့် တွေ့လိုက်ရ၏။

“ညီလေး၊ ဒီမှာ ညီလေးတို့ ထိုင်ရမယ့် ထိုင်ခုံနဲ့ပါတ်
လက်မှတ်”

သူ့ကိုတစ်ခု ထိုက်ထိုက်ကိုတစ်ခု ပေးသည်။ ထိုင်ခုံနဲ့ပါတ်
ကို ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်-

၁၉၀

လူထု

“နံပါတ်က များလှချည်လား”

ဟု ရေခွတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံနံပါတ်များကို
လိုက်ရှာကြည့်မိသည်။

■

(၃၈)

ချမ်းအေးက နောက်ဆုံးတက်လာသော စုံတွဲကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သန့်ပြန့်သော ရုပ်ရည်ရှိပြီး
ကောင်လေးကတော့ သူ့လိုပဲ ပိုက်ဆံသိပ်ရှိပုံ မပေါ်ချေ။

လက်ထဲက လက်မှတ်ကိုကိုင်ပြီး ထိုင်ရမည့် ထိုင်ခုံတို့
လိုက်ရှာနေကြ၏။

သူတုန်းကလည်း ထိုင်ခုံနံပါတ်မှာ ရှည်လျားသောကြောင့်
မနည်း လိုက်ရှာရသည်။

ဘာရယ်မဟုတ် သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော သူ့
လက်မှတ်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။

သူ့ချစ်သူရဲ့ ခုံနံပါတ်က သူနဲ့ ဂဏန်း အနည်းငယ်ပဲ ကွဲသည်။ ကားပေါ်တွင် အတွဲပေါင်း ခန့်မှန်းခြေ (၄၀)ခန့် ရှိမည် ထင်သည်။ ထိုလူများသည် သူတို့စုံတွဲလိုပဲ ရေဒီယို အစီအစဉ်ကို နားထောင်ရင်း ယခုလို ကားပေါ်ကို ရောက်လာသည့် စုံတွဲများ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုသော အားလုံး၏ လက်ထဲတွင် ရေဒီယိုများ ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အားလုံး၏ မျက်နှာများပေါ်တွင်လည်း အပြုံး ကိုယ်စီ ရှိနေကြသည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေလည်း ရှိနေကြပုံရသည်။

ရှေ့မှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ ရှိနေကြလဲဆိုတာကို ဒီကားပေါ် ပါလာတဲ့စုံတွဲတွေအားလုံး မသိနိုင်ကြပါ။

အခုတော့ ပထမအဆင့် ကားပေါ်ရောက်ခြင်းသည် သူတို့အတွက် အောင်မြင်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့လိုပဲ ဒီကားကို မတွေ့သော အတွဲတွေ ဘယ်နှတွဲ ရှိမလဲ...။

ကားအတွင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ခရီးသွား Express ကားတွေလို TV တစ်လုံးပါ၏။ ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းများကတော့ Air-con ကားတွင် ပါလေ့ရှိသည့် ပစ္စည်းများအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကားမောင်းသူ၏ အပေါ်ဘက်တွင်-

ဂိတ်ဆုံးထိ သွားမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကြား မှတ်တိုင်တွင် ဆင်းမည့်သူများ ကြိုပြောပါ။

ဟု ရေးသားထားလေ၏။

ထို့ပြင် အဝေးပြေးကားတွေပေါ်မှာ တွေ့ရလေ့ မရှိသော တိုင်ကပ်နာရီ ငါးခုကို တွေ့ရလေသည်။

နာရီတစ်ခုချင်းစီအောက်တွင် နိုင်ငံအမည်များ ရေးထား ပြီး ထိုနိုင်ငံများ၏ စံတော်ချိန်များကို ဖော်ပြထားသည်။

ထိုအောက်တွင်လည်း ကားများတွင် ရေးလေ့ရှိသည့် 'အချိန်ကိုသိပါ'ဟု ရေးထားလေ၏။ ချမ်းအေး ထိုသို့ လျှောက်ကြည့် နေစဉ်မှာပဲ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာသော စုံတွဲသည် သူတို့ခုံကို တွေ့သွားသောကြောင့် နေရာယူ၊ အထုပ်များချပြီး မကြာမီတွင် ကားသည် စတင်ထွက်ခွာလေ၏။

ကားပေါ်ရှိ စုံတွဲများအားလုံးသည် တစ်စုံတွဲနှင့် တစ်စုံတွဲ စကားမပြောကြဘဲ တစ်တွဲကိုတစ်တွဲ စူးစမ်းသည့် မျက်လုံးများနှင့် သာကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။ သို့သော် အားလုံး၏ စိတ်ထဲမှာ သိချင်နေတာတစ်ခုတော့ ရှိနေကြသည်။

ဒီကား ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ။

ငါတို့က ဘယ်မှာ ဆင်းရမှာလဲ။

ကားသည် ဆက်လက်ထွက်ခွာနေပြီ ဖြစ်သည်။

၁၉၄

လူမူ

လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ
ထိုးခါနီးပြီ ဖြစ်သည်။

■

1:15 p.m

(၃၉)

ကားမောင်းထွက်လာသည်မှာ တစ်နာရီကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှာ ထူးခြားမှုမရှိပဲ အားလုံးတိတ်ဆိတ် နေကြ၏။

ကားစထွက်ကတည်းကပင် ကားပေါ်ပါလာသူ အကူတစ်ယောက်က ကားမှန်ပေါ်မှ လိုက်ကာများကို လာပိတ်သွားသောကြောင့် ဘယ်ကိုရောက်လို့ ဘယ်ကို သွားနေမှန်း မသိချေ...။

စုံတွဲများကလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကဲခတ်ကြည့် နေကြ၏။ နေကြာခင်သည် ချမ်းအေးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ပခုံးပေါ်ကို ခေါင်းကလေးမှီကာ လိုက်ပါလာ၏။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားမပြောမိကြချေ...။ ခြစ်ပေါ်လာမည့် အနာဂတ်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခိုပ်မိကြသည်။

သေချာတာက ထိုသို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းသည် မိမိတို့

စုံတွဲ တစ်တွဲပင် မဟုတ်ဘဲ ကားပေါ်တွင် ပါလာသော စုံတွဲအားလုံး လည်း ထိုသို့ခံစားနေကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

နားထဲသို့ တိုးတိုးလေး ဝင်လာသော စကားပြောသံများ ကြောင့် ဘေးနားက စုံတွဲကို ချမ်းအေးက မသိမသာကြည့်မိလိုက် သည်။

ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးသည် တစ်ခုခုကို ကြောက် လန့် နေပုံရပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ထိတ် ထိတ်လန့်လန့် လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“လိမ်ခေါ်ပြီး ရောင်းစားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကောင်မလေး၏ အသံမှာ တိုးတိုးလေး ပြောသော်လည်း တုန်နေလေ၏။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အခြားလူတွေလည်း ရှိနေတာပဲ”

ကောင်မလေး အသံတိတ်သွား၏။

ပြီးမှ-

“ဟို... ဒါဆိုရင် ခေါင်းခန်းမှာရှိတဲ့ ကားမောင်းတဲ့ လူကြီးဆီ ‘သွားမေးရင် ကောင်းမယ်’လို့”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ဘယ်... ဘယ်ကို ခေါ်သွားမှာလဲလို့”

“အာ... မဖြစ်ဘူးလား”

ကောင်မလေးအတွေးကို ချမ်းအေးက သဘောကျသွား

သည်။

တစ်ခုခုသိရဖို့အတွက် မေးကြည့်ဖို့တော့ ကောင်းမည် ထင်သည်။ ထိုအကြောင်းကို သူ့ချစ်သူ နေကြာခင်ကို ဖွင့်ပြောပြ လိုက်၏။

“ဘာလုပ်မှာလဲ... သူတို့ရပ်ရင် ဆင်းရဲမှာပဲဟာကို”

ထို့ကြောင့် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် TV တွင် နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားတစ်ကားကို ဖွင့်ပေး သောကြောင့် အားလုံး၏ စိတ်အာရုံများသည် ထိုဇာတ်ကားပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

သို့သော် ချမ်းအေးက ဗီဒီယိုအခွေများ ကြည့်လေ ကြည့်ထမရှိသောကြောင့် မကြာမီအချိန်တွင် အိပ်ပျော်သွားလေ သည်။

(၄၀)

“မောင်... ထပါဦး... သူများတွေ ဆင်းနေပြီ”

“ဟင်... ဘယ်... ဘယ်ကိုလဲ”

အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ထလိုက်ပြီး ဘေးပတ်လည်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကားပေါ်က စုံတွဲများသည် ကားအောက်ကို ဆင်းနေကြပြီဖြစ်သည်။

“နေ့လယ်စာစားဖို့ ဆင်းခိုင်းတာ”

“ဪ... ”

သူ့ချစ်သူ ထိုက်ထိုက်နှင့်အတူ သူလည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်တွင် သူတို့စုံတွဲနှင့်အတူ အခြားစုံတွဲတစ်တွဲသာ ကျန်တော့သည်။ ထိုစုံတွဲကို တစ်ချက်ပြီးပြီးနောက် ကားပေါ်က ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

ကားအောက်ရောက်သောအခါ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်

ဆုခံလို

၂၀၀

ကို တွေ့ရ၏။ ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်း မသိချေ...။

“ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဗျ”

ကားပေါ်က ဆင်းလာသော စုံတွဲက လှမ်းမေးသော

ကြောင့် သူလည်း မသိကြောင်း ခေါင်းခါလိုက်ရသည်။

ထိုစားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် ကားပေါ်၌ ရှိသမျှလူများ ဝင်ထိုင်နေသောကြောင့် သူတို့စုံတွဲလည်း ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အခုမှ ဗိုက်ဆာနေကြောင်း သတိရလေသည်။

/ (၄၁)

“အစ်ကိုကြီး ဒီကားက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဗျ”

စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော ကားမောင်းသမားကြီးကို ခုံတစ်ခုံတွင် ထိုင်နေသော စုံတွဲက အားလုံးကြားအောင် မေးလိုက်လေ၏။

“ဦးတို့လည်း မသိဘူး၊ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သူတို့ ပေးထားတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း မောင်းရတာ၊ သူတို့ပေးထားတဲ့ ဂိတ်ဆုံးမှာ ဘာရှိမှန်း မသိဘူး၊ ပြီးတော့ လမ်းမှာ ကားပေါ်က ဆင်းချင်ရင် ရပ်ပေးရတယ်... ဒါပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် နီးစပ်ရာခုံတွင် ကားမောင်းသမားကြီးနှင့်အတူ အဖော်နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်ထိုင်ကြလေ၏။

ထိုကားမောင်းသမားကြီး၏ ပုံစံမှာ တကယ်မသိ၍ မသိကြောင်း ရိုးရိုးသားသား ပြောတဲ့ပုံပေါက်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုကားမောင်းသမားကြီး၏ စကားကြောင့် ခိုင်ထံရှိ အတွဲအားလုံးမှာ တွေဝေသွားကြလေ၏။

“ဘာမှန်းမသိဘူး၊ ဘာမှရေရေရာရာမသိရဘူး”

ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ ညည်းညူသံကြောင့် အေးဦးကလေးက အခြားတစ်ယောက်က-

“မင်းက ရေဒီယိုသတင်းကို ဘယ်ကရတာလဲ”

“ငါ့ဦးလေးက ပြောလို့လာတာ”

“သူ့ဆီက သေချာမမေးခဲ့ဘူးလား”

“မေးတာပဲ... သူမှ မပြောတာ၊ ရေဒီယိုဖွင့်ချိန်နဲ့ ငါတို့ ခုံတွဲတွေအတွက် ကောင်းတဲ့နေရာတစ်ခုလို့ပဲ ပြောတာ၊ တျန်တာတာမှ မပြောဘူး”

ထိုစကားကို လှမ်းကြားရသော ချမ်းအေးမှာလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်တို့ပြောလိုက်သော ပါမောက္ခမှာလည်း ထိုအတိုင်းပဲဆိုတာ ဆိုသတိရလိုက်သည်။

“အေး... အဲ့ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ငါတို့ သတင်း ပေးတဲ့သူကို ဘယ်လိုမေးမေး မရဘူး”

ထိုစဉ်-

“နာရီဝက်ပဲ အချိန်ရပါမယ်၊ ပြီးရင် ကားပြန်ထွက်ပါမယ်”

ကားမောင်းသမားကြီးရဲ့ အသံကြောင့် အားလုံးမှာ လူလူပူပူ ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး ခပ်မြန်မြန်စားသူ၊ အခုမှ မှာတဲ့သူ၊ စားသောက်

ဆိုင်လေးအတွင်း အလုပ်ရှက်သွားလေတော့သည်။

သို့သော် စုံတွဲတစ်တွဲကတော့ အစားအသောက်ကို စိတ်မဝင်စားပဲ ထိုင်နေတဲ့ခုံမှ ထလာကာ ကားမောင်းသမားကြီး စားပွဲနားတွင် ရပ်လိုက်၏။

ထိုနှစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူကြောင့် အားလုံးမှာ စိတ်ဝင်စားနေကြပြီး စားသောက်နေရင်းမှ ထိုစုံတွဲကို ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဦးလေးကြီး”

“ဟေ့...”

ကားမောင်းတဲ့ ဦးလေးကြီးက သဘောကောင်းပုံတော့ရသည်။

“ဦးလေးကြီး ခုနပြောသွားတဲ့အထဲမှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဒီအချိန်မှာ ကားမောင်းပေးရတယ်လို့ ပြောတယ်နော်”

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို မနှစ်က ဘယ်မှာ ဂိတ်ဆုံးတာလဲ”

“အင်း... သေချာပြောရရင်တော့ မနှစ်က ဒီလောက်

စုံတွဲမများဘူး၊ ဆယ့်ငါးတွဲ လောက်ပဲပါတယ်”

ရှေ့တွင်ရှိသော ရေကို တစ်ငုံသောက်လိုက်၏။

ဆိုင်ထဲရှိ စုံတွဲအားလုံးသည် စားလက်စများကို ရပ်ထားပြီး

ထိုဦးလေးကြီးစကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြလေ၏။

ရေသောက်ပြီးနောက် ထိုဦးလေးကြီးက စကားဆက်ပြောသည်။

“ဦးလေးလည်း မောင်းလာတာပေါ့၊ တချို့ကတော့ လမ်းမှာ ဆင်းသွားကြတယ်၊ တချို့လည်း ပါလာတယ်၊ ဂိတ်ဆုံး ရောက်တော့ အတွဲနှစ်တွဲပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

အချို့အတွဲများက မကြားရသောကြောင့် ထိုင်ခုံမှထပြီး ဦးလေးကြီး စားပွဲနားတွင် လာရပ်ကာ နားထောင်နေကြ၏။

“ဒါပေမဲ့... ကားဂိတ်ဆုံးတဲ့နေရာက လွင်ပြင်တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်၊ ဦးလေးတို့တောင် မသိဘူး၊ သူတို့ပေးတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း မောင်းလာရတာ”

“အဲဒီတော့ အဲဒီစုံတွဲနှစ်တွဲက ဘာလုပ်လဲ”

“သူတို့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ ဦးလေးတို့ ကားနဲ့ ပဲ ပြန်လိုက်လာခဲ့ရတယ်၊ ဦးလေးတို့ရဲ့တာဝန်က သူတို့ပေးထားတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်းကို ပုံမှန်မောင်းပေးရမယ်၊ ကားပျက်တာတွေ မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်ပေးရတယ်၊ လမ်းမှာ အချိန်မလင့်အောင်လည်း လုပ်ပေးရတယ်၊ ပြီးတော့ ဂိတ်ဆုံးရောက်ပြီးရင် စထွက်တဲ့နေရာကို ပြန်လာပေးရတယ်၊ ပြီးရင် ပြီးပြီ၊ အဲဒီအတွက် ဦးလေးတို့ ကားကို ပိုက်ဆံအများကြီး ပေးထားတယ်၊ ဒါပါပဲ”

“ဒါ... ဒါဆို ဂိတ်ဆုံးမှာ ဘာမှ မရှိဘူးပေါ့”

“ဦးလေး အတွေ့အကြုံအရတော့ ဝိတ်ဆုံးအထိ လိုက်လာတဲ့ စုံတွဲတွေဟာ ဦးလေးတို့ကားနဲ့ ပြန်လိုက်လာရလေ့ရှိပြီး ကားစထွက်တဲ့နေရာကို ပြန်ရောက်လာတာပဲ သိတယ်”

“ဟင်. . .”

ဆိုင်ထဲရှိ စုံတွဲများအားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

တချို့က ဆက်မစားနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ညစ်သွားကြလေ၏။ တချို့တော့ ထရတော့မလို ထိုင်ရတော့မလိုဖြစ်ကာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ဖြစ်နေကြ၏။

“ဒါဆို ဒီရေဒီယို ကိစ္စကြီးက အလကားပေါ့”

“အလကားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပါ”

“ဒါဆို ဝိတ်ဆုံးမှာ ဘာလို့ ဘာမှ မရှိရတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုလိုတာက လမ်းမှာ ဆင်းသွားတဲ့ လူတွေပဲ ရောက်ကြတာ၊ ဝိတ်ဆုံးကို လိုက်တဲ့လူက အဲဒီကို မရောက်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်မှာ ဆင်းရမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ ဦးလည်း မသိဘူး၊ ရပ်ခိုင်းရင် ရပ်ပေးလိုက်တာပဲ”

“ဟာ ဘယ်မှာဆင်းရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့မှ မသိတာ. . . အဲဒါ သက်သက်ဒုက္ခပေးတာပဲ၊ လူတွေကို”

“အင်းလေ. . . ဘယ်မှာ ဆင်းရမလဲသိတဲ့ စုံတွဲကတော့

အဲဒီကို ရောက်မှာပေါ့၊ ကားရှေ့မှာလည်း ရေးထားတယ်လေ”

“ဘာရေးထားတာလဲ”

“ဝိတ်ဆုံးထိသွားမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကြားမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းမည့်သူများ ကြိုပြောပါဆိုတာလေ”

မေးနေသော ကောင်လေးမှာ တော်တော်လေး စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။

သို့သော် စိတ်ညစ်သွားကြသူများမှာ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်ဆိုင်လုံးရှိ စုံတွဲများအားလုံးလိုလိုပင် ဖြစ်သည်။

“ကဲ. . . နားချိန် နာရီဝက်ပြည့်ပြီ၊ ခရီးဆက်ရအောင်”

ဦးလေးကြီးက ပြောပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

မေးခွန်းမေးသော ကောင်လေးက-

“ဦးလေးကြီး နောက်ဆုံးတစ်ခုတော့ မေးပါရစေ”

“အေး. . . ရပါတယ်၊ မေးလေ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကားနဲ့ ဆက်လိုက်သင့်သလား”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် တစ်ဆိုင်လုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ဦးလေးကြီး ပြန်ဖြေသည့်အဖြေကို လွတ်သွားမှာ စိုးသည့် အလား၊ အသက်ရှူတာကို ရပ်ထားကြပုံရသည်။

“ဒါကတော့ မင်းတို့ ဆုံးဖြတ်ရမဲ့ ကိစ္စပါ၊ ဦးလေးလည်း

၂၀၀

လူနေ

နေထိုင်

မသိပါဘူး။ ဦးလေးတာဝန်က သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာကို မောင်း
ပေးရမယ်၊ ရပ်ခိုင်းရင် ရပ်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် ပြန်မောင်းလာရမယ်၊
ဒါပဲ”

ဦးလေးကြီးက ပြောပြီးပြီးချင်း ပိုက်ဆံရှင်းကာ ထွက်သွား
လေ၏။

ဦးလေးကြီး ဖြတ်သွားစဉ် လူငယ်တစ်ယောက်ကလည်း
သူသိချင်တာကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဦးလေးကြီး မနှစ်က လမ်းမှာ ဆင်းသွားတဲ့ စုံတွဲတွေက
တစ် နေရာတည်းမှာ ဆင်းသွားကြတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ထင်တဲ့နေရာတွေမှာ ဆင်းကြတာ”

“ဟင် . . .”

အားလုံးမှာ သို့လော၊ သို့လော ဖြစ်သွားကြပြီး ဆက်လိုက်
သင့်၊ မလိုက်သင့် အငြင်းအခွန် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

စုံတွဲတစ်တွဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ငိုနှိုက်သံကို
လည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ဘာမှန်းမသိဘဲ လိုက်လာခဲ့ရသော မိမိအဖြစ်ကို ဝမ်းနည်း
ပြီး ကောင်လေး ရင်ဘတ်ကို ထုရှိုက်ကာ ငိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

နေကြာခင်က ချမ်းအေးလက်ကို လာကိုင်၏။ တွေဝေနေ
သော သူ့အတွေးကို နေကြာခင်က ခိပ်မိလို့ထင်သည်။ စကားလေး
တစ်ခွန်းသာဆို၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ဆက်ကြတာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် သူ့မှာ ခွန်အားရှိသွားပြီး သူ့ချစ်သူ
လက်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ခဏကြာသောအခါ ကားပေါ်တက်ခါနီး ငုံတွဲများကို ကား
တံခါးပေါက်ကနေ ဆုတောင်းပေးနေသော ကားပေါ် အကူပါလာ
သူတစ်ဦး၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

သူ၏ ဆုတောင်းမှာ-

“ဆင်းရဲမဲ့နေရာ မှန်ကန်စွာ ရွေးချယ်နိုင်ကြပါစေ”

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကားပေါ်တွင် စုံတွဲတော်တော်များများ ပြန်ပါလာကြပြီး
စုံတွဲ နှစ်တွဲကတော့ စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် ကားနဲ့ ဆက်မလိုက်လို့
တော့ဟုဆိုကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကားသည် တအိအိဖြင့် ခရီးဆက်နေတော့၏။

(၄၂)

ဒီတစ်ခေါက် ကားပေါ်တွင် စုံတွဲတစ်တွဲစီကနေ တီးတိုး
တီးတိုး အသံလေးများ ထွက်နေကြသောကြောင့် ကားအတွင်းတွင်
သာမန်ထက် ဆူညံနေ၏။

တိုင်ပင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဘယ်မှာ
ဆင်းမလဲဆိုတာပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချမ်းအေး ဘေးနားက စုံတွဲကလည်း အပြင်းအထန် ဆွေး
နွေးနေကြ၏။ ထိုနည်းတူစွာ ချမ်းအေးသည်လည်း သူ့ချစ်သူ
နေကြာခင်နဲ့အတူ တီးတိုးတီးတိုး ဆွေးနွေးနေရ၏။

“တစ်နေရာရာမှာ ဆင်းရမယ်ဆိုတာ သေချာတယ်”

ချမ်းအေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး-

“ဟုတ်တယ်၊ ဂိတ်ဆုံးထိလိုက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ဘယ် မှာဆင်းရမယ်မှန်း မသိတာခက်တယ်”

“ပါမောက္ခကြီးကို မေးခဲ့ရင်ကောင်းသား”

“ဟာ... တစ်နှစ်နဲ့တစ်နှစ် ဘယ်မှာ ဆင်းရမလဲ၊ ဘာ

လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ”

နေကြာခင်မှာ ငြိမ်သက်သွား၏။

သူတို့ရှေ့က အတွဲ၏ ဆွေးနွေးနေသံများကို ကြားနေရသည်။

“ဒီကိုလာတော့လည်း ရေဒီယိုက ပဟေဠိကို အဖြေရှာပြီး လာရတယ်၊ ဆင်းတော့လည်း ပဟေဠိဂုဏ်ထားမယ်ထင်တယ်။ ဒီတော့ ကားပေါ်မှာ ပဟေဠိတစ်ခုခု ဂုဏ်ထားမယ် တင်ထယ်”

ထိုကောင်မလေး၏ စကားသံသည် အနည်းငယ် ကျယ်သွားသောကြောင့် အခြားတီးတိုးတီးတိုး တိုင်ပင်နေကြသူများပင် ထိုစုံတွဲကို လှည့်ကြည့်ကြ၏။

ချမ်းအေးလည်း ထိုကောင်မလေး၏ အတွေးကို လက်ခံလိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီကားပေါ်မှာ ပဟေဠိတစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မည်။

ကားပေါ်၌ ပါလာသော စုံတွဲများအားလုံးသည်လည်း ထိုအတိုင်းပင် တွေးမိလိုက်သောကြောင့် ကားအနှံ့ ဘာများ ရှိမလဲ ဆိုကာ လိုက်ရှာကြ၏။

ထို့ကြောင့် ကားပေါ်တွင် ရှုတ်ရှုတ်ခတ်သွားပြီး ဟိုခုံ လိုက်ကြည့်၊ ဒီခုံ လိုက်ကြည့်နဲ့ ကူးလူးနေကြတော့သည်။

ချမ်းအေးမှာ ထိုင်ရာက မထဘဲ ကားအတွင်းတစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ် လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကားပေါ် စတက်တုန်းက တွေ့ခဲ့သည့် နာရီများ၊ စာများ၊ ဆေးကွန်းများ၊ တီဗွီများကလွဲ၍ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ချေ။

တချို့စုံတွဲက ခုနကဖွင့်ပြသော အခွေတွင် ဆင်းရဲမည့် နေရာကို ဂုဏ်ထားလိမ့်မည်ဟု အော်ပြောသောကြောင့် အခွေကို ဖွင့်ခိုင်းတဲ့ စုံတွဲက ပြန်ဖွင့်ခိုင်းလေ၏။

စာသားများကို လိုက်ကြည့်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်တဲ့ လူတွေက ခြုံငုံပြန်သည်။

သို့သော် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အဖြေမတွေ့ချေ။

ထို့ကြောင့် မောမောပန်းပန်းနှင့်ပင် ကိုယ့်ခုံကိုယ် ပြန်ထိုင်ကာ တီးတိုးတီးတိုး ပြန်တိုင်ပင်နေကြပြန်၏။

ချမ်းအေးနဲ့ နေကြာခင်မှာလည်း နည်းမျိုးစုံ တွေးတော နည်းစားသော်လည်း အဖြေပေါ်မလာချေ။

ပဟေဠိရှိလိမ့်မည်ဟု စတင်ပြောခဲ့သော အရှေ့က စုံတွဲ နှစ်ယောက်လည်း ဘာသံမှ မထွက်တော့။

ကြာလာတော့ စုံတွဲများသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာကြပြီး တချို့စုံတွဲများက အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။

တချို့ကတော့ စာရွက်တွေနဲ့ အလုပ်ရှုတ်နေကြ၏။ စဉ်းစားလို့ မရသည့်အဆုံး ချမ်းအေးနဲ့ နေကြာခင်တို့သည်လည်း ကားပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားကြလေတော့သည်။

(၄၃)

“ကျွန်”

ကားဘရိတ်အုတ်သံကြောင့် အိပ်ပျော်နေသူများ လန့်နိုးလာကြသည်။

ချမ်းအေးလည်း နိုးလာပြီး လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ည... (၇)နာရီ ရှိနေပြီပဲ။

သူ့ပခုံးပေါ်တွင် မှီပြီးအိပ်နေသော နေကြာခင်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်၏။

“ထပါဦး... ကားရပ်သွားပြီ”

သူမက အိပ်မုန်စုံမှားနဲ့ ထလာပြီး-

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ ရပ်သွားတာလဲ”

“မသိဘူး... ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ထိုင်နေတဲ့ခုံကနေ အနည်းငယ် မတ်လိုက်ပြီး ကားရှေ့တို့

ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ”

စုံတွဲတစ်တွဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အားလုံးမှာ ထိုစုံတွဲကို စိတ်ဝင်စားကာ ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ စိတ်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာပင်...။ ယခု စုံတွဲသည် ဒီကား၏ ထမဦးဆုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းမည့်စုံတွဲပင် ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းတာလဲဗျ”

နီးစပ်ရာစုံတွဲက သိချင်လို့ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ထိုစုံတွဲက ဆင်းခါနီး အိတ်များချနေစဉ်တွင် လူငယ်က-

“ကျုပ် ဒီဦးလေးကြီးကို ခုနတုန်းက မေးကြည့်တယ်”

“အင်း... ”

“ဦးလေးကြီး နောက်ထပ်ဖြတ်မဲ့ မြို့က ဘာနာမည်လဲလို့ မေးလိုက်တယ်”

“ဒီတော့... ”

“ဦးလေးကြီးက မသိဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုပေးလိုက်တဲ့ ဆမ်းကြောင်းထဲမှာတော့ အခုနေရာကို ငွေစမ်းလို့ ရေးထားတယ်တဲ့ ခုနက ရုပ်ရှင်ကားလေးကို အားလုံးကြည့်လိုက်ရမှာပါ၊ မင်းသမီးနဲ့ နေတဲ့အရပ်ကို ဘယ်လိုခေါ်သွားလဲ အားလုံးသိမှာပေါ့”

သိတဲ့လူ တစ်ယောက်က ထအော်ပြော၏။

“Silver stream လို့ပြောသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဒီမှာဆင်းရဲမဲ့ နေရ ပေါ့”

ဟုပြောပြီး သူ့ချစ်သူလက်ကိုဆွဲကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွား လေ၏။

ထိုစုံတွဲ၏အတွေးကို ကြိုက်သော အခြားစုံတွဲနှစ်တွဲသည် လည်း သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ဆင်းသွားလေ၏။

တချို့စုံတွဲများက ဆင်းရဲမလို့ မဆင်းရဲမလို့ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရသည်။ နေကြာခင်က ချမ်းအေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ တကယ်တော့ ရုပ်ရှင်ကားကို မကြည့်ထားသောကြောင့် သူလည်း အမှန်မပြောနိုင်ပေ။

သို့သော် သူတို့စုံတွဲစဉ်းစားပုံကို မကြိုက်သောကြောင့် မဆင်းဘဲ ကားပေါ်တွင်နေခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

မကြာမီအချိန်တွင် ကားသည် ဆက်လက်မောင်းနှင် လေ၏။

(၄၄)

မျက်လုံးကြောင်နေသောကြောင့် ပြန်အိပ်၍ မရတော့ချေ။ စုံတွဲတစ်တွဲက ဗိုက်ဆာသောကြောင့် “ဘယ်မှာရပ်ဦးမှာလဲ” ဆိုပြီး ကားသမားကြီးကို မေးနေတဲ့အသံကို ကြားရသည်။

ကားသမားကြီးကလည်း အချိန်မရှိသောကြောင့် ကြားမှာ မရပ်တော့ဘဲ ဗိုက်ဆာပါက ထိုင်ခဲ့ရှေ့ရှိ ပူးထဲတွင် မုန့်များရှိ ကြောင်း ပြောသောကြောင့် ထိုမုန့်များကိုပင် စားကာ ဗိုက်ဖြည့် လိုက်ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကားသည် ဆက်မောင်းလာခဲ့ရာ (၈) နာရီ တိတိ ထိုးသောအခါ ကားအတွင်းတွင် ‘တိ... တိ... တိ... တိ’ ဆို သည့် အသံထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ကားအတွင်းရှိ လူများ လန့်ဖြုန်သွားလေ၏။

နောက်မှ ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ နာရီ Alarm ပေး

ထားသည့် အသံဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် အချိန်တွင် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် လန့်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ချမ်းအေးသည် ကားနောက်ခံကို နောက်ဘက်သို့ လှန်ချလိုက်ပြီး ကားမျက်နှာကြက်ကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ငေးပြီး ကြည့်နေမိသည်။

ကြားထဲမှာ ဘယ်ဆင်းရဲမှန်း မသိရင်တော့ သူတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ဂိတ်ဆုံးထိသို့ လိုက်သွားရပေမည်။

ဂိတ်ဆုံးရောက်တော့မှ ဘာမှ မတွေ့ဘူးဆိုပါက ပြန်လိုက်လာပြီး မိမိဒေသတွင်သာ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကိုင်စားသောက်တော့မည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

နေ့စရာကိုတော့ ဦးလေးဆိုင်က အဖီလေးမှာပဲ ခဏနေရတော့မည်။

နောက်မှ နေ့စရာ သပ်သပ်ရှာမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဘားမျက်နှာကြက်က မီးသည် မှိတ်တုပ်မှိတ်တုပ် ဖြစ်နေသောကြောင့် အိပ်ချင်လာလေ၏။

စတက်ကတည်းက သတိထားမိသော နာရီများကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဦးလေးက သဘောမတူရင်ရော... ထိုအတွေးက ဝင်စာပြန်၏။ သဘောတူမှာပါ။

ဟုတ်တယ်။ သဘောတူမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ အဆွဲခံရပေလိမ့်မည်။

နာရီတွေက ရပ်နေတာလား မသိဘူး။ စိုက်ကြည့်နေမိသော နာရီများသည် ရပ်နေကြောင်း သတိထားမိလိုက်သည်။

သေချာထပ်ကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်တယ်... နာရီအားလုံး ရပ်နေတာပဲ။

“ဟင်... ”

စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ မည်သို့ဆိုသော် နာရီငါးလုံးထဲတွင် နောက်ဆုံးနာရီသည် နာရီလက်တံအတိုရော၊ အရှည်ရော မပါသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အောက်က ရေးထားသော နိုင်ငံကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သေးပြီး ဝေးနေသောကြောင့် ထိုင်ခုံမှ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်ရသည်။

ဘေးနားက စုံတွဲကလည်း သူကြည့်ရာနေရာကို လိုက်ကြည့်ကြ၏။

“ဟာ... ”

နာရီလက်တံမဲ့နေသော နာရီအောက်တွင် ရေးထားသော စာသားကြောင့် ဟုတ်မှဟုတ်ပါမလားဟု ဆိုကာ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဖတ်လိုက်သည်။

Get off

ဆင်းသည်... ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်စာသားဖြစ်နေတာကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

■

(၄၅)

ချမ်းအေးသည် ထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ တွေ့လိုက်
ရသော စာသားကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

နေကြာခင်ကလည်း ချမ်းအေးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဘာ
လဲဟု မေးလေ၏။

ချမ်းအေးသည် အိတ်ထဲမှ စာအုပ်အလွတ်ကို ထုတ်လိုက်
၏။ ထို့နောက် ရပ်နေသော နာရီ ငါးခုကို ဆွဲလိုက်သည်။

နေကြာခင်က ချမ်းအေးလက်ထဲက စာရွက်ကို ဆွဲယူပြီး
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မသိသေးဘူး၊ ကိုယ်လည်း ကြည့်နေတုန်းပဲ၊ သေချာတာ
ကတော့ ဒီအဖြေဟာ ကိုယ်တို့ဆင်းရဲမဲ့ နေရာကို ဖော်ပြထားတာနဲ့
တူတယ်”

“ဟင်. . .”

စုံတွဲတော်တော်များများသည်လည်း ချမ်းအေးတို့ ကြည့်
သည့် နာရီကို ကြည့်နေကြသည်။

ချမ်းအေးလည်း လက်ထဲက ဆွဲထားသောပုံကို ထပ်ကြည့်
လိုက်၏။

(၄၆)

“ကိုယ်တို့ (၁၀)နာရီထိုးဖို့ မိနစ် (၂၀)မှာ ကားပေါ်က
ဆင်းရမယ်”

“ဟင်. . . ဟုတ်. . . ဟုတ်လို့လား”

ချမ်းအေးစကားကြောင့် ရှေ့က စုံတွဲကလည်း နောက်ဘက်
သို့ လှည့်ကြည့်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကားရပ်သွားပြီး စုံတွဲသုံးတွဲ ထပ်ဆင်းသွား
ပြန်သည်။ ဘာကြောင့် ဆင်းရတာလဲမေးတာကို မဖြေဘဲ ချက်ချင်း
ဆင်းသွားလေ၏။ ထို့နောက် ကားသည် ဆက်ထွက်သွား၏။

“ပြောပါဦးကွ. . . ဘာဖြစ်လို့ (၁၀)နာရီထိုးဖို့ မိနစ်
(၂၀)မှာ ကားပေါ်က ဆင်းရမှာလဲ”

ရှေ့က စုံတွဲက စကားပြန်ဆက်မေး၏။

တချို့စုံတွဲလည်း နားစွင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

နေကြာခင်ကလည်း သူ့ကိုကြည့်ကာ သိချင်နေလေ၏။

“ဒီလိုဗျ. . . ပထမနာရီကိုကြည့်ရင်. . .”

“လက်တံအတိုက (၂)နာရီမှာ၊ လက်တံအရှည်က (၁၂)နာရီမှာ”

“အင်း. . . ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ဒုတိယ နာရီကိုကြည့်ရင်. . .”

“လက်တံအတိုက (၄)နာရီမှာ၊ လက်တံအရှည်က (၁၁)နာရီမှာ ရပ်နေတယ်”

ဘေးနားက အတွဲမှ လူငယ်က ကားပေါ်ရှိနေသော

နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“တတိယနဲ့ စတုတ္ထနာရီက. . .”

“တတိယနာရီက လက်တံအတိုက (၆)နာရီမှာ၊ လက်တံအရှည်က (၁၀)နာရီမှာ ရပ်နေတယ်၊ ပြီးတော့. . . စတုတ္ထနာရီ လက်တံအတိုက (၈)နာရီမှာ၊ လက်တံအရှည်က (၉)နာရီမှာ ရပ်နေတယ်”

“အင်း. . . ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆိုလိုတာက ဘာလဲကွ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းက အတွဲတစ်တွဲက လှမ်းမေးသည်။

ချမ်းအေးက ရေးထားသော စာရွက်ကို ထောင်ပြလိုက်ပြီး-

“နာရီတိုင်းရဲ့ လက်တံအရှည်က နောက်ကို ငါးမိနစ် ဆုတ်သွားတယ်ဆိုတာ သတိထားမိတယ်၊ ဒီတော့ နာရီလက်တံ မရှိတဲ့နာရီမှာ လက်တံအရှည်က မိနစ် (၂၀)မှာ ရှိရမယ်”

စိတ်ဝင်စားသော စုံတွဲများက ရေကြည်နေကြ၏။

“ဟုတ်တယ်ဟ”

“နောက်ပြီး လက်တံအတိုက နှစ်နာရီ ရှေ့ကို တိုးတိုး

၂၈

လူငယ်

သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟ”

“ဒီတော့... နောက်ဆုံး နာရီရဲ့လက်တံအတိုက (၁၀)
နာရီမှာ ရှိရမယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးနာရီဟာ (၁၀)နာရီထိုးဖို့
မိနစ် (၂၀)ဖြစ်ရမယ်”

“ဟင်... ဟုတ်သားပဲ”

“အဲ့ဒီနာရီရဲ့အောက်မှာ Get off လို့ရေးထားတော့ အဲ့ဒီ
အချိန် ရောက်တဲ့နေရာမှာ ဆင်းရမယ်နဲ့တူတယ်”

အားလုံး တွေဝေသွားကြသည်။

တချို့က ချမ်းအေးစကားကို လက်ခံကြပြီး တချို့ကတော့
မဟုတ် နိုင်ဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် ပြန်တွေးနေကြလေသည်။

“ဥ နာရီထိုးနေပြီဟေ့”

လူတစ်ယောက်က ထအော်သည်။

ချမ်းအေးကလည်း လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
၏။

ညကိုးနာရီ ထိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ အပြင်မှာလည်း တော်
တော်မှောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကိုယ်တို့ (၁၀)နာရီထိုးဖို့ မိနစ် (၂၀)ဆယ်မှာ
ရောက်တဲ့နေရာ ကားပေါ်က ဆင်းမယ်”

နေကြာခင်က ဘာမှ မပြောဘဲ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေပြီး

အုဒ္ဓိယို

၂၉

လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

‘သူ့ဘာလုပ်လုပ် ယုံကြည်တဲ့ပုံစံကြောင့် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး
သွားရသည်။

ထို့ကြောင့် ကားမောင်းသော ဦးလေးကြီးကို လှမ်းအော်
လိုက်၏။

“ဦးလေးကြီး... ကျွန်တော်တို့ကို (၁၀)နာရီထိုးဖို့ မိနစ်
နှစ်ဆယ်မှာ ကားရပ်ပေးပါ”

“အေး... အေး”

ကားသည် မမြန်လည်း မမြန်၊ မနှေးလည်း မနှေး၊ ပုံမှန်ပဲ
မောင်းနေ၏။

(၁၀)နာရီထိုးဖို့ မိနစ် (၂၀)အလို...

(၄၇)

“ကွီ. . .”

ကားရပ်သွားသည်။

ချမ်းအေးသည် အထုပ်ကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲ၊ အခြား
လက်တစ်ဖက်ကလည်း သူ့ချစ်သူကိုဆွဲကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်
သည်။

“ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်မယ်”

ကားအဝင်အဝတွင် မြေပုံအတူကြည့်ခဲ့သော စုံတွဲက ဝင်
ပြောလေ၏။

နောက်ထပ်စုံတွဲသုံးတွဲ၏ လှုပ်ရှားသံများကို ကြားလိုက်ရ
သည်။ အခြားစုံတွဲများသည်လည်း လိုက်သင့် မလိုက်သင့် ဆုံးဖြတ်
နေကြပုံပေါ်သည်။

တချို့အတွဲတွေကတော့ ကျန်ခဲ့ရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်
ကြသည်။ ဆင်းမည့်သူများကိုလည်း ဝေဖန်မှုများ ပြုလုပ်နေ၏။

ချမ်းအေးလည်း အခြားလူများရဲ့ အပြောများကို ဂရုမပြု
တော့ဘဲ မိမိဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လုပ်ရန်အတွက် ကားပေါ်မှ ဆင်း
လိုက်သည်။

“သွားတော့မယ် ဦးလေးကြီး”

ကားမောင်းတဲ့ဦးလေးကြီးအပြင် အကူနှစ်ယောက်ကိုပါ
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အေး... အေး၊ ကံကောင်းပါစေကွာ”

သူတို့ကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်ကြ၏။

ကားအောက်ရောက်သောအခါတွင် အပြင်လောက တစ်ခု
လုံး မှောင်မည်းနေသော်လည်း လတ်ဆတ်သော လေကို ရှူရှိုက်
လိုက်ရသောကြောင့် ခဏတော့ လန်းဆန်းသွားလေသည်။

“ဦး”

ကားကြီးသည် ရှေ့ကနေ မောင်းထွက်သွားလေ၏။

တချို့က လက်ပြန်နှုတ်ဆက်သွားကြလေသည်။ ထို့နောက်
အိတ်ကို လမ်းပေါ်တွင် ခဏချထားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချိတ်
ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့နှင့်အတူ အခြားစုံတွဲ ငါးတွဲကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။ ထိုသို့ဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စတင် မိတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

ချမ်းအေး၊ နေကြာခင်

ကိုကိုမိုး၊ ထိုက်ထိုက် (အဆောင်နေကျောင်းသားနှင့်စုံတွဲ)

ဇော်မြင့်ဦး၊ မိုမိုဟန် (မိဘနှစ်ပါးက လွှတ်လိုက်သူ)

မောင်ကြည်ကြိမ်း၊ သူဇာအေး (ချမ်းအေးခုံဘေးနားက စုံတွဲ)

မျိုးမြင့်အောင်၊ နီလာခိုင် (ကားမောင်းသမားကို စား

သောက်ဆိုင်မှာ မေးသည့်စုံတွဲ)

နေလင်း၊ မေသင်းခိုင် (ချမ်းအေးထိုင်ခုံရှေ့က စုံတွဲ)

(၄၈)

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေလေသည်။ ကား
ပေါ်မှ နေရစ်ခဲ့သော အတွဲငါးတွဲအားလုံးတွင် ဓာတ်မီး (သို့) မီးခြစ်
ဟူ၍ တစ်ခုမှမပါချေ။ ထို့ကြောင့် ကားမီးရောင် ကွယ်သွားသော
အခါ ဘာမှ မမြင်တော့ချေ။

ပိုးကောင်တွေရဲ့ အသံများကို တဝီဝီကြားနေရသည်မှ
လွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဟိုမှာ မီးရောင်တွေ မြင်ရတယ်”

မိဘနှစ်ပါးက လွတ်လိုက်တဲ့ အတွဲက မီးရောင်အချို့ကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

အားလုံးကလည်း သူတို့ပြရာနေရာကို ကြည့်လိုက်သော
အခါ မီးများထိန်လင်းနေသော နေရာတစ်ခုကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
တွေ့လိုက်သည်။

“အိမ်တွေ ထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ အိမ်တွေဆိုရင် အများကြီး မီးလင်းနေမှာ ပေါ့”

ချမ်းအေး ဘေးနားက စုံတွဲမှ ငြင်းခုန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“သွားကြည့်တာ ကောင်းမယ်၊ ဒီမှာနေလည်း ဘာမှ ထူးတာမှ မဟုတ်တာ”

အဆောင်နေကျောင်းသားစုံတွဲမှ ကိုကိုမိုး၏ စိတ်ကူးကို လက် ခံလိုက်ကြသည်။

မှောင်လည်း မှောင်နေပြီး ကားလမ်းမပေါ်တွင် ယခုလို ကြာကြာနေနိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် ချထားသော အထုပ်များ ကိုဆွဲကာ လှမ်းမြင်နေရသော မီးရောင်ဆီသို့ လှမ်းသွားကြလေ သည်။

ထိုမြင်နေရသော မီးရောင်ဆီကို ကားလမ်းမကြီးကနေ တစ်ဆင့် လမ်းတစ်ခုဖြင့် ဆက်သွယ်ထားလေသည်။

သူတို့လည်း ထိုလမ်းအတိုင်း မီးရောင်ရှိရာသို့ လျှောက် လာခဲ့ကြ၏။ မီးရောင်ကို ရောက်ဖို့ နည်းနည်းလှမ်းနေသောကြောင့် ငါး မိနစ်ခန့် လမ်းလျှောက်ကြရသည်။

ပင်လည်းပင်ပန်း၊ ဗိုက်လည်း ဆာလာသောကြောင့် အမျိုး သမီးအချို့က ညည်းညူနေကြလေသည်။

ထို့ပြင် အရေးကြီးဆုံးအချက်က သူတို့ဆင်းလိုက်သော

နေရာသည် မှန်၊ မမှန်နှင့် မမှန်ခဲ့ပါက ပြန်ရမဲ့ခရီးကို တွေးမိပြီး အားလုံး စိုးရိမ်စိတ် ဝင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုမှန်၊ မမှန်ခြင်းကို ဘယ်လိုသိရမည်နည်း၊ အခု အခုအချိန်မှာတော့ အားလုံးသည် ပင်ပန်းပြီး အိပ်ချင်နေကြ၏။

ထို့ကြောင့် မီးရောင်ဆီသို့ ရောက်ရေးအတွက်သာ ရှေ့ လှမ်းကို ခပ်မြန်မြန်လှမ်းနေရသည်။

“ဟိုရောက်ရင်တော့ ဘယ်သူ့အိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခွင့်တောင်းပြီး အိပ်တော့မယ်”

မိဘနှစ်ပါးက လွှတ်လိုက်တဲ့အတွဲမှ ဇော်မြင့်ဦး၏ အသံ ဖြစ်သည်။

သူ့ချစ်သူဖြစ်သည့် မိုမိုဟန်က သူ့ကိုမျှတ်စောင်းထိုးပြီး “ဒီလောက်လေးတောင် မတောင့်ခံနိုင်ဘူးလား”

ဆိုသည့် ပုံစံဖြင့် ပြန်ကြည့်၏။

အားလုံးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဂရုမစိုက်အားပဲ အထုပ် ကိုဆွဲပြီး အားယူလျှောက်နေရသည်။

“ဟင် . . .”

ရှေ့ကသွားနေသော စုံတွဲတစ်တွဲက ရုတ်တရက် သွားနေ ရင်းမှ ရပ်လိုက်၏။

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

အနောက်ကအတွဲက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟိုတယ်... ဟိုတယ်တွေပဲ”

“ဘယ်မှာလဲ”

အားလုံးက သူပြတဲ့နေရာကို ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ
ဟိုတယ်သုံးခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ခုနစ်ကတွေ့ရသော မီးရောင်သည်လည်း ထိုဟိုတယ်သုံးခုမှ
ထွက်နေသော အလင်းရောင်ပင် ဖြစ်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဟိုတယ်ဖြစ်နေလို့ အခြားအိမ်ဆိုရင်
တည်းခိုဖို့ ခွင့်တောင်းနေရဦးမယ်”

ဇော်မြင့်ဦးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့အရှေ့က အတွဲကို
ကျော်တက်ပြီး ဟိုတယ်ဆီသို့ ခပ်မြန်မြန်သွားရန် ပြင်လိုက်၏။

အားလုံးလည်း ဇော်မြင့်ဦးလို တက်ကြွသွားပြီး ခြေလှမ်း
ပြင်နေစဉ်တွင်-

“နေဦး”

ဘယ်သူပြောတဲ့ အသံမှန်း မသိသောကြောင့် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

“နေဦး... တစ်ခုခုတော့ စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်”

ချမ်းအေးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဇော်မြင့်ဦးက စိတ်မရှည်တဲ့ လေသံဖြင့် ပြန်မေးလေ၏။

သူ့ကိုဟန်တားလိုက်သောကြောင့် ဒေါသလည်း ထွက်

သွားပုံရသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီဟိုတယ်သုံးခု
တွေ့မှပဲ တစ်ခုကို သွားသတိရလို့ပါ”

“ဘာများလဲ”

ချမ်းအေးထိုင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်ခဲ့သော စုံတွဲမှ မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ရေဒီယို စဖွင့်တုန်းက သီးချင်းကို မှတ်မိသေးလား၊
ထပ်ကာထပ်ကာ ပြန်လာတဲ့ သီချင်းလေ”

“အင်း... သိတယ်”

“အဲ့ဒီသီချင်းကို သေချာနားထောင်ကြည့်တော့... ဘာ
တွေကြားရလဲ”

ချမ်းအေးစကားကြောင့် အားလုံးတွေဝေသွားကြသည်။

မိဘနှစ်ပါးလွတ်လိုက်တဲ့ စုံတွဲထဲမှ မိုမိုဟန်က အိတ်
တစ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ကို အလျင်အမြန် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး-

“ကျွန်မကြားတာတွေတော့ မှတ်ထားတာရှိတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ကြားတာတွေ ရှိတယ်၊ အဲ့ဒါနဲ့ တိုက်
ကြည့်ရအောင်”

ချမ်းအေးစကားကြောင့် အားလုံးကလည်း သူတို့ကြား
ထားတဲ့အရာများကို ပြန်ရွတ်ပြတဲ့သူနဲ့ မှတ်ထားတဲ့သူတော့
မှတ်စုပြန်ထုတ်နဲ့ အလုပ်ရွတ်သွားလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အားလုံးနှင့် တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရာ အောက်ပါ
အတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

- ပုံဆွဲမယ်
- ဘယ်ကို သွားမလဲ
- ဘာကား စီးမလဲ
- ဘယ်မှာ ဆင်းမလဲ
- ဘယ်မှာ နေမလဲ
- ဘယ်ကို သွားမလဲ

ချမ်းအေးမှတ်ထားသောမှတ်စုထက် တစ်ခုသာ ပိုလာလေ
၏။ ထိုနောက်ဆုံးအချက်ကိုတော့ အဖွဲ့ထဲက စုံတွဲသုံးတွဲက ကြားမိ
သည်ဆိုတော့ အားလုံး ထိုအချက်ကို လက်ခံလိုက်ရသည်။

“ဒီမှာကြည့်ရင် အရှင်းကြီး ဖြစ်နေပြီ”

ချမ်းအေးက အားလုံးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်
သည်။

ထို့နောက် သူကပဲ ဆက်ပြီး-

“ပထမ ‘ပုံဆွဲမယ်’လို့ ကြားတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ကားပုံလေး
ဆွဲရတယ်၊ ပြီးတော့ ‘ဘယ်ကိုသွားမယ်’ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပြီး သွားရ
တယ်၊ ရောက်တော့လည်း ‘ဘာကားစီးရမလဲ’ဆိုတာ အားလုံး
မစဉ်းစားခဲ့ရဘူးလား”

“စဉ်းစားခဲ့ရတာပေါ့”

“နောက်ပြီး ကားပေါ်ရောက်ပြန်တော့လည်း ‘ဘယ်မှာ
ဆင်းရမလဲ’ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ရတယ်”

အားလုံးမှာ ချမ်းအေးဆိုလိုရင်းကို တဖြည်းဖြည်း သဘော
ပေါက်လာကြသည်။

“ဒါဆို ဆင်းပြီးရင် ဘယ်မှာ နေရမလဲဆိုတာ ခွေးရည်းစား
ပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

ထိုမေးခွန်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ ဟုတ်တယ်ဟု ပြန်မဖြေကြ
ဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နေကြသည်။

ထို့နောက် ဟိုတယ်များရှိရာသို့လည်း ကြည့်လိုက်ကြ၏။
ဟိုတယ်မှာ သုံးလုံးဖြစ်ပြီး နာမည်များကိုလည်း တစ်ဦးချင်းစီက
အသံထွက် ဖတ်မိကြသည်။

Couple Hotel

Hotel Oasis

Golden Future Hotel

(၄၉)

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဆင်းတဲ့နေရာသာ မှန်ခဲ့မယ် ဆိုရင် ဒီဟိုတယ်သုံးခုထဲက တစ်ခုကိုရွေးချယ်ပြီး တည်းရမှာ ပေါ့... ဟုတ်လား”

မျိုးမြင့်အောင် (ကားသမားကို ဆိုင်မှာမေးတဲ့သူ)၏ အမေး ကို အားလုံးက အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်နဲ့ မဖြေဘဲ ငြိမ်နေကြသည်။

ထိုသို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မဖြေကြသော်လည်း အားလုံးစိတ်ထဲတွင် လုပ်စရာ ထိုတစ်ခုသာရှိသည်ဟု လက်ခံထား ကြလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်တော်တို့စုံတွဲက စပြီးရွေးချယ်မယ်”

မျိုးမြင့်အောင်က ပြောပြီးနောက် သူ့ချစ်သူ နီလာခိုင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေ

သောကြောင့် မျိုးမြင့်အောင်လည်း ချက်ခြင်းဆိုသလိုပင် ဟိုတယ် တစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

“Golden Future Hotel ကို ရွေးမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နာမည်ကိုက ရွှေရောင်အနာဂတ်ဆိုတာ ပါတယ်လေ။ အခု ကျွန် တော်တို့ လာတာကလည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရွှေရောင်အနာဂတ် အတွက် လာတာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ Golden Future Hotel ဝဲ ကျွန်တော်က ရွေးတယ်”

သူ့ချစ်သူလက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူရွေးချယ် ထားသော ဟိုတယ်ရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်သွားလေ သည်။

သူပြောသည့်စကားများမှာ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သော ကြောင့် အားလုံးမှာ တွေဝေသွားကြလေသည်။

“သူပြောတာ ဟုတ်သားပဲ၊ သွားရအောင်လေ။ နားချင် နေပြီ”

အဆောင်နေသည့်ကျောင်းသားစုံတွဲမှ ထိုက်ထိုက်တ သူ ချစ်သူလက်ကိုဆွဲပြီး မြန်မြန်သွားရန်အတွက် ဂျီကျနေလေ၏။

“နေပါဦး၊ ငါတစ်ခု စဉ်းစားနေပါတယ်”

“ဘာစဉ်းစားစရာရှိလဲ၊ ရှင်းနေတာပဲ၊ ရှင်မသွားရင် ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ထိုက်ထိုက်က ကိုကိုမို့ရဲ့လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့အိတ်ကို

သူ့ဆွဲကာ ဆောင့်အောင့်ပြီး ထွက်သွားလေ၏။

“နေ... နေပါဦး”

ကိုကိုမိုးက ထိုက်ထိုက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

လက်ကိုင်မိသော ထိုက်ထိုက်လွယ်ထားသော ဆလင်းဘတ်အိတ်

ကိုသာမိသောကြောင့် ဆလင်းဘတ်အိတ် ကြိုးပြုတ်ကာ အထဲတ
ပစ္စည်းများ ထွက်ကျသွားလေ၏။

“ကိုယ်လိုက်မှာပေါ့... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

အားလုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ရပ်
ကြည့်နေကြလေသည်။

ရှေ့ကသွားသော စုံတွဲ၏ ရွေးချယ်မှုမှာလည်း အပြစ်
ပြောစရာ မရှိသောကြောင့် Golden Future Hotel ကိုပဲ သွားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ... အားလုံးပဲ အဲဒီဟိုတယ် သွားကြတာပေါ့ဗျာ”

ချမ်းအေးက ထိုသို့ပြောပြီး ထိုက်ထိုက်နှင့် ကိုကိုမိုးတို့
အတွဲ၏ ဆလင်းဘတ်အိတ်ပြုတ်ရာမှ လွင့်ပြီး သူ့အရှေ့ကျလာ
သော ဘီးတစ်ချောင်းနှင့် ကားပေါ်အတက်တွင် ပေးလိုက်သော
ခုံနံပါတ် လက်မှတ်ကို ကောက်ယူပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ကဲ... ရန်မဖြစ်ကြနဲ့တော့၊ ဒီမှာ လက်မှတ်နဲ့
ဘီး”

ချမ်းအေးက ထိုက်ထိုက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“လက်မှတ်က မလိုတော့ပါဘူး၊ ဘီးပဲ ယူတော့မယ်”

ဟုဆိုပြီး ဘီးကိုယူကာ အိတ်ထဲထည့်လိုက်၏။

ချမ်းအေးကလည်း လက်မှတ်ကို လွှတ်ပစ်ရန်အတွက်
အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်သည်။

လက်မှတ်မှာ သူ့လက်ထဲတွင် ဂဏန်းများ ဇောက်ထိုး
(ပြောင်းပြန်)ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟင်...”

အံ့ဩသွားပြီး ရင်တစ်ချက် လှိုက်ခနဲခုန်သွားသည်။

အားလုံးက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဘာဖြစ်တာလဲဟု အလန့်
တကြား မေးလေသည်။

“ရော... ရော ဒါယူထားဦး”

ချမ်းအေးက လက်မှတ်ကို ထိုက်ထိုက်သို့ ပြန်ပေးလိုက်ပြီး
နောက် သူ့အိတ်ထဲမှ သူ့လက်မှတ်ကိုလည်း ထုတ်ယူပြီး ကြည့်လိုက်
၏။

ထိုလက်မှတ်ကို ပြောင်းပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
တစ်ဖက်ပါအတိုင်း တွေ့ရ၏။

ချမ်းအေးသည် အိတ်ထဲက ဘောပင်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး နောက် ၁၁ (တစ်နှစ်လုံး)အလယ်တွင် မျဉ်းတစ်ကြောင်းဖြတ်လိုက်သည်။

အားလုံးကလည်း သူ့အနားဝိုင်းအံ့လာကြပြီး သူ့လုပ်နေတာကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

ချမ်းအေးက မျဉ်းကြောင်းခြစ်ပြီးသောအခါ အောက်ပါ အတိုင်းဖြစ်သွား၏။

အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ မည်သို့ဆိုသော် ပေါ်လာသောစာလုံးသည် အင်္ဂလိပ်စာလုံးများနှင့် တူပြီး တစ်ဖက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

H070700919689

Hoteloasis689

ကျန်သူများအားလုံး သည်လည်း သူတို့လက်ထဲတွင် ရှိသော လက်မှတ်များကို ပြန်ရှာကာ ဖတ်ကြည့်ကြလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော့်လက်မှတ်ကလည်း အဲဒီလိုပဲ နောက်က ဂဏန်းသုံးလုံးပဲ မတူတာ”

အားလုံး ကိုယ့်လက်မှတ် ကိုယ်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ တွင် Hotel Oasis ဆိုတဲ့ စကားလုံးများမှာ တူညီပြီး အနောက်က ဂဏန်းသုံးလုံးသာ ကွဲလွဲသွားကြလေသည်။

“အနောက်က ဂဏန်းသုံးလုံးက ကျွန်တော်တို့ တည်းရမဲ့ အခန်းနံပါတ်ထင်တယ်”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်”

အားလုံးမှာ အဖြေရသွားသောကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြပြီး Golden Future Hotel ဆီသို့ သွားနေသောအတွဲကို ရုတ်တရက် သတိပေါက်ကြသည်။

“ဟိုနှစ်ယောက် မှားနေပြီ၊ လှမ်းခေါ်ပါဦး”

အားလုံးမှာ ပြေးသွားကြပြီး Golden Future Hotel ကို အဝေးက လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ခုနစ်က စုံတွဲ၏အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရတော့ပေ။ ထိုစုံတွဲသည် ဟိုတယ်ထဲ ဝင်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် Golden Future Hotel နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိသော Hotel Oasis သို့ အားလုံးဦးတည်လိုက်ကြသည်။

လက်တစ်ဖက်က ချစ်သူလက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး အခြားတစ်ဖက်ကတော့ အိတ်ကို ကိုင်ထားကြသည်။

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးလည်း ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြန်နေကြပေလိမ့်မည်။ တိုးဝှေ့သွားသော လေပြေလေးတွေက သူတို့ရဲ့ ရင်ခုန်နှုန်းကို မယူဆောင်သွားနိုင်။ ပိုလို့ပင် တိုးလာသလို ခံစားနေကြရသည်။

မိမိတို့လှမ်းနေသော ဟိုတယ်သည် မိမိတို့ဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသမှာ ဘယ်နေရာက ပါဝင်မလဲဆိုတာကို အားလုံးက သိချင်နေကြသည်။ ခြေလှမ်းတို့သည် ယခင်ကထက် ပိုသွက်နေကြ၏။

Hotel Oasis

(၅၀)

ဟိုတယ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဟိုတယ်မှာ ခမ်းနားလွန်းလှသော ဟိုတယ်တစ်ခုမဟုတ်ဘဲ သာမန် ဟိုတယ်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

သာမန်ဟိုတယ်ဟု ဆိုသော်လည်း မပြင်မဆင် အိုဟောင်း နေတဲ့ပုံစံ မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ ကြည့်ကောင်းပြီး သပ်သပ် ရပ်ရပ်ရှိသော ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ဟိုတယ်မှာ အနည်းငယ်မြင့်ပြီး အရောင်မှာလည်း အံ့မှိုင်းမှိုင်းအရောင်ဖြစ်သည်။

အားလုံးသည် ဟိုတယ်ရှေ့တွင် ခေတ္တရပ်ကြည့်ပြီး နောက် ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်...”

“ဘယ်သူမှလဲ မရှိပါလား”

အထဲတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရချေ။ ဧည့်ကြို

ကောင်တာမှာရော ဧည့်ခန်းထဲမှာပါ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရချေ။

မီးများကတော့ အောက်ထပ်တွင် လင်းထိန်နေသည်။

“အပေါ်ထပ်က ဧည့်သည်အခန်းတွေကို သွားနေလို့ ဖြစ်မယ်”

ဇော်မြင့်ဦးစကားကို တစ်ဖွဲ့လုံးက လက်ခံလိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ခုံတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်နဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး အထုပ်များကိုလည်း တစ်နေရာတွင် ပုံထားလိုက်ကြသည်။

“ကောင်တာပေါ်မှာ လူခေါ်ဘဲလ် ရှိတယ်ကွ”

ကိုကိုမိုးက ကောင်တာပေါ်မှ ဘဲလ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ပြီး နောက် ထိုင်နေရာမှထကာ ကောင်တာနားသို့ သွားလိုက်၏။

“ကလင်... ကလင်”

ကောင်တာပေါ်တွင် တင်ထားသော ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ကလင်... ကလင်”

ဘယ်သူမှ ထွက်မလာချေ။

ဆက်ကာဆက်ကာ နှိပ်သော်လည်း မည်သို့မှ ထူးခြားမလာဘဲ ရှိနေသည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား”

ချမ်းအေးထိုင်ခုံရှေ့က စုံတွဲက ဝင်ပြောလေ၏။

“မီးတွေထွန်းထားပြီး ရှေ့ခြံတံခါးတွေလည်း ဖွင့်ထားတာပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“အိပ်ပျော်နေကြတာများလား”

ထို့နောက် ကောင်တာနောက်ဖက်မှာများ အိပ်ပျော်နေကြလားဆိုပြီး ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြည့်သော်လည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရချေ။

အားလုံးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ချမ်းအေးက-

“အပေါ်ထပ် တက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုပြီး အပေါ်ထပ်ကို လှေကားကနေတစ်ဆင့် တက်သွားလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

ကိုကိုမိုးနှင့် မျိုးမြင့်အောင်က ချမ်းအေးနောက်ကနေ လိုက်တက်သွားသည်။

အောက်ထပ်တွင် နေကြာခင်၊ ထိုက်ထိုက်၊ ဇော်မြင့်ဦး မိုမိုဟန်၊ မောင်ကြည်ကြိန်း၊ သူဇာအေး၊ နီလာခိုင်နှင့် မေသင်းခိုင်တို့ ကျန်ခဲ့ ကြလေသည်။

နေလင်းကလည်း အောက်ထပ်ရှိ အခန်းအချို့ကို ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ထသွားလေ၏။

(၅၁)

ခဏအကြာတွင် အပေါ်ထပ် တက်ကြည့်သောသူများ
ပြန်ဆင်းလာကြသည်။

“တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“ဟင်. . .”

အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ မိန်းကလေးတွေက
တော့ ကြောက်ရွံ့သလိုပုံစံဖြင့် သူတို့ချစ်သူနားကို ပြေးကပ်ကြ
သည်။

“ဟိုတယ်က အိုဟောင်းနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပျက်နေ
တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဝန်ထမ်းတွေရော၊ တည်းခိုတဲ့လူတွေရော တစ်ယောက်မှ
မရှိဘူး”

ချမ်းအေးစကားကြောင့် အားလုံး ကြက်သီးထသွားလေသည်။

ထိုစဉ် အောက်ထပ်ကို လျှောက်ကြည့်နေသော နေလင်း
ပြန်ရောက်လာ၏။

“အောက်ထပ်မှာလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“ဟင်. . . ဒါဆို ဘာဟိုတယ်ကြီးလဲ”

ထိုက်ထိုက်က စိတ်ညစ်သည့် လေသံဖြင့် ဝင်ပြောလေ၏။

အားလုံးမှာ ပင်ပန်းနေပြီး နားလည်းနားချင်နေပြီ ဖြစ်
သည်။ သို့သော် ယခု ဟိုတယ်တွင် တစ်ယောက်မှ မတွေ့သော
ကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပဲ အားလုံးတွေဝေသွားကြခြင်း ဖြစ်
သည်။

“ဟိုဘက်က ဟိုတယ်နှစ်ခုကို သွားကြည့်မလား”

ဇော်မြင့်ဦးက ဝင်အကြံပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုအကြံကိုတော့ အားလုံးက လက်မခံကြပေ။
မည်သို့ဆိုသော် သူတို့၏လက်မှတ်မှာ တည်းခိုရမည့် လိပ်စာသည်
ဒီဟိုတယ်ဆိုတာကို ကျိန်းသေနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်-

“ဟေ့. . . ဒီမှာ ကြည့်ကြပါဦး”

အားလုံးမှာ အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။
ကိုကိုမိုးသည် ကောင်တာနောက်တွင်ရှိသော နံရံကပ် ဗီဒီယိုကို
ဖွင့်ပြီး အားလုံးကြားအောင် လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အားလုံးမှာ စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကောင်တာနားကို စုပြုပြီး သွားလိုက်ကြသည်။

“ဟာ... သော့သေတ္တာပဲ”

ဗီရိုထဲတွင် ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးရဲ့ အခန်းအားလုံးသော့ကို နံပါတ်စဉ်တပ်ပြီး ချိတ်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သော့များ တန်းစီချိတ်ထားသော အပေါ်ရှိ စာကို လည်း အားလုံးပြိုင်တူ ဖတ်မိလိုက်ကြသည်။

တစ်ယောက်ကို သော့တစ်ချောင်းနဲ့ တစ်
ယောက်တစ်ခန်း နေရန်အတွက်သာ...

(၅၁)

ထိုစာသားကြောင့် အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ကောင်မလေးတချို့ကတော့ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရမှာကို ကြောက်လန့်နေပုံရသည်။

ကောင်လေးတွေကလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြသည်။

“အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး”

သူဇာအေးက သူ့ချစ်သူကြည်ကြိမ်း (ချမ်းအေးတို့ ထိုင်ခုံဘေးနားက စုံတွဲ)ကို တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်ကြည်ကြိမ်းကလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ အားလုံးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

အားလုံးကလည်း သူတို့နှစ်ဦးကို ပြန်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ချစ်သူများသည်လည်း အခန်းထဲတွင် တစ်ဦးတည်း နေရုံကြမည့်ပုံ မပေါ်ချေ။

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

မျိုးမြင့်အောင်က ဝင်မေးသည်။

“ကျွန်မကတော့ တစ်ယောက်ထဲ မနေရဲဘူးနော်”

မျိုးမြင့်အောင်ရဲ့ချစ်သူ နီလာခိုင်ကလည်း သူ့ချစ်သူကို တိုးတိုး လေး ကပ်ပြော၏။

အားလုံးမှာ ဆုံးဖြတ်ရ ခက်သွားသည်။ သော့သေတ္တာထဲရှိ စာသားကိုလည်း တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ် နေကြာခင်က သော့သေတ္တာနားသွားကာ လက်မှတ်နှင့်သော့ကို တိုက်ကြည့်ပြီး သော့တစ်ချောင်း ယူလိုက်၏။

အားလုံးက သူမ၏ အပြုအမူကိုသာ ကြည့်နေကြလေသည်။

“ကျွန်မကတော့ သူပြောထားတဲ့အတိုင်း လိုက်နာသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီတစ်ညကိုတော့ ကြိုးစားပြီး ဖြတ်သန်းရမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အားလုံးအတွက် တစ်ခုခု ထူးမှာပါ”

ထိုသို့ပြောပြီး ချမ်းအေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ချမ်းအေးက ခေါင်းတစ်ချက် ငြိမ်ပြလိုက်ပြီးနောက် သော့သေတ္တာဆီသို့သွားကာ သူယူရမည့် သော့ကို ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ကိုကိုမိုးတို့စုံတွဲ . . . ။ မိဘနှစ်ပါးက လွှတ်လိုက်တဲ့ ဇော်မြင့်ဦးနှင့် မိမိဟန် . . . စသည့် စုံတွဲအသီးသီးက ကိုယ်နဲ့

သက်ဆိုင်သော သော့များကို ယူလိုက်ကြသည်။

‘ သို့သော် ချမ်းအေးထိုင်ခုံရှေ့က ထိုင်ခဲ့သည့် နေလင်းနှင့် မေသင်းခိုင် စုံတွဲကတော့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် သော့ တစ်ချောင်းသာ ယူလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ယူလိုက်ခြင်းကို အားလုံးက ဘာမှ ဝင်မပြောချေ။ မိမိ ‘ရွေးချယ်မှုနှင့် မိမိဖြစ်သည်။

ရွေးချယ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာမည့် နောက်ပိုင်းကိစ္စသည် ၎င်းရွေး ချယ်မိသူနှင့်သာ ဆိုင်သည်။

အားလုံးကိုလုံသော့ကိုယ် ယူပြီးနောက် ကိုယ်သွားရမည့် အခန်းကို သွားရန်အတွက် လှေကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ မိန်းကလေးများ၏ အခန်းသည် အပေါ်ထပ်တွင်သာ ရှိသည်။

ချမ်းအေးက နေကြာခင်ရဲ့အခန်းကို လိုက်ပို့၏။ အခြားစုံတွဲများကလည်း သူတို့ချစ်သူများရဲ့ အခန်းရှေ့သို့ လိုက်ပို့ကြသည်။

“မနက်ကြမှပဲ တွေ့မယ်”

ချမ်းအေးက သူ့ချစ်သူကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

နေကြာခင်ကလည်း ချမ်းအေး ဆင်းသွားသည့် အောက်ထပ်အထိ လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

(၁၂)

ချမ်းအေးသည် သူ့အခန်း ဟုတ်မဟုတ် တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်သည်။ သေချာသည်ဆိုမှ တံခါးကိုဖွင့်ကာ အခန်းထဲသို့
ဝင်လိုက်၏။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး ကျယ်ဝန်းလှသည့် အခန်းတစ်ခန်း
ဖြစ်သည်။ တီဇွဲ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ ခုတင်အကျယ်တစ်ခုနဲ့ အဝတ်စီနီ
တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ကျန်တဲ့အခန်းအတွင်းရှိ အလှဆင်ပစ္စည်းအချို့ကိုလည်း
တွေ့ရ၏။ ထူးခြားတာက ပြတင်းပေါက်နှင့် ဖုန်း မရှိချေ။

ဒါကတော့ ကိစ္စမရှိပါ။ အဲယားကွန်းရှိသောကြောင့် အခန်း
အတွင်း သက်သောင့်သက်သာ ရှိနေသည်။

ထို့နောက် အထုပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချလိုက်ပြီး ခုတင်
ပေါ်သို့ ပစ်လွှဲလိုက်၏။

“ဟူး...”

အခုမှပဲ အနားရတော့သည်။

(၁၃)

“လှလောက်”

အခန်းတံခါးကို လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ သူ့ချစ်သူကို မြင်ရ
သေးလားဆိုပြီး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

မမြင်ရသောအခါမှသာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ အခန်းထဲတွင်
အဆင့်မြင့် ဟိုတယ်တွင် ရှိလေ့ရှိသော ပစ္စည်းများကို တွေ့လိုက်ရ၍
စိတ်ကျေနပ် သွားသည်။

ထို့ကြောင့် အခန်းပေါက်ဝရှိ အထုပ်ကို ယူပြီး အခန်းထဲသို့
ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

“လှလောက်”

တံခါးသံမှာ ဖွင့်တုန်းကနဲ့ မတူဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေသော
ကြောင့် တံခါးဘုကို ပြန်လှည့်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးမှာ လုံးဝ
ပွင့်မလာတော့ချေ။

(၅၄)

ထိုက်ထိုက်သည် တံခါးကို ဘယ်လိုပြန်ဖွင့်ဖွင့် မပွင့်သော
ကြောင့် စိတ်ညစ်သွားလေသည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

တံခါးကို လက်နဲ့ရိုက်ထုပြီး အပြင်မှာများ တစ်ယောက်
သောက် ချိုးမလားဆိုပြီး လှမ်းအော်ခေါ်ကြည့်သေး၏။

တစ်ယောက်မှ ပြန်ထူးသံ မကြားရချေ။

“ဒုက္ခပဲ”

တံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုသာ မရမက လှည့်ဖွင့်နေသည်။

ဘယ်လို ဖွင့်ဖွင့်မပွင့်ချေ။

ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်သွားသည့်အပြင် ဝမ်းနည်းစိတ်၊ အားငယ်
စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်သွားလေသည်။ ချစ်သူနဲ့ တစ်ခန်းထဲ အတူ

နေရရင် ကောင်းသားဟု စိတ်ထဲတွေးမိလိုက်သည်။

ငိုချင်သလိုလိုလည်း ဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် တံခါးကို
ဖွင့်မရသည့်အဆုံး တံခါးကိုမှီပြီး မတ်တတ်ရပ်နေမိမှပဲ အခန်းထဲကို
အသေအချာ ကြည့်မိလေသည်။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး အဆင့်မြင့်ဟိုတယ်နီးပါး ပြင်ဆင်ထား
သောကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

ပင်ပန်းလာသောကြောင့် သားနားသော ခုတင်ကြီးကို တွေ့
လိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်းပင် အိပ်ချင်သွားသည်။

တံခါးဖွင့်လို့ မရသည့်ကိစ္စကို ခေတ္တမေ့ထားလိုက်ပြီး
ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လွှဲချလိုက်လေသည်။

မနက်ဖြန်မနက်မှာတော့ သူ့ချစ်သူက အပြင်ကနေ
တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိမ့်မည်ဟု တွေးရင်း မျက်လုံးများ စဉ်းကျလာ
သည်။

ထိုသို့ဖြင့်

အမျိုးသမီးများ အားလုံးသည်

ဟိုတယ်ခန်းထဲတွင် ပိတ်မိသွားကြပြီ...

အမျိုးသား အားလုံးကတော့

ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့်

စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။

ညသန်းခေါင် (၁၂ : ၀၀) တိတိ အချိန်တွင်-

(၅၅)

“တိ... တိ... တိ”

ရုတ်တရက် ဆူဆူညည် အသံကြောင့် ချမ်းအေးမှာ အိပ်နေရာမှ လန့်နှိုးသွားလေသည်။

ရုတ်တရက် ဘယ်ရောက်နေမှန်း မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေသေးသည်။ နောက်မှ ပြန်သတိရပြီး ဟိုတယ်ထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားမှန်း သတိထားမိလိုက်သည်။

“တိ... တိ... တိ”

အသံက မရပ်သွားဘဲ ထွက်ပေါ်နေသောကြောင့် လိုက်ရှာကြည့်ရာ အိပ်ရာဘေးက စားပွဲပေါ်ရှိနာရီမှ အသံမြည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နာရီကို လှမ်းယူပြီး ပိတ်လိုက်၏။

“ဆယ့်နှစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်”

သူ့အိပ်ပျော်သွားတာ တစ်နာရီလောက်ပဲ ရှိသေးသည်။

ထို့နောက် မျက်နှာကြက်က မီးအလင်းရောင်ကြောင့်

ချက်ချင်း အိပ်မပျော်သေးဘဲ ဖြစ်နေသေးသည်။

မီးကိုပိတ်ပြီးမှ အိပ်ရန်စဉ်းစားမိသောကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်သည်။ မီးခလုတ်ရှိရာ သွားမလို့ပြင်စဉ် တီဇွန်နောက်က နံရံပေါ်ရှိ စာသားများကြောင့် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

စာသားများမှာ သေးပြီး များပြားလှ၏။ ထို့ကြောင့် နံရံနားတပ်ကာ ထိုစာသားများကို ဖတ်ကြည့်မိသည်။

“ဟင် . . .”

(၅၆)

“တိ . . . တိ . . . တိ”

အသံတစ်သံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားသည်။

အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ နာရီက မြည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အိပ်နေရင်းမှ နာရီကို လှမ်းဆွဲယူကာ ပိတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် နာရီက ဝေးနေသောကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှ မထချင်ဘဲ ထလိုက်ရသည်။

“တိ . . . တိ . . . တိ”

မရပ်မနားမြည်နေသော နာရီကို ပိတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာပဲ ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရေဆာလာသောကြောင့် ရေခဲသေတ္တာဆီသွားကာ ရေတစ်ခွက် သောက်လိုက်သည်။

ရေသောက်ပြီးနောက် ဘူးကို ပြန်ထားကာ ခုတင်ဆီသို့

၂၇၂

လူနေ

ပြန်လှည့်ရာတွင် ခြေရင်းဘက်နံရံပေါ်ရှိ အရာများကြောင့်
တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သေသေသွားလေသည်။

“ဘာစာတွေလဲဟ”

■

(၅၇)

နာမိပြည်လာပြီးနောက် ပြန်အိပ်၍မရသော တိုကိုမိုးသည်
နံရံပေါ်ရှိ ရေးထားသောစာများကြောင့် ပြန်မအိပ်နိုင်တော့ဘဲ
ထိုစာများကိုသာ ဖတ်နေမိတော့သည်။

“ငါဝင်လာတုန်းက မရှိပါဘူး”

ထိုသို့ ရေရွတ်ရင်း ခုတင်ပေါ်က ထလိုက်သည်။

ထို့နောက် စာများရေးထားရာသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

■

ရေဒီယို

အီတလီနိုင်ငံတွင် ဂူဂလီယယ်လ်မိုး မာကိုနီဆိုသူ သည် ကလေးဘဝကပင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား၏ အစွမ်းကို များစွာ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အသက် ၂၀ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ရေဒီယို အသံလွှင့်ခြင်းကို ပထမအကြိမ် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့၏။ မော့စ်ကြေးနန်း ရိုက်နည်း သင်္ကေတတွင် ပါရှိသော အစက်သုံးစက်ပါရှိသည့် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ အက်စ် (S) အသံထွက်ကို သူ၏ အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှ အခြား ထောင့်တစ်နေရာသို့ ပေးပို့နိုင်ခဲ့သူ အယ်လဖရန်ဆိုသူ နှင့် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အသံသင်္ကေတ ပေးပို့ချက်များကို ထို့ထက်ဝေးသော နေရာများသို့ ဆက်၍ ပေးပို့နိုင်ခဲ့သည်။

မာကိုနီ၏ သိပ္ပံစမ်းသပ်အောင်မြင်မှုများကို အီတလီ အစိုးရက စိတ်မဝင်စားသဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ရောက် ရှိသွားသည်။ အင်္ဂလန်တင် သူ၏ စမ်းသပ်အောင်မြင်မှု များကို ဗြိတိသျှစာပို့တိုက်ဌာနက အားပေးကူညီသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၉၀၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၂ ရက်တွင် အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်သန်း၍ မော့စ်သင်္ကေတများကို ရေဒီယို

အများနည်းတူ

အားလုံးသည်၊ (၁၂)နာရီတိတိတွင်

နာရီသံကြောင့် နိုးလာကြပြီး

နံရံပေါ်ရှိ စာများကြောင့်

ပြန်မအိပ်နိုင်ကြတော့ဘဲ

ထိုစာများကိုသာ ဖတ်ကြည့်မိသည်။

နည်းဖြင့် ပေးပို့နိုင်ခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ ရေဒီယိုများ၏ အစဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ရေဒီယိုများပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ရေဒီယိုမှနေ၍ ပထမဦးဆုံး အသံလွှင့်ဟောပြောခဲ့သူမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ပစ္စဘတ်တက္ကသိုလ်မှ အာရ်အေဖတ် ဆင်ဒင်ဆိုသူဖြစ်၏။ ၁၉၀၆ ခုနှစ်၊ ခရစ္စမတ်နေ့ မတိုင်မီ တစ်ရက်အလိုတွင် သူသည် ဟောပြောချက်နှင့် တေးဂီတတို့ကို ခရီးမိုင် အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ရှိ စေရန် ရေဒီယိုမှတစ်ဆင့် ထုတ်လွှင့်နိုင်ခဲ့သည်။

မာကိုနီ၏ အသံလွှင့်လုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီသည် ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန် ၁၂ ရက်တွင် အော်ပရာအဆိုတော် အမျိုး သမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ နယ်လီမယ်လဘာဆိုသူ၏ တေးသံ ကို လွှင့်ထုတ်၍ ရေဒီယိုမှ ဖြေဖျော်နိုင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် တွင် ရေဒီယိုမှ ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်များကို အသံ လွှင့်ခြင်း မပြုရဟု အာဏာပိုင်တို့က ပိတ်ပင်တားဆီး လိုက်ကြ၏။ သူတို့၏ အကြောင်းပြချက်မှာ ဤမျှ အရေးကြီးသော ဆက်သွယ်ရေး နည်းလမ်းဖြင့် ဖြေဖျော်ရေး ကိစ္စများကို ထုတ်လွှင့် ခြင်းမှာ သေးသိမ်လွန်းသည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုပိတ်ပင်မှုကို ၁၉၂၁ ခုနှစ် သို့ ရောက်သောအခါ လျော့ပေါ့လိုက်ပြီး ရေဒီယို

အသံလွှင့် အစီအစဉ်တွင် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှ 'ဟောပြောချက်နှင့် တေးဂီတတို့ကို ထည့်သွင်း၍ ထုတ် လွှင့်ခွင့် ပြုခဲ့သည်။

စိတ်ဓမ္မိယို

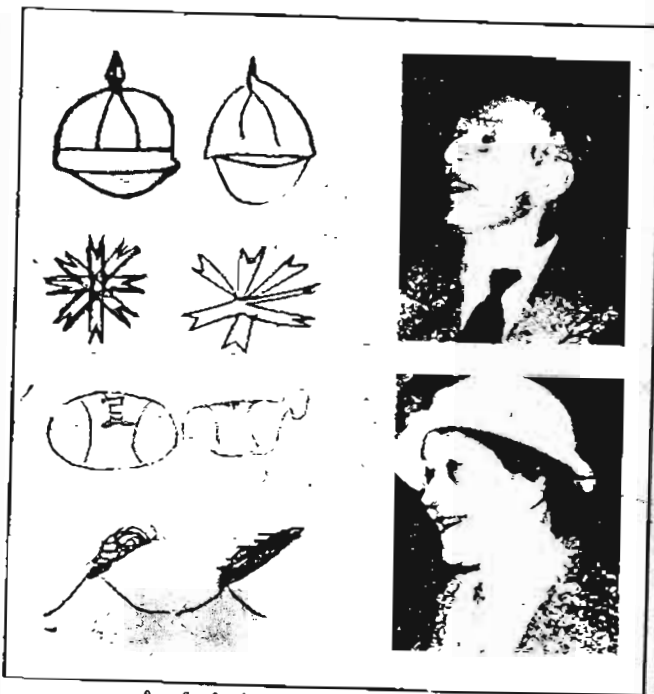
၁၉၂၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် စာရေးဆရာ အမ်
တန်ဆင်ကလဲအား (Upton Sinclair)နှင့် ပူးပေါင်း
ပါဝင်ပေးသည့် သူ၏ ဇနီးဖြစ်သူ မေရီတို့သည် စိတ်
ဓမ္မိယိုဟု အမည်ပေးထားသည့် မနော အဆက်အသွယ်
ကို လုပ်ကိုင်ပြသရန် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

(ယခုခေတ်အခါတွင်တော့ တယ်လီပသီ (Telepathy)၊
အဝေးတွင် ရှိနေကြသူနှစ်ယောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
စိတ်အာရုံဖြင့် ဆက်သွယ်မှုဟု ခေါ်ဆိုရပေမည်။)

စာရေးဆရာ ဆင်ကလဲအားက ရုပ်ပုံလေးများကို
အခြား တစ်ဖက် ခန်းတွင်ရှိသော ဇနီးဖြစ်သူထံ စိတ်ဖြင့်
ထုတ်လွှင့် ပေးပို့ရာ တစ်ဖက်ခန်းရှိ သူမကလည်း
ဆင်ကလဲအား ပေးပို့သည့် ရုပ်ပုံ များနှင့် အနီးစပ်ဆုံး
တူသည့် ရုပ်ပုံများကို လက်ခံရရှိကြောင်း အံ့သြဖွယ်
တွေ့ရှိရလေသည်။

သူတို့၏ စမ်းသပ်မှုများကို ထုတ်ဝေသော စာအုပ်
တွင်လည်း အဲလ်ဘတ်အိုင်စတိုင်းက ဆင်ကလဲအား၏
ကောင်းသောစေတနာနှင့် ယုံကြည်အား ထားရမှုများ
မှာ သံသယ မရှိထိုက်ကြောင်း ရေးသားခဲ့လေသည်။

အခန်းတိုင်းရှိ လူအားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေကြပြီး နောက်ထပ်
ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာပိုဒ်ကို ဆက်ဖတ်မိကြလေသည်။

သုတေသီ အင်္ဂတန်ဆင်တလဲယားနှင့် ခန်းပြစ်သူ အဝမ်းသစ်ခံ ခေါ်
မေဇိုက လတ်ခံရရှိသော ပုံများမှာ လတ်ယာသတ်တ ပုံများ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ထိုသို့နှင့် ဆင်တူသော စမ်းသပ်မှုပေါင်းကို ပညာရှင် တော်တော်များများကလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန် ဖြင့် စမ်းသပ်ခဲ့ကြလေသည်။

တချို့မှာ အကုန်လုံး မမှန်ကြဘဲ၊ တချို့ကတော့ တော်တော်များများကို မှန်ကြလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဆက်ရေးပါက စာအုပ်တစ်အုပ် မက ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုလိုရင်းကိုပဲ ရေးသားပါ မည်။

ရှေးကရေးခဲ့တဲ့ မာကိုနီရဲ့ ရေဒီယိုကုမ္ပဏီသည် (၁၉၂၀) လောက်တွင် အလုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခု စိတ်ရေဒီယိုသည်လည်း (၁၉၂၀)လောက်က ခေတ်စားခဲ့သော စိတ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ရေဒီယို ထုတ်လွှင့်မှုဟု ဆိုရပေမည်။

ရေဒီယိုတွင် ထုတ်လွှင့်သူနှင့် လက်ခံနားထောင်သူ ရှိပြီး စိတ်ရေဒီယိုတွင်လည်း ထုတ်လွှင့်တဲ့သူနဲ့ လက်ခံယူတဲ့သူ ရှိပါသည်။

ရေဒီယိုတွင် ထုတ်လွှင့်မည့်အချိန်ကို လက်ခံ နားထောင်သူက သိမှသာ လက်ခံနားထောင်နိုင်ပေသည်။

ဤနည်းအတိုင်းပဲ စိတ်ရေဒီယိုကို လွှင့်ရာတွင်လည်း အချိန်တစ်ခု သတ်မှတ်ကာ လုပ်ဆောင်မှသာ ပို့လွှင့်သူနှင့် လက်ခံသူတို့က အဆင်ပြေမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ဤတိုက်သို့ ရောက်ရှိသော
စုံတွဲများသည်လည်း ဤပရိုဂရမ်အစတွင် ရေဒီယို
ဖြင့် ဒေတာများ ကို လက်ခံနားဆင်ပြီး ယခု နေရာ
သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီပရိုဂရမ်
၏ နောက်ဆုံးအစီအစဉ်တွင် စိတ်ရေဒီယို အသုံး
ပြု၍ ဒေတာများရယူတာ နောက်ဆုံးအဆင့်တို့
ဖြစ်ကျော်ရပေမည်။

“ဟင်”

အားလုံးတုန်လှုပ်ပြီး ယောက်ယတ်ခတ်သွားလေသည်။

“ဘာကြီးလဲ... ဟ”

မယုံကြည်သူနဲ့၊ တွေဝေသူနဲ့... အားလုံးမှာ အိပ်ချင်
စိတ်ပင်ပျောက်ကာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြသည်။
သို့သော် စိတ်များကို တည်ငြိမ်အောင်ထားကာ နံရံပေါ်ရှိ
စာများကို ဆက်ဖတ်လိုက်၏။

စိတ်ဇေယျာယိုများကို စမ်းသပ်ချက်များအရ ထိုသို့။
ဒေတာပို့လွှတ်ချက်များမှာ မိဘနှင့်သားသမီး၊ မောင်
နှမ၊ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း၊ ချစ်သူ၊ လင်မယား
စသည့် စိတ်ခံစားမှုတွင် အမြင့်ဆုံးဖြစ်သည့် သံယောဇဉ်
ရှိသူများတွင် ပို၍ ပို့လွှတ်ရတာ လွယ်ကူကြောင်း
အထောက်အထားများ တွေ့ရှိရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုတစ်ကြိမ် စိတ်ပို့လွှတ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်
မှ ပို့လွှတ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သင်တို့ချစ်သူနှစ်ဦးမှ တစ်ဦး
ကိုတစ်ဦး စိတ်ဇေယျာ ပို့လွှတ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ယောက်ျားလေးများ ပို့လွှတ်ရမည့် စာလုံးကို အခန်း
ထဲရှိ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲတွင် စာရေးသားထည့်သွင်းထားပါ
သည်။

အကယ်၍ သင်တို့မပို့လွှတ်ခဲ့ပါက မနက်ဖြန်မနက်
(၈)နာရီ တွင် ဟိုတယ်ရှေ့၌ ရပ်ထားသော ကားရှိရာသို့
သင်တို့ အချိန်မီ ရောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

မည်သို့ဆိုသော် သင်တို့၏ ချစ်သူများသည် သင်တို့
ပို့လွှတ်သော နံပါတ်ကိုရမှသာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်နိုင်
မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သင်က ထိုသို့ ပို့လွှတ်ပြီး မဟုတ်ဘဲ

မိန်းကလေး၏ အခန်းနားသို့သွားကာ အော်ပြောခြင်း
စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ပါက စုံတွဲတစ်တွဲတည်း အခန်းထဲ
တွင် အတူတူနေခဲ့သည့် သင်တို့နှင့် အတူပါလာသော
စုံတွဲအတိုင်း ဒီဇေယျာ ပရိုဂရမ်ကနေ ထွက်ခွာသွားရ
မည် ဖြစ်သည်။

ပို့လွှတ်ရန်မှာ ယောက်ျားလေးက စာရွက်ပေါ်ရှိ
အရာများကို သေချာမှတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် သက်
သောင့်သက်သာ လဲလျောင်းကာ သင့်ချစ်သူကို စိတ်
ထဲမှာ မျှော်မှန်းပြီး သူ့ဆီသို့ စိတ်ဖြင့် ပို့လွှတ်ရမည်
ဖြစ်သည်။ လက်ခံရမည့် ချစ်သူမိန်းကလေးမှာလည်း
ခုတင်ပေါ်၌ သက်သောင့်သက်သာ လဲလျောင်း၍
ပို့လွှတ်သောအရာကို လက်ခံရမည်ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲ
ပေါ်လာသော အရာများအား ဘေးတွင် အသင့်ချထား
ရမည်ဖြစ်သော စာရွက်ပေါ်တွင်ချရေးကာ ဖြစ်နိုင်သည့်
နံပါတ်အား တံခါးလက်ကိုင်ဘု အဖုံးကိုခွာ၍ ရိုက်နှိပ်ပြီး
တံခါးဖွင့်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ထိုမှသာ မနက်ပိုင်းထွက်ခွါမည် ဖြစ်သော ဘတ်(စ်)
ကားကို ချစ်သူနှစ်ဦးစလုံး မိမည်ဖြစ်သည်။

စိတ်ဇေယျာ စတင်ရမည့် အချိန်မှာ ၁၈၀၀ နာရီ
တိတိတွင် ဖြစ်သည်။

(၅၈)

ချမ်းအေးသည် စာများကို ဖတ်ပြီးနောက် ခုတင်ဘေးရှိ
အံ့ဆွဲသို့ သွားကာ ဖွင့်လိုက်၏။

အံ့ဆွဲထဲတွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
စာရွက်ပေါ်တွင် နံပါတ်တစ်ခုရေးထားလေ၏။

12

ထိုနံပါတ်သည် သူ့ချစ်သူ တံခါးအား ပွင့်စေနိုင်မည့်
နံပါတ် ဖြစ်သည်။ နံရံပေါ်က စာများကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

ဒီအချိန်မှာ ယုံကြည်မှု၊ မယုံကြည်မှုကို အငြင်းပွားရတော့
မည်မဟုတ်သောကြောင့် ထိုစာပါအတိုင်းဘဲ လုပ်ရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ဒီအခန်းထဲတွင် ပြောစရာမုန်းနှင့် ထွက်ပေါက်
အဖြစ် ပြတင်းပေါက် မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အခြားအခန်းများလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိ
လိုက်သည်။ အခုအချိန်ဆိုရင် သူ့ချစ်သူမှာ ကြောက်လန့်နေမလား
ဟု စိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင့်ဖြစ်နေမိသည်။

တောက်လျှောက်အောင်မြင်လာခဲ့ပြီးမှ နောက်ဆုံးမှာ
လက် လျော့လိုက်ရတော့မှာလား။

အောင်မြင်ခဲ့ပါက ရှေ့တွင် မိမိတို့စုံတွဲအတွက် ဘာတွေ
ကောင်းတာတွေ လာမလဲဆိုတာ မသိပေမဲ့ ရွေးချယ်စရာမရှိသည့်
လမ်းတွင် ရှိသည့်နည်းကိုသာ အောင်မြင်အောင် လုပ်ရပေမည်။

နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ၁ နာရီထိုးဖို့ ၁၅ မိနစ်
လိုသေးသည်။ စိတ်ထဲက ငြိမ်စိတ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်ပြီး ရေအမြန်ချိုးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရေချိုးလိုက်သောကြောင့် လန်းလန်းဆန်းဆန်း
ဖြစ်ကာ အကြောများ ပြေလျော့သွားလေသည်။

၁၀၀ နာရီထိုးပြီ ဖြစ်သည်။

ခုတင်ပေါ်၌ တက်ကာ စိတ်ကို တစ်ကိုယ်လုံး လျော့ထား
လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ပို့လွှတ်ရမည့်ဂဏန်းကို အာရုံပြုလိုက်သည်။
စိတ်တွေက ယောက်ယက်ခတ်နေသောကြောင့် အာရုံများ စုစည်းလို့
မရချေ။

၂၈၈

လူနေ

ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ အသက်ကိုလည်း
ပုံမှန် ရှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးကို တစ်ဖန် ပြန်မှိတ်ကာ
အာရုံပြုလိုက်ပြန်သည်။ အတွေးထဲတွင် ကိုယ့်ချစ်သူ၏ အရိပ်
အယောင်များ ပေါ်လာ၏။

12... 12... 12...

ပျောက်သွားပြန်သည်။ အမည်းရောင် မြင်ကွင်းများကိုသာ
မြင်နေရပြီး ဘာမှ မမြင်တော့ချေ။

12... 12... 12...

အရောင်တွေလိုလို ဘာလိုလို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် စိတ်ကို
ထပ်မံ စုစည်းလိုက်သည်။

12... 12...

ပြီးနောက်-

.....
.....
.....
.....
.....

မနက် ၇ : ၀၀ နာရီ

(၁၉)

အိတ်ကိုကိုင်ပြီး အခန်းထဲကနေ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်
လိုက်၏။ အပေါ်ထပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်မှ ဆင်းလာတာကို မတွေ့ရသောကြောင့် စိုး
ရိမ်စိတ် နည်းနည်းဝင်သွားလေ၏။

တက်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား။

ထိုအတွေးကြောင့် စိတ်ကို ပြန်စုစည်းထားလိုက်ရသည်။
သူတို့ ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်နိုင်
သည်။

ထို့ကြောင့် အိတ်ကိုဆွဲကာ ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့၏။
ဟိုတယ်ရှေ့တွင် Mini Bus ပုံစံကားလေး တစ်စီးရပ်ထား၏။ ကား
မှာ အဝါရောင်ဖြစ်ပြီး ဘေးတွင် အင်္ဂလိပ်စာတန်းတစ်ခု ရေးထိုး
ထားလေ၏။

ထိုကားရှေ့တွင် ညက ကားပေါ်က အတူဆင်းခဲ့ကြသော
စုံတွဲများမှ ယောက်ျားလေးများကို တွေ့ရသည်။

သို့သော်လည်း အတူအိပ်ကြသော စုံတွဲမပါဝင်ချေ။ ထိုသူ

များ၏ မျက်နှာများမှာလည်း ဟိုတယ်ထဲသို့သာ ရောက်နေကြ၏။
ထို့ပြင် သူတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း စိုးရိမ်စိတ်များကို အထင်း
သား တွေ့နေရသည်။

“ချမ်းအေး... မင်းလည်း... ညက...”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူတို့ဆီမှ သက်ပြင်းချသံအချို့ ကြားလိုက်ရသည်။

“သူ... သိမှ သိပါ့မလား မသိဘူး”

ဇော်မြင့်ဦး၏ တိုးတိုးလေးရေရွတ်သံ ဖြစ်သည်။

အခြားသူများကလည်း သူ့အတိုင်းပဲ တွေးပူနေကြလေ
သည်။ ညက ကောင်းကောင်း မအိပ်ရခြင်းတို့ကြောင့်လည်း လူ
တစ်ကိုယ်လုံး နိုးချည့်နေသည်။

ချမ်းအေးက သူတို့ဘေးနားတွင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။
အားလုံး၏ မျက်လုံးများသည် ဟိုတယ်ဝင်ပေါက်ဆီသို့သာ ရောက်
နေကြလေသည်။

ဟိုတယ်ထဲက တစ်ယောက်မှ ထွက်မလာချေ။

၇:၁၈ မိနစ်

အားလုံးက ဂဏ္ဍာမငြိမ် ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့ပို့တာပဲ
မရောက် လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ပဲ နံရံပေါ်က ရှေးထားတဲ့
စာတွေကို မမြင်လို့လား။

၇:၃၀ မိနစ်

“ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်တော့မယ်ဗျာ”

မောင်ကြည်ကြိမ်းက ဟိုတယ်ထဲ ဝင်မည်လုပ်နေ၍ အားလုံးက ဝိုင်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။

သူ့ကိုသာ ဝိုင်းဆွဲလိုက်ရသည်။ အားလုံးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ လည်း ဟိုတယ်ထဲကို ပြေးဝင်သွားချင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

၇:၄၀ မိနစ်

အပေါ်ထပ်ကနေ တစ်ယောက် ဆင်းလာနေသည်ကို သူတို့ ငါးယောက်လုံးတွေ့လိုက်ရသည်။

အဝေးကဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်သူမှန်း သဲသဲကွဲကွဲ မတွေ့ရချေ။ အားလုံးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသောကြောင့် ဟိုဘက် လျှောက်ရမလို၊ ဒီဘက်လျှောက်ရမလို ဖြစ်နေကြသည်။

“ဟာ. . .”

ထိုအမျိုးသမီးသည် အပြင်သို့ ထွက်လာပြီဖြစ်သည်။

ချမ်းအေးဘေးနားက တစ်ယောက်က ပြေးထွက်သွားလေ

၏။

“သူ့ဇာ”

အော်လည်းအော် ပြေးလည်း ပြေးလေသည်။

ကျန်တဲ့သူများက ဝိုင်းသွားလေ၏။ ပြေးသွားသောသူမှာ

မောင်ကြည်ကြိမ်းဖြစ်ပြီး ထွက်လာသောသူမှာ သူ၏ချစ်သူ သူ့ဇာ အေး ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှာတုန်းက ချမ်းအေးတို့ ခုံရဲ့ဘေးနားက စုံတွဲဖြစ်သည်။

“အချစ်ရယ် ကြာလိုက်တာ။ ကိုယ်က မရများ မရဘူး လားလို့။”

“ရပါတယ်. . . အလှပြင်နေလို့ ကြာသွားတာ”

“ဟင်. . . ကိုယ်ပို့တာရတယ်. . . ဟုတ်လား”

“အင်း. . .”

“ဟာ. . .”

မောင်ကြည်ကြိမ်းမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်သွားပြီး သူ့ချစ်သူကို ချီမြှောက်လိုက်လေ၏။

သူ့ဘဝတွင် အခုလောက်ပျော်သည့် အချိန်မရှိတော့ပေ။ သူတို့နှစ်ဦး၏ သံယောဇဉ် ခိုင်မာလို့သာ ထိုသို့ရသည်ဟု တွေးထင် လိုက်သည်။

၇:၅၀ မိနစ်

ကျန်တဲ့သူများမှာ စိတ်လျော့ရမလို ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။ မောင်ကြည်ကြိမ်းတို့အတွဲကို ကြည့်ပြီး ကြည်နူးမိသော်လည်း သူတို့ ချစ်သူများမှာလည်း ယခုထိ ထွက်မလာသောကြောင့် စိတ်မသက်သာ ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ တစ်ယောက်ထွက်လာပြီ”

အားလုံးမှာ ဟိုတယ်ထွက်ပေါက်သို့ အလုအယက် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ဟင်... နောက်တစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်”

“တ... တကယ်လား”

ခဏအကြာတွင် ခေါင်းမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မည်သို့ဆိုသော် ထွက်လာသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးတွင် သူ့ချစ်သူ နေကြာခင် မပါသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရင်ထဲတွင် ငိုချင်သွား၏။ သွားပြီ...။ အိမ်ပြန်ပြီး ချစ်သူနှစ်ဦး ဘဝကို ရုန်းကန်ရပေဦးမည်။

တွေးရင်းတွေးရင်း သူ့ချစ်သူအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာသည်။ ပြေးသွားသောသူနှစ်ယောက်ရဲ့ ပျော်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက် ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်၏။

၈ နာရီထိုးဖို့ သုံးမိနစ်သာလိုတော့သည်။ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့။

“ဟေ့ကောင်... ချမ်း... ချမ်းအေး... ဟို... ဟိုမှာ တစ်ယောက် ဆင်းလာနေသေးတယ်”

သူနဲ့အတူ ကျန်နေသော ဇော်မြင့်ဦး (မိဘနှစ်ပါးက လွတ်လိုက်သူ) လက်တို့ပြီး ပြောသောကြောင့် အလန်တကြား ခုန်ထကာ ကြည့်မိလိုက်၏။

“အို...”

“ဟာ... သွားပြီ”

ဘေးနားက ဇော်မြင့်ဦးအသံကို သတိမထားမိတော့ဘဲ အားသွန် ခွန်စိုက် ပြေးသွားလိုက်၏။

ပျော်လိုက်တာ။ ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ကိုယ့်ချစ်သူကို အဲဒီလို တွေ့ရ၍ ပျော်ခဲ့ဖူးတာ မရှိ။

ပြေးသွားရင်းနဲ့ပင် ပျော်လွန်းလို့ မျက်ရည်များ ကျလာခဲ့သည်။ သူမနားရောက်သောအခါတွင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖတ်ထားလိုက်မိ၏။

သူမကလည်း သူ့ကို ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ကိုယ်... ကိုယ်ပို့ပေးတာ ရလို့ပေါ့နော်”

“အင်း... ရတယ်... ဒီမှာ”

ဖက်ထားရာမှ ခွာလိုက်ပြီး သူ့ချစ်သူလက်ထဲက စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဂဏန်းဟုထင်ရသော အရုပ်ကလေးနှစ်လုံးကို ဖြစ်သည်။

“နေကြာလည်း စိတ်ထဲပေါ်တဲ့အတိုင်း ရေးချလိုက်တာ”

ဘာပဲပြောပြော သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ သံယောဇဉ်ကို

သက်သေ ပြနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့ချစ်သူကို မလွှတ်တမ်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြန်ဖတ်
ထားလိုက်၏။

“တိ... တိ... တိ”

၈ နာရီထိုးပြီဖြစ်သောကြောင့် ကားဟွန်းတီးသံကို ကြား
လိုက်ရသည်။ သူ့ချစ်သူ၏ အိတ်ကို မယူလိုက်ပြီး ကားရှိရာဆီသို့
နှစ်ဦးသား လက်တွဲကာ လျှောက်လာခဲ့၏။

ကားနားတွင် ငိုနေသော ဇော်မြင့်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။

“ပြီးရင် အပေါ်တက်သွားလိုက်ပေါ့ဗျာ”

သူတို့ကို အားကျသလို ကြည့်နေသော ဇော်မြင့်ဦး၏
မျက်ဝန်းများကြောင့် သူတို့မှာပို၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည်။

ကားပေါ်သို့ တစ်ယောက်တစ်တွဲဆီ တက်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ရှစ်နာရီတစ်မိနစ်တွင် ကားသည် ဟိုတယ်
ဝင်းမှ စတင်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဇော်မြင့်ဦးသည်
ဟိုတယ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ အနာဝတ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း
သည် မဝေးတော့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဘဝမှာ ရွေးချယ်မှုတွေက ထင်သလောက် မများ
ပါ။

ထိုအထဲမှ ကျွန်တော့်တို့နဲ့ သင့်တော်တာကို
ရွေးချယ်ခဲ့ကြတာပါ။

ရွေးချယ်ပြီးရင်လည်း အဆိုးဖြစ်ဖြစ်၊ အကောင်း
ဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်အောင် ဆက်လျှောက်ဖို့တို့
ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ ဖြစ်ပါသည်။

School For Lover

ထိုကျောင်းကို ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးမှာရှိသော Radio Station များ ပိုင်ဆိုင်သည့် သူဌေးကြီးများမှ တည်ထောင်ထားသော Future Family Foundation (FFF) မှ ကူညီထောက်ပံ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဖောင်ဒေးရှင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ပျော်ရွှင်သော မိသားစု တည်ထောင်ဖို့အတွက် လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးရန် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ Foundation ၏ တစ်စိတ်တဒေသ ဖြစ်သော School For lover ကို တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းမှာ ကျယ်ဝန်းလှပြီး ယောက်ျားလေး သီးသန့်ဆောင်များ၊ လက်တွေ့ခန်းများ၊ မိန်းကလေးသီးသန့်ဆောင်များ၊ ထမင်းစားခန်းများ၊ စာသင်ခန်းများနှင့် အခြား မြောက်များစွာသော လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးထားသည့် ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားများ၏ လိုအပ်ချက်အတွက် နိုင်ငံတကာ အလုပ်များတွင် လုပ်ကိုင်ရန် အဆက်အသွယ်ပေါင်းများစွာ ရှိသည်။

ထိုကျောင်းတွင် ပညာရေးကို အခြေခံသော မိသားစုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို ဦးစားပေးသင်ကြားသော ကျောင်းတစ်ကျောင်းပင်

နေကြခင်က ချမ်းအေး ပခုံးကို မှီထားနေရင်းမှ သူတို့ ခုံရှေ့ရှိ ပစ္စည်းထည့်စရာနေရာတွင် စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကို တွေ့ရ၏။

စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် ဆွဲယူကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း စာတန်းထိုးထားလေ၏။

School For Lover

ဖြစ်သည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလန်ရှိ Foundation တချို့သည်လည်း ထိုသို့ ကျောင်းမဟုတ်သော်လည်း ထိုသို့ သင်တန်းမျိုးများ ဖွင့် လှစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ထိုသင်တန်းမှာ တော့ စုံတွဲများအပြင်၊ အိမ် ထောင်ကျပြီးသူများလည်း တက်ရောက် သင်ကြားလို့ရပါသည်။)

ထို့ပြင် မိသားစုဘဝပျော်ရွှင်ရေးများ၊ မိသားစု စိတ် ကျန်းမာရေးများ၊ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်း များ၊ စိတ်ဖိစီးမှု များ စသည်တို့ကိုလည်း သင်ကြားပေးလေသည်။

အဓိကကတော့ အိမ်ထောင်တစ်ခုအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သည့် စီးပွားရေးအတွက် အသက်မွေးမှု လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖန်တီးပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဖန်တီးမှုမှာလည်း ထိုလူ၏ ဝိဇ္ဇာ၊ ဝါသနာပေါ် မူတည်၍ ပြုလုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

လိုအပ်ပါက ကျောင်းက ငွေကြေးစိုက်ထုတ်ပြီး ကူညီပေး လေ့ရှိသည်။ ထို့ပြင် ဇနီးမောင်နှံများအတွက် သိမှတ်စရာများ၊ အနာဂတ် ပျော်ရွှင်စရာများ စသည့် လေ့လာသင်ကြားစရာများကို သင်ကြားပေးသည်။

အဓိကအားဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုတော့မည့် စုံတွဲများအတွက် ရည်ရွယ်တည်ထောင်ထားသော ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည်။

မပြည့်စုံသူများ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အခက်အခဲများကို လေ့လာရာနေရာအဖြစ် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာသို့ တက်ခွင့်ရသည့် စုံတွဲသည် နေစရာ၊ စားစရာ မဖူ မလုံ ရမည်ဖြစ်ပြီး ဘဝအတွက် သင့်တော်မည့်အလုပ်တစ်ခုကို တည် ထောင်ပေးမည် ဖြစ်သည်။

(ဥပမာ- စာသင်ကြားရေး ဝါသနာပါသူသည် အောင်မြင် သော ပါမောက္ခဖြစ်သည်အထိ ပြုလုပ်ပေးမည် ဖြစ်သည်။ ကုန်ကျ စရိတ်များ အားလုံးကို ကျောင်းကထောက်ပံ့ပေးမည်ဖြစ်ပြီး ဒီ ကျောင်းမှ ပြီးခဲ့ပါကလည်း ကျောင်းကို ပြန်လည်ထောက်ပံ့ခြင်း မရှိပါ။)

မကြာမီအချိန်တွင် ကားသည် ရပ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့်
ဖတ်နေသောစာအုပ်ကို ရပ်လိုက်ပြီး အပြင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ
ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော အဆောက်အဦကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ထိုအဆောက်အဦရှေ့တွင် ဆရာသုံးယောက်က စောင့်ကြို
နေတာကို အဝေးကနေ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုအဆောက်အဦ
အဝင်ဝတွင် အောက်ပါစာတန်းကို ရွှေရောင်စာလုံးဖြင့် ရေးထား
လေ၏။

School For Lover

BURMESE
CLASSIC

နောင်သုံးနှစ်ကြာသောအခါ ချမ်းအေးသည်
ကျောင်းတန်းက လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်ကိုပဲ ဝါသနာ
ပါသောကြောင့် ဆက်လက်လေ့လာကာ နောင်တွင်
ကြီးမားသော အကြံပေးလုပ်ငန်း တစ်ခု တည်ထောင်ပြီး
စီးပွားဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

ကိုတိုမိုး(အဆောင်နေ ကျောင်းသားကတော့) သူ
ဝါသနာပါရာ ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်းကို
လေ့လာ၍ ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်ပြီး ပျော်ရွှင်
သော မိသားစုလေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

မောင်ကြည်ကြီးနှင့် မျိုးမြင့်အောင်ကတော့ Game
Industry ကို စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် နိုင်ငံခြားတွင်
ဖွံ့ဖြိုးရေးများကို ဆက်လက်လေ့လာကာ Game နှင့်
သက်ဆိုင်သော လုပ်ငန်းများ၌ အောင်မြင်နေပြီဖြစ်
သည်။

အကယ်၍ သင့်မှာ
ဘဝလက်တွဲဖော်ကို
ရွေးချယ်ထားခဲ့ပြီးပြီဆိုပါက...
နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ ရက်တစ်ရက်မှာ
အချိန် အကန့်အသတ်နှင့်
ထုတ်လွှင့်တဲ့ ရေဒီယိုအသံကို
နားထောင်ဖို့ တိုက်တွန်းပါရစေ...။

လေးစားစွာဖြင့်

လူနေ

coming soon

coming soon

မြေ

မတော်တဆနတ်ခမ်းရာ
(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

BURMESE
CLASSIC
.COM

မြေ

ငါ့ရင်ဘတ်နဲ့ကွက်တိတော်တဲ့သူ
(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

coming soon

မြေ

ဂျပ်ပီမြို့ကသရဲပမ်းပွဲတော်

(လုံချင်းဝတ္ထုသစ်)

“ထွန်းတော်မြို့ကြီးပဲတယ်၊ ဝတ္ထုကလည်းအေးတယ်”

လူဝန်

“ရိုက်ကလဲ ဘာကောင်မှတော့မဟုတ်
သူကလဲ ‘မြေ’ ထဲ့၊ ဘာမှတော့မဟုတ်ဘူး၊
ဘာမှမဟုတ်ဘူးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို
ဘာမှမဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်က တောက်ခိုမိရတာ၊
ဝေးကားထဲမှာမင်းတို့တင်ပို့တယ်
ရိုက်ကလဲလေး ‘ဘစ်’ ပါတယ်
ထွန်းတော်တော့ သူ့အရိုင်းအကဲအမှတ်မရှိ”

သည့်ခေတ်ခန့်

“စာအုပ်အနုပညာပြိုင်ပွဲတစ်ခုကတော့ Good Taste ဝတ္ထု
ဖိစီးအုပ်စုဖြင့် ရောက်ထွက်လာမယ့် ‘မင်းတော်အေးအေးအေး’ နဲ့
‘မြို့ကြီးတစ်မြို့ကြီးပဲတော်’ စာအုပ်တွေကလည်း စာအုပ်ကြီးတယ်
စာအုပ်အနုပညာတစ်ယောက်ကနေနဲ့ပဲပြောရင်တော့ လုံချင်းစာအုပ်တို”

မြို့ကြီး (Snore)

“ဖိစီးအုပ်စုလေးကို စာအုပ်အနုပညာတစ်ခုက ပိုင်ဆိုင်ချုပ်ကိုင်တော့မယ်၊ ဖိစီးအုပ်စုကတည်း
စာအုပ်ကလေးတယ်၊ စာအုပ်လေးလည်း ချစ်ရိုက်ကလေးအရို
ဆရာစာအုပ်တွေပါ မေးတဲ့ ဝတ္ထုပါ”

ဝန်ကြီးလွင်

မြေ

NYAY
ဂျပ်ပီမြို့